



אוֹצֵר הַחֲנֻכָּה

והוא לקוטי קונטרסים יקרים מפז ומפנינים,
שנדפסו ונתפשטו כבר בעולם, המגלים את יקרת
ימי חנכה הקדושים, ואילו אורות רוחניים יכולים
להרגיש אז, אם רק יטה את לבבו אליו יתברך.



בנוי ומיסד על פי דברי רבנו הקדוש והנורא,
אור הגנוז והצפון בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תנ"ך ומאמרי חז"ל הקדושים,

מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

הובא לרפוס עלי ידי

חסידי ברסלב

עיר הקדש יבנאל תובב"א





הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

בארץ ישראל

יבנאל עיר ברסלב בגליל

מוסדות היכל הקודש
חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שע"י עמותת "ישמח צדיק"
קהילת ברסלב בגליל
בנשיאות

כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל הצדיק מיבנאל

רחוב רבי נחמן מברסלב 1

ת.ד. 42 יבנאל 1522500

טלפון רב קווי: 04-6656666



תָּכֵן עֲנִינִים

ז	סֵדֵר הַהַדְלָקָה
יט	אוֹר הַיָּנֵר
לא	הַנְרוֹת הַלָּלוּ
מה	חֲנֻכָּה מֵאִיר
נה	יְמֵי חֲנֻכָּה
עא	יְמֵי חֲנֻכָּה הַקְדוּשִׁים
פג	יְמֵי הוֹדָאָה
קא	יְמֵי נְסִים
קז	חֲנֻכָּה שְׁמוֹחַ
קלה	מֵאֵי חֲנֻכָּה
קנה	חֵג הָאוֹרָה
קעג	שְׂמֵאֵת יוֹן
קצא	זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ
רט	זֹאת חֲנֻכָּה
רלא	תִּקּוֹן הַכְּלָלִי





הספר הקדוש הזה בדפס
לכבוד נשמת
חסידא ופרישא, מנורה הטהורה,
אספקלריא המאירה
מאור עינינו חיות נפשנו, מקרב לבבות ישראל
לאביהם שבשמים
מורנו ורבנו
הרב הגאון הצדיק
מוהר"ר **רבי אליעזר שלמה** זלה"ה

בן

הגה"צ **רבי מנחם זאב** זצ"ל
עלה בסערה השמימה
י"ז שבט תשע"ה
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים תחת כנפי
הצדיקים בגן עדן, זכותו וצדקתו תגן עלינו
ועל כל העולם שנזכה להנות מאורו הבהיר
והתגלות כבוד שמים
שפעל ועשה בעולם





סֵדֵר עֵמֶד לְקֹה





מוהרא"ש ז"ל אָמר: שְׁבַחנָה צְרִיכִים
לְמִסַּר אֶת נַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, כִּי אֵין
עוֹד שִׁמְחָה כְּמוֹ הַשִּׁמְחָה הַזֹּאת לְרֵאוֹת
בְּמַפְלֵת הַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים, שְׁרָצוּ לְעַקֵּר
אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מֵעַם יִשְׂרָאֵל, וַיַּעַן
שְׂבִימֵי חֲנֻכַּה הַקְּדוּשִׁים נַעֲשׂוּ נְסִים לְעַם
יִשְׂרָאֵל, וְנִכְנָעָה טְמֵאת הַיּוֹנִים, לְכֹן הַיָּמִים
הָאֵלּוּ הֵם יָמֵי שִׁמְחָה.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ג, סימן ד')



סֵדֵר הַהַדְלָקָה

קדם הדלקת נרות חֲנֻכָּה בְּכָל לַיְלָה יִטַּל יָדָיו, וְאִם יִזְכֶּה לְטַבֵּל בַּמְקוּוֹה מִה טוֹב וּמִה נְעִים.

תּפִּילָה קִדְמֵי הַדְלָקַת נֵר הַחֲנֻכָּה (מִסְפֵּר "מִשְׁפֵּט צֶדֶק")

לְשֵׁם יַחֲוֹד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיָּה בְּדַחֲלֵינוּ וּרְחִימוּ לִיחַד שֵׁם י"ה בּו"ה
בְּיַחְוֹדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינִי בְּאֵ לְקִיָּם מִצּוֹת הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה לְתַקַּן
אֶת שְׂרָשָׁה בְּמָקוֹם עֲלִיזוֹן. וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵהי אֲבוֹתַי, שְׂיִהְיֶה
עִתָּה עֵת רְצוֹן לְפָנֶיךָ לְהִיּוֹת עוֹלָה מִצּוֹת הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה, כְּאֵלוּ הַשְּׂגָתַי כָּל
הַסּוּדוֹת הַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים בְּהֵ, וְתַעֲלֶה לְפָנֶיךָ עִם פְּנֵת מַעֲשֵׂה מִצְוָה
זֹאת הַנַּעֲשִׂית עַל יְדֵי בְּנֵי יְדִידֶיךָ הַמְכֻנְיִים כָּל שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הַרְּאוּיִים
לְבוֹא בְּהַדְלָקָה זֹ, הַמַּעֲלִים יַחְוֹד וְזוּג מַדּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַעֲלִיזוֹת, וְלִהְיִיר
בְּשִׁכְנֵת עֶזְרָה הַמְּאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים, וּמִשֵּׁם יִשְׁפַע שְׁפַע לִי אֲנִי עַבְדְּךָ (פְּלוּנִי בֶן
פְּלוּנִי) לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, כִּי אֶתָּה תֵּאִיר נְרֵי יְהוָה אֱלֹהֵי גִיָּה חֲשֵׁבִי, שְׁלַח
אוֹרְךָ וְאַמְתָּךְ הַמְּוִי גִּחְוִנִי לְיִרְאָה וְלִאֲהַבָּה אֶת שְׁמֶךָ, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד אֶת תּוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה תּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּי, בְּהַתְּמַנְדָּה גְּדוֹלָה וְלְכַבּוֹד שְׁמֶךָ
יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה, וּבְכַח סִגְלַת נֵר חֲנֻכָּה תַּחַכְמֵנוּ בְּאוֹר תּוֹרַתְךָ, אֲנִי וְנִרְעֵנוּ וְנִרְעֵנוּ
וְנִרְעֵנוּ וְיִקְיָם בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב "לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיד וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע
אֲמַר יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם", וְיִהְיֶה זֶרַעִי וְנִרְעֵנוּ זֶרַעִי תִלְמִידֵי חַכְמִים וְחַסִּידִים
אֲהוּבִים לְמַעַלָּה וְנַחֲמִידִים לְמִטָּה וְתַחֲזַק אֶת לְבָבְךָ לְתּוֹרָה וְעַבּוּדָּה, הַכֹּל
כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב וְאַזְכֶּה לְרְאוֹת בְּנִים וּבְנֵי בְנִים עוֹסְקִים בְּתּוֹרָה וּמִצּוֹת בְּאַמֶּת, גַּל
עֵינֵינוּ וְנַבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, לְכַנּוֹן לְאַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה וְסוּדוֹתֶיהָ,
וּבְזִכּוֹת מִתְתַּיְהוּ כְּהֵן גְּדוֹל וּבְנֵינוּ, הַרְּאֵנוּ נְפִלְאוֹת, וּבְאוֹרְךָ נִרְאָה אוֹר, וְטַהַר אֶת
לְבָבֵנו לְעַבּוּדְתְּךָ, וְהַרְחִיקֵנוּ מִמַּדּוֹת רְעוּת וּמִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְכוּ', וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ
בְּשׁוֹבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים, בְּהַעֲלוֹתְךָ אֶת הַנְּרוֹת, וְשֵׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשֵׁנִים קְדְמוֹנִיּוֹת: יְהִי לְרְצוֹן אֲמִרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי, וְאַנִּי
תּפִּילָתִי לְךָ יְהוָה עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: וְיִהְיֶה נַעַם יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

טוב לומר זאת קדם הדלקת נרות חנכה:

הריני מקשר עצמי בהדלקת נר חנכה לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר,
קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק
יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר
קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר חנכה.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, שעשה
נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

בליקל הראשון מוסיף:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, שהחנינו
וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

הנרות הללו אנו מדליקין, על הנסים ועל הנפלאות ועל
התשועות ועל הפליחמות, שעשית לאבותינו בימים
ההם בזמן הזה, על ידי פהניך הקדושים. וכל שמונת ימי
החנכה הנרות הללו קדש הם ואין לנו רשות להשתמש
בהם, אלא לראותם בלבד, כדי להודות ולהלל לשמך
הגדול על נסיה ועל נפלאותיה ועל ישועתך.

מזעזע צור ישועתי, לך נאה לשבח,
תכון בית תפילתי ושם תודה נזבח.
לעת תכין מטבח, מוצר המנבח,
אז אגמור, בשיר מזמור, חנכת המזבח.

רעות שבועה נפשי, בגזון כחי כלה,
חיי מררו בקושי, בשעבוד מלכות עגלה,
ובידו הגדולה, הוציא את הסגלה.
חיל פרעה, וכל זרעו, ירדו כאבן במצולה.

דביר קדשו הביאני, וגם שם לא שקטתי,
ובא נוגש והגלני, כי זרים עבדתי.
ויין רעל מסכתי, כמעט שעברתי,
קץ בבלי, זרבבלי, לקץ שבועים נושעתי.

פרות קומת ברוש, בקש אגני בן המדתא,
ונהיתה לו לפח ולמוקש, ונאותו נשבתה.
ראש ימיני נשאת, ואזיב שמו מחית,
רב בניו וקנניו, על העץ תלית.

יננים נקבצו עלי, אזי בימי השמנים,
ופרצו חומות מגדלי, וטמאו פל השמנים.
ומנותר קנקנים, נעשה גם לשושנים.
בגי בינה, ימי שמונה, קבעו שיר ורננים.

חשוף זרוע קדשה, וקרב קץ הישועה,
נקם נקמת דם עבדי, מאמה הרשעה,
כי ארכה לנו השעה, ואין קץ לימי הרעה.
דחה אדמון בצל צלמון, הקם לנו רועה שבועה.

אחר כך זימור אלו העשרה מזמורים בעשרה מיני נגינה כל מזמור בנגון אחר ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יֵשֶׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שָׁדַי יִתְלוֹנֵן. אִמֵּר לַיהוָה מַחְסֵי וּמְצוּדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ בּוֹ. כִּי הוּא יִצְיִלְךָ מִפֶּחַ יְקוּשׁ מִדְּבַר הַוּוֹת. בְּאַבְרָתוֹ יִסָּד לְךָ וּתְחַת כְּנָפָיו תִּתְחַסֶּה צְנִיָּה וְסַחֲרָה אֲמִתּוֹ. לֹא תִירָא מִפֶּחַד לְיָלֵה מַחִץ יְעוֹף יוֹמָם. מִדְּבַר בְּאִפְלֵ יִהְלֹךְ מִקְטֵב יִשׁוּד צְהָרִים. יִפֹּל מִצְדָּד אֶלְפָּה וּרְבֵבָה מִיִּמִּינֶךָ אֶלְיָךְ לֹא יִגָּשׁ. רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵחַ וּשְׁלֹמֹת רִשְׁעִים תִּתְרָאֵה. כִּי אֵתָּה יְהוָה מַחְסֵי עֲלִיּוֹן שְׁמֹת מְעוֹנֶךָ. לֹא תֵאָנֶה אֶלְיָךְ רַעַה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. כִּי מִלְאֲכָוִי יִצְוֶה לְךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּכֹל דְרָכֶיךָ. עַל כַּפַּיִם יִשְׂאוּנֶךָ פֶּן תִּגַּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ. עַל שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כַּפִּיר וּתְנִין. כִּי בִי חֶשֶׁק וְאִפְלֹטָהוּ אֲשַׁגְבְּהוּ כִּי יַדַּע שְׁמִי. יִקְרָאֵנִי וְאֲעֲנֶהוּ עֲמוּ אֲנֹכִי בְּצָרָה אַחֲלָצְהוּ וְאֲכַבְדֶּהוּ. אֲרֹךְ יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ וְאִרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי: אֲרֹךְ יָמִים וְגו'

לְמַנְצַח בְּנִיגֶנֶת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וּיְבָרְכֵנוּ. יֵאָר פְּנֵי אֶתְנֹו. סֵלָה: לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְרָכֶךָ. בְּכֹל גּוֹיִם יִשׁוּעָתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: יִשְׁמְחוּ וּיְרַנְּנוּ לְאֲמִים. כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וּלְאֲמִים בְּאֶרֶץ תִּנְחַם סֵלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ. יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים. וְיִירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ:

מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻפֶת הַבַּיִת לְדָוִד. אֲרוֹמָמְךָ יְהוָה כִּי דִלִיתָנִי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אִיבֵי לִי. יְהוָה אֱלֹהֵי שׁוּעָתִי אֶלְיָךְ וּתְרַפְּאֵנִי. יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי חַיִּיתָנִי מִיַּרְדֵּי בּוֹר. זָמְרוּ לַיהוָה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזִכְרֵךְ קִדְשׁוֹ. כִּי רָגַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרִצּוֹנוֹ בְּעָרֵב יִלֵּן בְּכִי וּלְבַקֵּר רִנָּה. וְאֵנִי

אמרתי בשלוי בל אמוט לעולם. יהנה ברצונה העמדתה להררי עז
הסתרת פניך הייתי נבהל. אליך יהנה אקרא ואל אדני אתחנן. מה
בצע בדמי ברדתני אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. שמע יהנה
וחנני יהנה הנה עזר לי. הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזרני
שמחה. למען יזמרך כבוד ולא ידם יהנה אלהי לעולם אודך.

רננו צדיקים ביהנה לישרים נאווה תהלה. הודו ליהנה בכנור בגבל
עשור זמרו לו. שירו לו שיר חדש היטיבו נגן בתרועה. כי ישר דבר
יהנה וכל מעשהו באמונה. אהב צדקה ומשפט חסד יהנה מלאה
הארץ. בדבר יהנה שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. פנס כנוד מי הים
נתן באוצרות תהומות. ייראו מיהנה כל הארץ ממונו יגורו כל ישבי
תבל. כי הוא אמר ויהי הוא צנה ויעמד. יהנה הפיר עצת גוים הניא
מחשבות עמים. עצת יהנה לעולם תעמד מחשבות לבו לדר ודר.
אשרי הגוי אשר יהנה אלהיו העם בחר לנחלה לו. משמים הביט
יהנה ראה את כל בני האדם. ממכון שבתו השגיח אל כל ישבי
הארץ. היצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם. אין המלך נושע
ברב חיל גבור לא ינצל ברב כח. שקר הסוס לתשועה וברב חילו לא
ימלט. הנה עין יהנה אל יראיו למיחלים לחסדו. להציל ממונת נפשים
ולחיותם ברעב. נפשנו חפתה ליהנה עזרנו ומגננו הוא. כי בו ישמח
לבנו כי בשם קדשו בטחנו. יהי חסדך יהנה עלינו פאשר יחלנו לך.

הללויה אודה יהנה בכל לבב בסוד ישרים ועדה. גדלים מעשי
יהנה דרושים לכל חפציהם. הוד והדר פעלו וצדקתו עמדת לעד.
זכר עשה לנפלאותיו חנון ורחום יהנה. טרף נתן ליראיו זכור לעולם
בריתו. כח מעשייו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים. מעשי ידיו אמת

ומשפט נאמנים כל פקודיו. סמוכים לעד לעולם עשויים באמת וישר. פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו קדוש ונורא שמו. ראשית חכמה יראת יהוה שכל טוב לכל עשיהם תהלתו עמדת לעד.

הללויה אשרי איש ירא את יהוה במצותיו חפץ מאד. גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יברך. הון ועשר בביתו וצדקתו עמדת לעד. זרח בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק. טוב איש חונן ומלך יכלכל דבריו במשפט. כי לעולם לא ימוט לזכר עולם יהיה צדיק. משמועה רעה לא יירא נכון לבו בטח ביהוה. סמוך לבו לא יירא עד אשר יראה בצריו. פזר נתן לאביונים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. רשע יראה וכעס שניו יחרק ונמס תאות רשעים תאבד.

שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד: בשמן הטוב על הראש ירד על הגזן זקן אהרן שירד על פי מדותיו: כטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צנה אדני את הברכה חיים עד העולם:

מזמור לתודה הריעו ליהוה כל הארץ. עבדו את יהוה בשמחה באו לפניו ברננה. דעו כי יהוה הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו. באו שערי בתודה חצרתיו בתהלה הודו לו ברכו שמו. כי טוב יהוה לעולם חסדו ועד דר ודר אמונתו.

שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל. לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם. אזי חיים בלעונו בחרות אפם בנו. אזי המים שטפנו נחלה עבר על נפשנו. אזי עבר על נפשנו המים הזדונים. ברוך יהוה שלא נתננו טרף לשניהם. נפשנו כצפור נמלטה

מפח יוקשים הפח נשָׁבַר וְאַנְחָנוּ נִמְלֵטָנוּ. עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשׂוּהָ
שְׁמַיִם וָאָרֶץ.

הַלְלוּהָ הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֲזוֹ. הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ
הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ. הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִגְּלוֹ וְכִנּוּר. הַלְלוּהוּ
בַתֶּף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגַב. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה. כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהָ.



פיוט זה יסדו וחברו הרב הקדוש רבי אליעזר אזקרי זי"ע בעל ספר 'חרדים',
קניסד על ארבע אותיות הוי"ה בראשי תבות

יְדִיד נֶפֶשׁ אֵב הַרְחֵמוּ, מִשׁוּד עֲבָדָךְ אֵל רְצוּנָךְ,
יְרוּץ עֲבָדָךְ כְּמוֹ אֵיל, יִשְׁתַּחֲוֶה אֵל מוֹל הַדָּרָךְ,
יַעֲרַב לוֹ יְדִידוֹתֶיךָ מִנִּפְתַּת צוּף וְכָל טַעַם:

הַדּוֹר נֶאֱחָז זֵיו הָעוֹלָם. נִפְשֵׁי חוֹלֵת אֶהְבְּתֶךָ,
אֲנָא אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ, בְּהִרְאוֹת לָהּ נוֹעַם זִינְךָ,
אִז תִּתְחַזַּק וְתִתְרַפֵּא, וְהִיתָה לָהּ שְׂמֵחַת עוֹלָם:

וְתִיק יִהְיֶה נָא רַחֲמֶיךָ. וְחוּסָה נָא עַל בֶּן אֶהְיָךְ,
כִּי זֶה כְּמֹה נִכְסוּף נִכְסַפְתִּי לְרֵאוֹת [מְהֵרָה] בְּתַפְאֲרַת עֲזֶךָ.
אֱלֹהֵי חֲמֻדָּה לְבִי וְחוּסָה נָא וְאַל תִּתְעַלַּם:

הַגְּלָה נָא וּפְרוֹס חֲבִיבִי עָלַי אֶת סִכַּת שְׁלוֹמְךָ.
תֵּאִיר אֶרֶץ מִכְבוֹדֶךָ. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ.
מִוֶּה אֶהֱבֶךָ כִּי בָּא מוֹעֵד וְחִנְנוּ כִּימֵי עוֹלָם:

פזמון זה יסדו וחקרו הרב הקדוש רבי אברהם מימין זי"ע (תלמידו של הרמ"ק)
 מיסד על עשר ספירות, ושמו חתום בראשי החרוזים אברהם מימין חזק.

אל מסתתר בשפירי חביון השכל הנעלם מכל רעיון. עלת העלות מכתר בכתר עליון. כתר יתנו לך יהוה:	יה זכות אבות גגן עלינו. נצח ישראל מצרותינו גאלנו. ומבור גלות דלנו והעלנו. לנצח על מלאכת בית יהוה:
בראשית תורתך הקדומה. לשומה חכמתך הסתומה. מאין תמצא והיא נעלמה. ראשית חכמה יראת יהוה:	מימין ומשמאל יניקת הנביאים. נצח והוד מהם נמצאים. כין ובוטז בשם נקראים. וכל בניך למודי יהוה:
רחובות הנחר נחלי אמונה. מים עמקים ידלם איש תבונה. תוצאותיה חמושים שיערי בינה. אמונים נוצר יהוה:	יסוד צדיק בשבעה נעלם. אות ברית הוא לעולם. מעין הברכה צדיק יסוד עולם. צדיק אתה יהוה:
האל הגדול עיני כל נגדך. רב חסד גדול על השמים חסדך. אלהי אברהם זכור לעבדך. חסדי יהוה אזכיר תהלות יהוה:	נא הקם מלכות דוד ושלמה. בעטרה שעטרה לו אמו. כנסת ישראל פלה קרואה בנעימה. עטרת תפארת ביד יהוה:
מרום נאדר בלח וגבורה. מוציא אורה מאין תמונה. פחד יצחק מושפטינו האירה. אתה גבור לעולם יהוה:	חזק מנחד פאחד עשר ספירות. ומפריד אלוף לא יראה מאורות. ספיר גזרתם יחד מאירות. תקרב רנתי לפניך יהוה:
מי אל כמוך עושה גדולות. אביר יעקב נזרא תהלות. תפארת ישראל שומע תפלות. פי שומע אל אביונים יהוה:	

פזמון זה יסדו וחברו הרב הקדוש ר' משה זכותא ז"ע, מוסד על פי עשר ספירות, ומתחיל מאין סוף עלת כל העלות עד סוף כל המעלות וישמו חתום בראשי חרוזות אני משה זכות יצ"ו

מגן אברהם שלח נא גואל,	אור הגנוז בלבן המחשוף,
וקראת שמו עמנו אל:	אצילי קדשו לו רוח יכסוף,
פביר עדתך תוהים,	איש על דגלו כסוף יכסוף,
מעוז גבורתך רעיונה רוהים,	לתקנת חוט זוהר אין סוף:
פחד יצחק הצל הנוהים,	נטע שעשועים שם אצלו אמון,
ינדע פי אתה אלהים:	שזבע צחצחות גנני המטמון,
ותיק זכור מצמד סיני,	נוצר עולמים וכל ההמון,
בהגלות תפארתך לעם אמוני,	לכל שכל ולכל אדם קדמון:
אביר יעקב שמע בקול תחנוני,	יצק אננים שם במרומים,
ואני תפלתך קד יהוה:	ראשי עמודים ושבעה קימים,
תמוך רגליך על כס הפלאות,	כס נכון כסא מלכות עולמים,
בנצח הודך עננו נוראות,	אוה למושב כס עתיק יומין:
כימי משה ואהרן עשה למזבח אות,	מכתר בכתר לא נודע איה,
אתה יהוה אלהים צבאות:	נוצר חסד וקונה הפל ומחנה,
יקיר אמור לצרותי די,	אך אפים אל רחום הנה,
נוהג כצאן יוסף הוסף מחמדי,	פה תאמר אל בית ישראל אהיה:
יסד בציון אל חי יקרת יסודי,	שכל טוב כונן לנפש חיה,
ונחלת עריצים שדי:	אתה אבינו רב העלילה,
צמח במלכות יראו עיני,	האיר נתיבות חכמה ותושיה,
עמו אלהיו קנאי בן קנאי,	אבא כם אודה זה:
מגן דוד הקשב שיר רנני,	הצור השולט על כל הברואים,
למען שמך אדני:	מבין פתאים משפיע לנביאים,
וזיו שפעך לשרפים תביא,	פתח שערי בינה והפלאים,
על חיות ואופנים בגליך תצביא,	אבא בגבורות אדני אלהים:
שזבע שמחות תביא לארץ העבי,	זכור חסדך לישראל,
יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי:	לתת גדלה לדל שואל,

חזק לתפלה בשעת הדלקת הנרות

מבאר בפתיים, שבשעה שהנרות הקדושים דולקים, אז מאיר אור הגנוז שהאיר לאדם הראשון בשעת בריאתו, כמו שאמרו חז"ל, ועל-כן הם שלשים ושישה נרות כנגד השלשים ושיש שעות שהאיר לו האור הגנוז. ואמרו חז"ל: אור שברא הקדוש-ברוך-הוא ביום ראשון, אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם; ועל-כן אז בזמן הדלקת הנרות בעוד שהנרות דולקים, זוהי סגולה נוראה ונפלאה לישב כנגדם ולהסתכל בהם, ולהתבודד אז הרבה עמו יתברך, ולומר לפניו שיחות ותפלות ובקשות, ואז הוא עת רצון גדול עד מאד שתתקבל תפלתו. ובפרט לבחור שיזכה למצא את בת זוגו, ושיזכה לשלום-בית ולתקון את כל אשר עות בפגמי הברית, רחמנא לצלן, אז הוא זמן נורא ונפלא לזה, וכן הוא אז עת רצון גדול עד מאד שיזכה כל אדם לפעל אצלו יתברך שיפתח לבו בתורה, ויזכה להשיג האור הגנוז שבתורה, ולטעם מערבות, ידידות, זיו, אור וחיותו יתברך הגנוז בתורה, וכן יכולים לזכות אז להפקד בצרע של קניא ולפרנסה בשפע גדול; ועל-כן, אחי היקר, שב לפני הנרות כל עוד שהם דולקים, ותפרש שיחתך אליו יתברך, ותבקש מנונו יתברך בלשון שאתה רגיל בה, ותספר לפניו יתברך את כל לבך בתמימות ובפשיטות גמורה כאשר ידבר איש עם רעהו והבן אל אביו, ותתן לו יתברך תודה והודאה על כל החסד שעשה עמך מיום היותך על האדמה עד היום הזה, ועל-ידי-זה יתרחב לבך ודעתך לבקש ולהפציר על להבא, שיעזר לך השם יתברך למצא זוגך ושלום-בית ותקון הברית, ולזכות להשיג את האור הרוחני של התורה, ולהפקד בצרע של קניא ולפרנסה בהרחבה ובשפע רב. ולמען זכות את הרבים אמרנו להעתיק פמה תפלות, באופן שיהיו שגורים בפי כל, אבל גם מזה אל תנח ידך, שאתה בעצמך ראה לפרש שיחתך אליו יתברך, ותבקש בלשונך כפי שתמצא תפלות ובקשות מדעתך; והשם יתברך השומע תפלות ישמע את תפלתנו, ויזכה לפעל כל מיני ישועות וחסדים בתוך כלל נשמות ישראל, אמן כן יהי רצון.



קונטרס
אור חַיִּי

גלוזיים נוראים ונפלאים בסוד אור יר חנפה,
ואל מזה שיכולים לזכות אז.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: שְׁבַעַת הַדְּלָקַת גְּרוֹת
חֲנֻכָּה, אִזְּ הוּא עַת רְצוֹן גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם,
וַיְכֹלִים לַפְעֵל אִזְּ אֶצְלוֹ יְתַבְרַךְ הַרְבֵּה
דְּבָרִים, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַנְצֵל אֶת הַזְּמַן
הַיְקָר כֹּל זְמַן שֶׁהַגְּרוֹת הִלְלוּ מְאִירִים, וַיֵּאִיר
עַל נַפְשׁוֹ אֹר הַגְּנוּז מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית,
וַיֵּאִיר עַל נַפְשׁוֹ זִיו וְחַיּוּת וּדְבָקוֹת הַבּוֹרָא
יְתַבְרַךְ שְׁמוֹ.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תקנ"ד)



קונטרס אור הַיָּר

מבאר בכתבי האריז"ל (פרי עין חיים, שער חנכה, פרק ד'), סוד שמונת ימי חנכה, אז השכינה מקבלת אור ההוד בעצמו, כי הנה פתיב (דגאל י.ח): "יהודי נהפך עלי למושחית", ומתתיהו בן יוחנן כהן גדול תקן את ההוד באלו השמונה ימים לבר, לכן השכינה מקבלת אור מן ההוד אז, ולכן אנו אומרים: "על הנסים" בברכת מודים, שהוא פנגד ההוד. והענין הוא – שאדם צריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא בכל יום ובכל שעה על כל החסד הנם שהוא עושה אתנו בכל יום ויום, כמו שאנו אומרים: "ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים, הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך"; כי באמת מי שזוכה להתבונן על גדל חסדיו המרבים שהקדוש-ברוך-הוא עושה עם האדם, על אף כל הצרות והיסורים והמטרות וההרפתקאות והדינים והמכאובים והבלבולים וכל הפזיזנות, חרופין וגדופין שאדם סובל מבית ומבחוץ, שמחרפים ומגדפים אותו, ושופכים את דמו, ומחלישים את דעתו, עם כל זאת חסדו יתברך גדול מאד מאד, כי הקדוש-ברוך-הוא מלא רחמים וחסדים תמיד, וזה עקר תקוון ההוד שנתגלה בימי חנכה הקדושים; כי היונים רצו להשפית את אמתת מציאותו יתברך מהעולם, והחדירו בפירות ואפיקורסות בעולם, שזה כלל כל החכמות חיצוניות ששרשן הוא מינון, שמי שנזכר שם,

הוא כמו שנופל לתוך טיט עב, כמו שכתוב (תהלים סט, א): "טבעתי בין מצולה" וגו', כי היננים עם חכמתם המטמאת תפסו את כל העולם והחשיכו עיניהם, וכמו שאמרו חכמנו הקדושים (בראשית רבה ב'): וחשך – זו מלכות יון, שהחשיכו עיניהם של ישראל בגזרותיהם, שהיו אומרים להם: כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל; כי כלל חכמות יון הוא כפירות ואפיקורסות, שהוא טיט הינו להחטיא את נשמות ישראל ואת כלל אמות העולם בחכמות מדמות, עד שיבואו על-ידי-זה לידי כפירות ואפיקורסות, ותכף-ומיד כשאדם נופל בטיט הינו המדמה הזה, כבר יש לו טענות על הקדוש-ברוך-הוא, ואינו מכיר בחסדיו המרבים, ומכל שכן שאינו מודה ומהלל ומשבח ומפאר אותו ותברך, שזה סוד: "והודי נהפך עלי למשחית", הוד שלי שאני צריך להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד הנם שעושה עמי בכל יום, "נהפך עלי למשחית" – כי אדרבה אני רואה רק על כל היום, שזה הפך האמת; כי הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ומרחם על בריותיו.

ועקר הרחמנות ממשכינן הצדיקים הגדולים במעלה נוראה ונפלאה מאד, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן חלק ב', סימן ז') על הפסוק (ישעיה מט, ט): "כי מרחמם ינהגם", הינו מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות מנהיג כי הצדיק הוא הרחמן האמתי המרחם על נשמות ישראל, להוציא אותם מכל מיני דמיונות והבלים, שמהם נמשכים כל מיני חטאים ועוונות, כי עקר החטאים והעוונות נמשכים רק על-ידי דמיונות, כי כשאדם מנח בתוך

דמיונות והבליים, אז הוא בא לכל מיני חטאים שבעולם, עד שנופל בשאול תחתית ומתחתיו ומתאש מחייו, וגדולי מבחרי הצדיקים הם המרחמים על נשמות ישראל, להוציאם מעוונותיהם ומחטאייהם ומעשייהם המגנים, על-ידי רבוי הדעת שממשיכים בהם, לגלות ולפרסם להם את אמתת מציאותו יתברך, ועל-כן דיקא בימי החנכה הקדושים, שאז מאיר "אור הנר" שהדליקו הפהנים, אז נמשכת האמת בעולם, כי עקר האמת הוא הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב (ירמיה י: כ): "והנני ה' אלקים אמת", ועל-כן צריכים להמשיך בכל יום צרוף אחד של שם 'אהי' ה' פעם 'אהי' ה' שהוא בגימטריה 'אמת'; כי עקר האמת הוא כשזוכים לקרב את נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא, ולהוציאם מהבץ והלכלוך שנפלו לשם, וזה בעצמו האמת, כי אין אמת אחרת, כי אם אין רוצים להוציא את נשמות ישראל מהבץ והלכלוך שנפלו לשם, אין זו האמת, כי עקר האמת הוא רק להוציא את נשמות ישראל מהלכלוך הזה, ולהביאם אל הקדוש-ברוך-הוא, שהוא עצם האמת, שזה עקר הרחמנות, כי הרחמנות האמתית היא להוציא את ישראל מעוונות, ועל זה מוסרים את נפשם הצדיקים האמתיים, כדי להוציא את נשמות ישראל מחטאים, והם סובלים כל מיני בזיונות ושפיכות דמים, צרות ומכאובים ויסורים גדולים מבית ומבחוץ, הכל כדי להוציא את כלל נשמות ישראל מהדמיונות ומהשקרים, ולהביאם אל האמת שהיא הקדוש-ברוך-הוא, ומורידים את עצמם לכל אחד ואחד כפי דמיונו ושטותו וכו', העקר להעלותו ולהגביהו ולדבקו אל האמת.

ולכן דיקא בימי חגכה הקדושים, שאז מדליקים את "אור הנר" שהדליקו הפהנים בבית-המקדש, שהכניעו את מלכותו, שיהם כלל הכפירות והאפיקורסות, דיקא אז נתגלה סוד ההוד שהוא ההודאה – להודות ולהלל ולשבח להקדוש-ברוך-הוא; כי כל זמן שאדם מנח בתוך טנוף מעשיו ועוונותיו המרים, ומלא חטאים ועוונות ופשעים, עדין הוא מנח בשקר גדול, כי אין לה עוד שקר מזה שאדם מנח ביאוש, ויש לו טענות וקשיות וספקות פגגדו יתברך, שזה סוד: "והודי נהפך עלי למשחית", במקום ההודאה שאני צריך להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד שעשה עמי – "נהפך עלי למשחית", כי דרכם של בני-אדם ברגע שנופלים מהאמונה הקדושה על-ידי החטאים, העוונות והפשעים, אזי הם כבר שוכחים ממנו יתברך, ומטיחים דברים כלפי מעלה, ונתערבבה דעתם ונתעקם לבבם בקשיות ובספקות עליו יתברך, אשר אין לה עוד שקר גדול מזה, כי אם היה לאדם רק ניצוץ אחד מני אלף אלפי אלפים ורב רבי רבבות חלקי הדעת, היה תמיד מודה ומשבח את הקדוש – ברוך-הוא על כל החסדים והרחמים הגמורים שעושה עמו, ואף פעם לא היה מטיח דברים כלפי מעלה, ולא מעלה שום קשיות עליו יתברך, אלא תמיד רואה את גדל החסדים שהקדוש-ברוך-הוא עושה עמו ועם נפשות אנשי ביתו, אבל ברגע שנוכנסת בו כפירות ואפיקורסות, ושוכח לגמרי ממנו יתברך, על-ידי-זה נתקים אצלו "והודי נהפך עלי למשחית", ההודאה שלי נהפכה למשחית; ולכן עקר פונת הדלקת נר חגכה והארת "אור הנר" של חגכה היא כדי לתקן את ההוד, הינו להודות ולהלל ולשבח

את הקדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא, שְׁזָה עקר האַמָּת.

ועל-כן מְכוֹנְנִים אֵז בְּכָל לַיְלָה מִדָּה אַחֲרֵת מִי"ג מִדּוֹת הַרְחָמִים, שְׁפִלוּלָה בְּמִדַּת הָאֱמֶת, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאֱמֶת עַל הָאָדָם. וְעַקֵּר הָאֱמֶת הוּא לְהַפִּיר בַּחֲסָדָיו וּבְרַחֲמָיו יִתְבַּרַךְ עַל הָאָדָם, וְתַכְףּ-וּמִיד כְּשֶׁאָדָם מִפִּיר בַּחֲסָדָיו יִתְבַּרַךְ, הוּא נוֹתֵן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֲסֵד חֲנָם שְׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ. וְלִכֵּן יָמִים אֵלֶּה שֶׁל חֲנֻכָּה הֵם יָמִים קְדוּשִׁים מְאֹד, וְאוֹמְרִים אֵז בְּכָל יוֹם וַיּוֹם אֶת כָּל הַהִלָּל, כִּי עַל-יְדֵי גְדֹל הָאֱמֶת נִתְגַּלָּה רַחֲמָנוּתוֹ יִתְבַּרַךְ, שְׁמֵרַחֵם עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל-כֵּן מוֹדִים וּמְהַלְלִים לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֲסֵד חֲנָם שְׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ, שְׁזָה הִיָּה עַקֵּר עֲבוֹדַת הַצַּדִּיקִים הָאֱמֶתִיִּים, שֶׁל מִתְתִּיחוּ וּבְנִיּוֹ, שְׁלַחְמוּ נֶגֶד הַיּוֹנִים; הֵינּוּ שְׁכָל הַצַּדִּיקִים לֹחֲמִים נֶגֶד הַסֵּטְרָא אַחֲרָא הַמַּחְשִׁיכִים עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּמַסְתִּירִים אֶמְתָּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, שְׁמֵשֶׁם בָּאִים כָּל הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, וְהַצַּדִּיקִים מַחְדִּירִים אֶת אֶמְתָּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא כָּלֵל הָאֱמֶת. וְעַל-כֵּן מְכוֹנְנִים בְּכָל לַיְלָה שֵׁם 'אַהֲיָה' אֲשֶׁר 'אַהֲיָה' הַעוֹלָה 'אַמָּת'; הֵינּוּ 'אַהֲיָה' פֶּעַם 'אַהֲיָה' עוֹלָה בְּגִימְטְרִיָּה 'אַמָּת'; כִּי זֶה עַקֵּר הָאֱמֶת, שֶׁאָדָם יַעֲשֶׂה בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוֹתֵר"ו, חֶלֶק א', סִימָן 1), אֲשֶׁר עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הוּא בְּסוּד 'אַהֲיָה', הֵינּוּ שְׁאֲנֵי רוּצָה לְהִיּוֹת, כִּי קֹדֶם הַתְּשׁוּבָה עֲדִין אֵין לוֹ שׁוֹם הַנְּהִי בְּזֶה הָעוֹלָם, כְּאֵלוֹ עֲדִין לֹא נִתְּהוּהָ בְּעוֹלָם, כִּי טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא מִשׁוֹבְרָא, וּכְשָׁבָא לְטַהַר אֶת עַצְמוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, אֵז הוּא מַגִּיעַ לְסוּד

'אֵהָיָה', הִינּוּ שֶׁתִּהְיֶה לוֹ הַנְּיָה בְּעוֹלָם; וְעַל-כֵּן עָקַר הַתְּשׁוּבָה תְּלוּי בְּשֵׁם 'אֵהָיָה', שֶׁהוּא יְסוּד הַרְצוֹן – שֶׁרְצוֹנוֹ לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, הִינּוּ אֵהָיָה מֵהַיּוֹם אִישׁ כְּפֶשֶׁר. וְעָקַר הַשְּׁלֵמוֹת – לְהַגִּיעַ אֶל רְצוֹן שֶׁבְּרָצוֹנוֹת, הִינּוּ לֹא לְהַנִּיחַ אֶת הַרְצוֹן פְּעַם אַחַת, אֲלָא לְרָצוֹת בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ, שֶׁזֶה סוּד רְצוֹן שֶׁבְּרָצוֹנוֹת, אֵהָיָה אֲשֶׁר אֵהָיָה, שֶׁזֶה עָקַר הָאֲמֵת, שֶׁאִינוּ מְנִיחַ אֶת עֲצְמוֹ לְפַל בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפוֹ, עַל אִף כָּל הַצְּרוּת וְהַיְסוּרִים וְהַמְרִירוֹת וְהַקְּטָנוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת שֶׁסּוּבָל, חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין מִבְּנֵי-אָדָם, וְעוֹבְרִים עָלָיו צְרוּת וְיְסוּרִים וּמְכַאוּבִים רָעִים מִכָּל מִינֵי טִיפּוּסִים, עִם כָּל זֹאת אִינוּ מְנִיחַ עֲצְמוֹ לְפַל, אֲלָא מִתְחִיל בְּכָל פְּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, בְּסוּד 'אֵהָיָה אֲשֶׁר אֵהָיָה', שֶׁבְּכָל פְּעַם מִתְחַדֵּשׁ בְּהַתְּחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה, שֶׁזֶה סוּד 'אֵהָיָה' פְּעַם 'אֵהָיָה' הַעֲלָה בְּגִימְטְרִיָּה 'אֲמֵת'. כִּי עָקַר אֹר הָאֲמֵת, שֶׁאִינוּ מְנִיחַ אֶת עֲצְמוֹ לְפַל בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפוֹ, וְאִפְלוּ שֶׁכֵּלֶם עוֹמְדִים עָלָיו וּמִתְחַזְּקִים כְּנִגְדּוֹ, וְרוֹצִים לְהַפִּילוֹ וּלְבַלְבְּלוֹ וּלְהַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ, עִם כָּל זֹאת מְחַזֵּק מֵעַמֵּד וְאִינוּ עוֹזֵב אֶת רְצוֹנוֹ – זֶה עָקַר הָאֲמֵת. כִּי הָאָדָם צָרִיךְ לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד בְּזֶה הָעוֹלָם בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו – בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנוּת, וְצָרִיךְ לְדַעַת, כְּשֶׁרוֹצֶה לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, שֶׁאֵין יִתְעוֹרֵר כְּנִגְדּוֹ הַסְּטֵרָא אַחֲרָא, וְיַעֲמֵד כְּנִגְדּוֹ כְּחוֹמוֹת בְּרָזֶל, וְיִרְצֶה לְהַטְבִּיעוֹ, עַד שֶׁלֹּא יִחֲזִיק מֵעַמֵּד, חֵם וְשִׁלּוּם, שֶׁזֶה סוּד (תְּהִלִּים סו.ט.א): "טְבַעְתִּי בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מֵעַמֵּד", מִי שֶׁטְבַע בְּחֻכְמוֹת חִיצוֹנוֹת, חֻכְמוֹת יְנוּיוֹת שֶׁהֵם כָּלֵל כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה "וְאִין מֵעַמֵּד" – אִין לוֹ כְּבָר פַּח לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד, אֲלָא נִשְׁבֵּר לְגַמְרִי, שֶׁזֶה הַפָּד הָאֲמֵת.

על-בן בימי חנכה הקדושים מקבלים את אור האמת, שהוא
 סוד 'אהיה' אשר 'אהיה' העולה בגימטריה 'אמת', להראות
 לאדם שעקר האמת הוא להתחיל בכל פעם מחדש, ולא
 להסתפל על שום בריה המונעת אותו מלחזור אליו. יתברך,
 שזה סוד האמת; ועל-בן דיקא בימי חנכה הקדושים אם האדם
 זוכה לקבל על עצמו יהיה מה שיהיה ויהיה איד שיהיה מעכשו
 לא יפריד עצמו ממנו יתברך, אפלו שיתחזקו עליו כל מיני
 מניעות ועכובים, ויסבל חרופין וגדופין ושפרכות דמים, אז
 יכול להצליח מאד. וזה סוד "אור הנר" של חנכה, שמורידים
 את האור למטה מעשרה טפחים, שאפלו אלו שנפלו בעשרה
 פתרין דמסאבותא, שהם כלל כל החטאים והעוונות והפשעים,
 עדין יש להם תקנה לתקן הכל, אם רק יאירו על עצמם "אור
 הנר" שהוא האור של הצדיק האמת, שמאיר לכל הירודים
 והנפולים, שעדין יש להם תקנה לתקן הכל, והעקר שלא יעזבו
 את עצמם אלא יעשו בכל פעם התחלה חדשה, בסוד: 'אהיה'
 אשר 'אהיה' העולה בגימטריה 'אמת'; כי עקר האמת הוא
 לא להתנאש בשום פנים ואפן, ואפלו שכל העולם פלו יעמדו
 כנגדו פחומות ברזל וירצו לבלבלו, הוא יחזיק באמת ויתחיל
 בכל פעם מחדש, ואז דיקא ימשך גם עליו "אור הנר" של חנכה
 לכל השנה; אשרי מי שמכניס את כל זה לתוך לבבו, ואז טוב
 לו כל הימים. כי אי אפשר לעבר את זה העולם בלי ידיעות
 אלו, כי בעוונותינו הרבים, כל העולם פלו נתמלא עם שקרים
 והבלים ודמיונות, שהם כלל חכמות וזן העוקרות את האדם
 ממנו יתברך, שמשם נמשך, שהאדם מתנאש לגמרי עד שנפול

בדעתו, ונדמה לו כאלו אין לו כָּבֶר שׁוּם תְּקוּהָה לְתַקֵּן, וְלָכֵן נִקְרָא 'חֲנֻכָּה', מְלִשׁוֹן 'חֲנוּךְ', עַל שֵׁם "אור הנר" שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהִדְלִיקוּ הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים מִתְּתִיבוֹ וּבְנִיּוֹ, וְכֵן כָּלֵל הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּכָל דוֹר וָדוֹר, הַמְּדַלִּיקִים וּמְאִירִים אֶת "אור הנר" הַזֶּה בְּכָלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵאִיר עֵינֵיהֶם בְּחִשְׁכוֹת הַגְּלוּת, כְּדֵי שִׁיֻּכּוּ לְרֵאוֹת אור הָאֱמֶת שֶׁהוּא אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה, רְצוֹן שֶׁבְּרִצּוֹנוֹת, שִׁיתְחַזֵּק אָדָם בְּהִתְחַזְּקוֹת כְּזוֹ, שֶׁשׁוּם דְּבָר בְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ. וְכָל זְמַן שֶׁאָדָם עֻקְשָׁן גְּדוֹל, וְיַחֲזִיק אֶת עַצְמוֹ בְּאֱמֶת הַזֶּה שֶׁשׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם אֵינּוּ יָכוֹל לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ, אֲלֵא תְּמִיד יַעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה – אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה, רְצוֹן שֶׁבְּרִצּוֹנוֹת, הֵינּוּ שֶׁבְּכָל פֶּעַם יַחֲדָשׁ עַצְמוֹ בְּרִצּוֹנוֹת חֲדָשִׁים, אִזּוֹ דִּיקָא תַּאִיר בּוֹ הָאֱמֶת, וְיִזְכֶּה לְתַתּוֹת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֶסֶד וְהַרְחָמִים שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל יוֹם וָיוֹם, וְיִרְאֶה רַק אֶת אֱמֶת מְצִיאֹתוֹ וְתִבְרַךְ בְּעוֹלָם.

אָבֵל אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לָזֶה, אֲלֵא עַל-יְדֵי שְׂמֻחֲזִיקִים וּמְאֻמְצִים אֶת עַצְמָם לְהַחֲזִיק בְּגְדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצַּדִּיקִים, אֲשֶׁר יֵשׁ בְּכַחַם לְהוֹרִיד עַצְמָם אֶל כָּל הַיְרֻדִים וְהַנְּפֹלִים, וּלְשַׁחַק אֶתֶם בְּכָל מִינֵי מוֹשָׁחִים, וּלְהַתְּלַבֵּשׁ עַצְמָם בְּכָל מִינֵי לְבוּשִׁים, וּלְהִסְתִּיר עַצְמָם בְּכָל מִינֵי הַסְּתָרוֹת, הַעֲקָר שִׁיִּכְנַס בָּהֶם אור הָאֱמֶת, שֶׁהוּא 'אֱהִיָּה' אֲשֶׁר 'אֱהִיָּה', רְצוֹן שֶׁבְּרִצּוֹנוֹת, שִׁיתְחִילוּ בְּכָל פֶּעַם מִחֲדָשׁ, שֶׁכָּל זֶה הוּא סוֹד שְׁמוֹנֵת יְמֵי חֲנֻכָּה, שֶׁהַשְּׂכִינָה מְקַבֵּלֶת אור הַהוֹד, כִּי אִזּוֹ כְּשֶׁמְאִיר "אור הנר", נִתְקַנֵּת מִדַּת הַהוֹד, שֶׁהִיא הַהוֹדָאָה שְׁמוּדִים וּמְהַלְלִים וּמְפַאֲרִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא;

ועל-כן צריכים להזהר מאד מאד לנצל את הימים הקדושים האלה, ימי חגגה הקדושים, ולתן תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא על כל החסדים והרחמים שעשה עמו, וכן צריכים לעסק הרבה בעבודת הצדקה והחסד, לעשות צדקה וחסד עם כל בר ישראל, שזה סוד מה שמסבבים על הבתים בימי חגגה הקדושים לגבות צדקה כדי לעשות צדקה וחסד עם עני, שזה בכלל הודאה – להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא, שזה סוד (ישעיה לב, י): "והיה מעשה הצדקה שלום", כי הצדקה מכנסת שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, כי העני מתרעם עליו יתברך, ויש לו טענות תמיד אל הקדוש-ברוך-הוא, מדוע אני צריך לסבל עניות ודחקות וסבל, וכשאדם נותן לו צדקה, אז משלים עמו יתברך, ונותן תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא. וכמו כן כשאחד מנח ביאוש עצום, ונדמה לו כאלו אבד מנוס ותקנה ממנו, וכאלו אין לו שום תכלית בזה העולם, ומתרעם תמיד עליו יתברך, ולבו ודעתו מעקמים בקשיות ובספקות ובבלבולים וכפירות, וכשבאים להחדיר בו אמתת מציאותו יתברך, שלא יתאש אלא יתחיל בכל פעם מחדש, זה עקר הצדקה, שעושה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים; ועל-כן זוהי מעלה נוראה ונפלאה מאד להרבות בצדקה בימי חגגה הקדושים, וכן לעזר לעניים ולאמללים, לחזקם ולאמצם בכל מיני דבורים המשיבים את הנפש, כדי שיעשה שלום ביניהם לבין אביהם שבשמים. וכל זה סוד "אור הנר" של חגגה. ועל-כן נר' גימטריה: הו"ה אדנ"י, הו"ה אלהי"ם, הו"ה אהי"ה, שהם השמות מקלל העולמות, עתיק "כתר", זעיר אנפין "תפארת",

נוקבא "מלכות", ואז קשאדם מקבל על עצמו את ההארה הזו, אז מאיר עליו אור כל העולמות, שזה סוד "אור הנר" של חנכה.

אשרי מי שזוכה להכניס בלבו דבורים אלו, שאז יזכה להיות דבוק תמיד החי החיים בו יתברך, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותו, והוא יעמד תמיד איתו ויחזק כנגד כל הרוחות הזרות שבעולם הרוצים לשברו ולבטלו, ויזכה להכליל בחי החיים; אשרי לו בזה ואשרי לו בבא.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

הנרות הללו

יגלה מעלת הדלקת נרות חנכה, ואיך שאז נמשך
אור הגאולה, אורו יתברך, בגלוי עצום עד מאד, כי
אז נתגלה אור הגנוז מושפת ימי בראשית, שהאיר
לאדם הראשון קדם החטא.





מוהרא"ש ז"ל אָמר: בחנוכה מקבלים ישוב
הדעת, ועקר ישוב הדעת הוא (דברים ד): "אתה
הראת לדעת כי הו' הוא האלקים, אין עוד
מלבדו" לידע ולהודיע ולהודע, אשר אין שום
מציאות בלעד' הקדוש-ברוך-הוא, ואת זאת
רצו היננים לעקר מאתנו, כמו שאמרו חכמנו
הקדושים (ראש השנה יח): שגזרה מלכות ו'ן
גזרה, שלא יזכירו שם שמים על פיהם. וכן
אמרו (בראשית רבה, פרשה ב'): וחסד זה מלכות
ו', שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזרותיה,
שהיתה אומרת להם: כתבו לכם על קרן השור,
שאין לכם חלק באלקי ישראל. ולכן עכשו בימי
חנוכה מקבלים את הדעת הזו, שאין בלעד'ו
יתברך כלל, וברגע שאדם רק חושב מזה,
כל חיו הולכים בצורה אחרת, כי הוא יודע,
שהעולם הזה הוא רק מעבר, ומה שעושים
בשביל הקדוש-ברוך-הוא, זה ישאר לגנח
נצחים.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ג' סימן י')



קונטרס הנרות הללו

א.

בני ובנותי היקרים! עליכם לחקק בְּדַעַתְכֶם, אֲשֶׁר אין שום מציאות מבלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומתנה ומקים את כל הבריאה בְּלֵה, וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יתברך, והוא יתברך מְלַבֵּישׁ עֲצָמוֹ בָהֶם, שְׁזָה סוּד אור הגנוז; כִּי עֲכָשׁוּ נְעֻלָּם וְנִסְתָּר אורו יתברך בְּלִבוֹשִׁים גְּשָׁמִיִּים וְחֻמְרִיִּים, עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּירוֹ יתברך, וּמִשָּׁם נִמְשַׁכֵּת הַבְּחִירָה, עַד שְׂיִכּוּלִים לִפְלֵ בְּחֻמְוֹת הַטֶּבַע, שֶׁהֵם כָּלֵל חֻמְוֹת חַיּוֹנִיּוֹת, חֻמְוֹת וְוֹן הַרְשָׁעָה, כִּי כָּל חֻמְוֹת וְוֹן הֵיא לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר וּלְכַסּוֹת אֶת אֲמִתּוֹת מִצִּיאוֹתוֹ יתברך, וּלְגַלּוֹת אִידֵּ שֶׁהַכֵּל רַק טֶבַע, וְעַל-יְדֵי-זֶה עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׁעוֹבֵר - צְרוֹת וְיִסוּרִים וּמְרִירוֹת וְהַרְפָּתָקָאוֹת, מֵאֲחֵר שֶׁנֶּעְלָמָת אֲמִתּוֹת מִצִּיאוֹתוֹ יתברך בְּתוֹךְ הַטֶּבַע, שְׁזָה חֻמְוֹת הַטֶּבַע, שֶׁהֵם כָּלֵל מְלָכוֹת וְוֹן הַרְשָׁעָה, שֶׁכָּל כּוֹנֵנִים לְהַלְבִּישׁ הַכֵּל בְּטֶבַע וּבְמִזְל וּבְמִקְרָה, וּמִשָּׁם נִמְשַׁכּוֹת כָּל הַצְּרוֹת וְהַמְרִירוֹת לֹא כֵּן הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁמוֹסְרִים נִפְשָׁם לְבוֹרָא יתברך, הֵם מְגַלִּים תְּמִיד אֶת אֲמִתּוֹת מִצִּיאוֹתוֹ יתברך, וּמִפְּשִׁיטִים אֶת הַלְּבוּשׁ הַגְּשָׁמִי וְהַחֻמְרִי, שֶׁהוּא דוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, עַד שֶׁנִּתְגַּלְהָ אֲמִתּוֹת מִצִּיאוֹתוֹ יתברך. וְלִהְפֹּךְ זֶה לְעַמְת זֶה הַיּוֹנִים מְלַבֵּישׁים אורו יתברך בְּטֶבַע וּבְמִקְרָה וּבְמִזְל, וְזֶה עֵקֶר הַמְּלַחְמָה שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁכָּל דוֹר

וְדוֹר, זֶה לְעַמֵּת זֶה הַמְּלָכוֹת הַרְשָׁעָה וְחֻקֵּי מוֹת יָוֵן. וְכָל זֶה סוֹד נְרוֹת
 חֲנֻכָּה, שְׂאֵז מִתְּנַגְּלָה אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ עַל-יַדֵּי הַצְּדִיקִים - מִתְּתִיחוּ וּבְנִינוּ,
 שֶׁהֵם הַאִירוּ אֶת אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי אִז הָיָה מֵר מְאֹד לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
 כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֻקֵּי הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ב, ד): וְחֻשֶׁךְ - זֶה מְלָכוֹת יָוֵן,
 שֶׁהִחְשִׁיכוּ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֵיהֶם, שֶׁהִיָּתָה אוֹמְרַת לָהֶם,
 כִּתְבוּ עַל קַרְן הַשּׁוֹר שְׂאֵין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֶקְי יִשְׂרָאֵל; כִּי עַל-יַדֵּי
 חֻקֵּי הַטָּבֵעַ, חֻקֵּי חִיצוֹנִיּוֹת, נְחָשְׁכוֹת עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
 מִשֵּׁם נִמְשָׁכִים כָּל הַדְּמִיוֹנוֹת וְהַצְּרוֹת וְהַיְסוּרִים שֶׁעוֹבְרִים עַל כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד, כִּי בְּאֵמֶת אִם הָיָה הָאָדָם יוֹדֵעַ אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדֵיו יִתְבַּרְךָ
 כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻלוֹת גְּמוּר, הָיָה נִתְנַגְּלָה אֵלָיו שֶׁכָּל הַעוֹלָם כְּלוֹ הוּא
 רַק לְבוֹשִׁים לְגַבֵּי גְלוֹי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְהַכֵּל עֲצָם עֲצָמוֹת חַיּוֹת
 אֱלֻלוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ וְאִז הָיָה מְאִיר עֲלָיו אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁזֶה הַגְּאֻלָּה, כִּי
 עֵקֶר הַגְּאֻלָּה הוּא רַק כְּשֶׁמְאִיר לְאָדָם אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ, וּמְרַגֵּשׁ תְּמִיד
 אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ עַל פְּנָיו, עַד שֶׁכָּל מַחְשְׁבָהּ וּמַחְשְׁבָהּ
 וְהִרְהוּר וְהַסְתַּפְּלוּת וְשִׁמְיָעָה וּנְשִׁימָה אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ מִשׁוּם דְּבַר רַק
 אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְזֶה עֵקֶר הַגְּאֻלָּה, וְאִז נִגְאָלִים מִכָּל הַצְּרוֹת
 וְהַיְסוּרִים וְהַמְרִירוֹת, לֹא-כֵן כְּשֶׁנֶּעְלָמוֹת וְנִסְתָּרוֹת מִהָאָדָם יְדִיעוֹת
 אֵלוֹ, אִז דִּיקָא שׁוֹרָה בְּחֻשֶׁךְ וּבְדְמִיוֹנוֹת, וְצַר וּמֵר לוֹ, וְנוֹפֵל בְּקִלְפַת יָוֵן,
 שֶׁהוּא טִיט הַיָּוֵן, בְּסוֹד (תְּהִלִּים סט, א): "טָבַעְתִּי בֵּין מְצוּלָה וְאֵין מְעַמֵּד";
 כִּי הַיָּוֵן הֵם עֵקֶר הַשֶּׁקֶר, מֵאַחַר שֶׁכּוֹפְרִים בְּהַשְׁגָּחַתוֹ הַפְּרִטִית
 וְנִמְשָׁכִים רַק בְּטָבֵעַ, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִמְשָׁךְ עַל הָאָדָם כַּח הַמְדַמָּה, שֶׁזֶה
 סוֹד טִיט הַיָּוֵן כְּמוֹ שֶׁאֶחָד נוֹפֵל בְּתוֹךְ טִיט עֵב וְאֵינוֹ יְכוֹל לְצַאת מִזָּה,
 שֶׁכָּל זֶה קִלְפַת הַיָּוֵן, שֶׁמִּי שֶׁנִּמְשָׁךְ אַחַר חֻקֵּי הַמְדַמָּה, הַיָּנוּ
 כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, עַל-יַדֵּי-זֶה נוֹפֵל לְתוֹךְ טִיט עֵב, וְאֵי אֶפְשָׁר לוֹ

לצאת מזה, שזה כלל מרירות הגלות של כל אחד ואחד. והצדיקים הקדושים והנוגרים, שהם בחינת מתתיהו ובניו הקדושים, שהם כלל הצדיקים שפכל דור ודור עם תלמידיהם, הם לוחמים כנגד טיט הגון, חכמת חיצונית, ומדליקים את "הנרות הללו", שהם נשמות ישראל, כמו שפתוב (משלי כ, כ): "נר הנו"ה נשמת אדם", שגם הם יאירו באמתת מציאותו יתברך, וירגישו תמיד את אורו יתברך על פניהם, שכל זה סוד "חנכה" לשון "חנוך", שמחנכים את עצמם מחדש, כי עקר הגלות המרה שעוברת על האדם, זהו רק שנמצא בקטנות ובחלישות הדעת ובדמיונות, עד שנדמה לו כאלו אבד מנוס ותקנה ממנו. וכל זה מחמת שקלפת היונים, שהיא כפירות ואפיקורסות, נדבקות בו, וזהו טיט הגון, ואי אפשר לו לצאת מזה, כי אם על-ידי התקרבות אל צדיקים אמתיים. ועל-כן מה טוב ומה נעים, בני ובנותי היקרים, אם תמסרו את נפשכם להיות דבוקים בצדיקים אמתיים ובתלמידיהם הקדושים, המאירים תמיד את אמתת מציאותו יתברך, שהם סוד "הנרות הללו", דהינו נשמות ישראל שנקראות נרות, וכל מה שנתקרב יותר לצדיקים האמתיים ולתלמידיהם, וזוכים להצטרף עמם, על-ידי-זה נמשך גם עליהם אור זיו שכינתו יתברך, ונדלקים להאיר על עצמם את אמתת מציאותו יתברך,

ולכן עכשו בימי חנכה הקדושים ראוי לבוא לצדיקים אמתיים ולתלמידיהם ולתלמידי תלמידיהם, ולקבל מהם אור אמתת מציאותו, כי עכשו דיקא נתגלה אורו הגנוז שנתגלה בלבושים שונים ונסתר בהסתרות שבתוך ההסתרות, ובימי חנכה הקדושים האלה

שְׂמֵדִלְקִים אֶת הַנְרוֹת לְזָכֵר הַנֶּסֶם שֶׁקָּרָה לְיִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי מִתְתַּיְהוּ וּבְנָיו, אֲזִי נִתְגַּלָּה הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה, שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ מִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַטָּבַע, וְטָבַע הוּא לְבוּשׁ לְגַבִּי עֲצָם עֲצָמֵי חַיִּים אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁנִּזְהָר מְאֹד לְהִדְלִיק בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת אֶת "הַנְרוֹת הַלְלוּ", שֶׁהֵם נְרוֹת חֲנֻכָּה, וּמוֹשְׁתַּדֵּל שִׁיְהִי נֵר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, וּמְחַנֵּךְ אֶת יְלָדָיו הַקְטָנִים שֶׁגַּם הֵם יְדִלְקוּ נְרוֹת חֲנֻכָּה, שְׂפִי אִיר עֲלֵיהֶם גַּם-כֵּן אֲמַתֵּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁגַּם הֵם יֵרְאוּ וַיְבִינּוּ וַיִּשְׁפְּלוּ שְׂאִין בְּלִעְדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְלְכָל זֶה זֹכִים דִּיקָא עַל-יְדֵי שְׂמֻקְרָבִים אֶל צְדִיקִים אֲמַתִּיִּים וְלִתְלַמִּידֵיהֶם וְלִתְלַמִּידֵי תַלְמִידֵיהֶם הַהוֹלְכִים בְּדַרְכֵיהֶם, וַיִּמְשֹׁךְ גַּם עֲלֵיהֶם אוֹר זִיו וְחַיִּים וּדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׂמוֹ,

ב.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מִיּוֹ אֲפָנִים שְׁבַע עוֹלָם, וּמִכָּל מַה שְׂעוּבֵר עֲלֵיכֶם בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת - אֵל תִּשְׁבְּרוּ, כִּי הַכֹּל נְסִיוֹנוֹת מִלְּמַעְלָה, כִּי בְּאֵמֶת הוּא יִתְבַּרֵּךְ נִמְצָא וְאִין מְלַבְדוּ נִמְצָא, וְכָל מַה שְׂעוּבֵר עַל הָאָדָם צְרוּת וַיְסוּרִים וּמְרִירוֹת - הַכֹּל, כְּדֵי לְהַעֲלִים וּלְהַחֲשִׁיךְ מִהָאָדָם אֶת אֲמַתֵּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּכְשֶׁאָדָם זֹכֵה לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְגַלּוֹת אֶת אֲמַתֵּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְהַפְּכִים כָּל הַנְּפִילוֹת וְהִירִידוֹת וְהַשְּׁלָכוֹת אֶל עֲלִיוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי כֵּן בְּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הָעוֹלָם, שֶׁמְצַד אֶחָד לֹא יֵרְאוּ שׁוֹם דְּבַר אֵלָא לְהַפֵּךְ שִׁיְהִי נַעֲלָם וְנִסְתָּר אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שִׁירְאוּ בְּדִיוֹק הַהֶפֶךְ שֶׁהוּא טָבַע גְּמוּר, וּלְהַפֵּךְ כְּשִׁזְכָּה הָאָדָם

להתעקש ואינו מניח את עצמו מכל מה שעובר עליו ברוחניות ובגשמיות, ומחזק עצמו בכל מיני התחזקיות, דיקא או נתגלה עליו אור זיו שכנינת עזו יתברך, עד שמאיר אור כזה, שהוא יכול להאיר גם לאחרים, שכל זה הוא סוד נר חנכה, שהוא סמוך לפתח דיקא, להאיר גם בחוץ לאותם שנמצאים בחוץ, כי כשאדם עקשן גדול ואינו מניח עצמו בשום פנים ואפן, ואף שמר וחשך לו מכל מה שעובר עליו ברוחניות ובגשמיות – הן מעצמו והן מאחרים, ומבלבלים אותו בכל מיני בלבולים, ונופל בכל מיני דמיונות, עם כל זאת הוא מתעקש בעקשנות גדולה, ויודע ועד אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל עצם אלקותו יתברך, ואף שאינו רואה מנוס לצאת מצרותיו ויסוריו, עם כל זאת הוא מחזק את עצמו ומחזיק מעמד בעקשנות גדולה בלי שום טעם ושכל, דיקא על-ידי-זה נתגלה עליו אור הגנוז, שהוא אור שכנינת עזו יתברך, שזהו סוד "הנרות הללו" של חנכה, שאז מאיר האור הגנוז שהאיר לאדם הראשון קדם החטא ל"ו שעות, ועל-כן הם ל"ו נרות בח' ימי חנכה להראות, שאז נתגלה האור הגנוז לכל בר ישראל, אם רק יתבונן היטב ב"נרות הללו", ואז דיקא יתגלה אליו אור כזה שלא רק שיאיר לעצמו אלא יאיר גם לאחרים, לאותם שנמצאים בחוץ; על-כן מצות נר חנכה היא בפתח דיקא, שיאיר לאלו שהם בחוץ, שגם הם יראו וישכילו ויבינו אמתת מציאותו יתברך, פי על-ידי שאדם עקשן גדול, ואפלו שמר וחשך לו ואינו רואה שום תקנה לצאת מהבין שלו, עם כל זאת הוא מתעקש שהוא לא יעזב את הקדוש-ברוך-הוא בשום פנים ואפן, אז דיקא נתגלים אליו אורות כאלו, שהוא יכול להאיר גם לכל אלו שיצאו לחוץ.

ועל בן אשרי ואשרי מי שזוכה לקיים את המצוה הקדושה והנוראה הזו של הדלקת הנרות של חנכה, וצופה ומביט ומתבונן בנרות, איך שהם אורות בתוך פלים, כי הכלי שמחזיק את השמן והפתילה שמאירה הם סוד אורות וכלים, שזה סוד הבריאה, שהקדוש-ברוך-הוא ברא את העולם בצורה כזו, שיהיה הכל מלבש בלבושים חיצוניים, שהם בחינת פלים, אבל באמת בתוכם גנוז אור אמתת מציאותו יתברך, וזה אורות וכלים דיקא, חיצוניות ופנימיות; על בן עקר מצות נר חנכה, הדלקת "הנרות הללו" היא דיקא בפתח ביתו, בסוד חיצוניות ופנימיות, כי הבית הוא בחינת פנימיות והחוץ הוא בחינת חיצוניות, שהוא סוד אורות וכלים, בית וחוץ, ועל-כן דיקא בימי חנכה הקדושים יכולים לקרב את נשמות ישראל אליו יתברך, ולכן אשרי ואשרי מי שמקיים את המצוה הזאת בתמימות ובפשיטות, ומאיר אז את הנרות הקדושים, שעל-ידי-זה יהיה לו כח להמשיך את האור בחוץ, ויזכה לקרב רחוקים אליו יתברך, אשרי לו בזה ואשרי לו בבא!

ג.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת כי בימי חנכה הקדושים נתגלה אורו יתברך בגלוי כזה שלא נתגלה מאז בריאת האדם הראשון קדם החטא, ולא יתגלה עד ביאת משיח צדקנו; ועל בן דיקא בימי חנכה הקדושים צריכים לשמח מאד מאד, ולתת תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד חנם שעשה לנו, שהנחילנו מצוה קדושה כזו בתוך חשכת גלותנו, ואנו זוכים גם עכשו בתוך

עמק החשך והגלות להאיר על עצמנו האור שנתגלה לאדם הראשון קדם החטא, ושיתגלה על-ידי משיח צדקנו, ועל-כן דיקא בימי חנכה הקדושים, אז הוא עת רצון גדול מאד, ולכן נוהגים אז בעת הדלקת "הנרות הללו" של ימי חנכה הקדושים להודות ולהלל ולשבח לבורא יתברך, ולבקש ולהתחנן מִמֶּנּוּ יתברך על כל מה שצריך. ועקר התפלה הוא רק כשזוכים להרגיש את אמתת מציאותו יתברך; כי כשאדם יודע ועד אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ומרגיש תמיד את אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה הוא בא רק אליו יתברך, ומבקש ומתחנן מִמֶּנּוּ יתברך כל מה שצריך, ואז נגאל מכל צרותיו שזה סוד "הנרות הללו" של ימי חנכה הקדושים; ועל כן ראוי לקבץ אז את אשתו ואת ילדיו, שיעמדו בעת שמדליק את "הנרות הללו", ויסביר להם שעקר האורות האלו הם אורות רוחניים המתלבשים בגשמיות, ועקר פונת הדלקת "הנרות הללו" הוא כדי להאיר על נפשנו אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב כזה שעדין לא נתגלה מאז בריאת האדם הראשון קדם החטא, ולא יתגלה עד ביאת משיח צדקנו, ולכן צריכים אז לשמוח מאד מאד הוא ובני ביתו, וידקדק שכל אחד ואחד מאנשי ביתו ידליק נר בפני עצמו, כמו "המהדרין מן המהדרין" - שכל אחד מאיר לעצמו אורו יתברך, וידבר אז משבחו יתברך, שעל-ידי-זה ימשיך על עצמו אור זיו וחיות ודבקות הבורא יתברך, ואין לתאר ואין לשער את גדל הזכות, כשאדם זוכה לקבץ יחד את ילדיו ובני ביתו בשעת הדלקת הנרות, ומדליק את "הנרות הללו", ומסביר להם תכלית הדלקת "הנרות הללו", שהיא על שם הנסים שעשה עִמָּנוּ הקדוש-ברוך-הוא בעת שהתפשטה מלכות יון הרשעה על ישראל, ורצתה

לְהַשְׁכִּיחַ אֶת תּוֹרַתוֹ יִתְבַּרַּךְ, וְלִהְיֶנּוּ כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת וְחֻקֵּי מוֹת
 חִיצוֹנִיּוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהִתְגַּבְּרוּ עֲלֵיהֶם גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצַּדִּיקִים,
 מִתְתַּיְהוּ וּבְנָיו הַקְּדוֹשִׁים, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֶזֶר שֶׁנִּפְלוּ רַבִּים בְּיַד
 מְעַטִּים וְטִמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים, וְכִמוֹ שֶׁהָיָה אֵז, כֵּן נִמְשָׁךְ בְּכָל דּוֹר
 וְדוֹר, שְׁמֹת פְּשׁוּטִים כָּל מִינֵי קַלְפוֹת וְחִיצוֹנִים, שֶׁהֵם הַיּוֹנִים וְהַעֲרַב
 רַב, הַמְּעַלְמִים וּמִסְתַּיְרִים וּמְחַשְׁיָכִים אֶת עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְעַל-
 יְדֵי שְׁהַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאוֹה מְאֹד, הַדְּבָקִים
 תָּמִיד רַק בּוֹ יִתְבַּרַּךְ, הֵם מְמַשְׁיָכִים וּמְאִירִים אֶת הָאוֹר הַזֶּה לְכָל
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא נִתְגַּלְגַּל י"ג מִדּוֹת הַרַחֲמִים. וְעַל-
 כֵּן אֵז בְּשַׁעַר שְׁמַדְלִיקִים אֶת "הַנְּרוֹת הַלָּלוּ", נִתְבַּעְרִים כָּל הַקַּלְפוֹת
 וְהַחִיצוֹנִים, וְנִתְגַּלְגַּל פְּנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, וּמְאִירִים מְאִין סוֹף עַד אֵין
 תְּכֵלִית, שְׁזֶה כָּלֵל הַיְחוּדִים וְהַזּוּגִים שֶׁנַּעֲשִׂים בְּעַת הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת;
 כִּי אֵז בְּעַת הַדְּלָקַת "הַנְּרוֹת הַלָּלוּ", נִתְגַּלְגַּל יְחוּדִים עֲלִיוֹנִים, וְעַל-כֵּן
 'נִר' עוֹלָה בְּגִימְטְרִיָּה: הַוּי"ה אֶהְיֶ"ה, הַוּי"ה אֱלֹהֵי"ם הַוּי"ה אֲדַנְי",
 כִּי אֵז דִּיקָא; נִתְגַּלְגַּל פְּנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת עַד לַחוּץ דִּיקָא; כִּי בְּשַׁעַר
 שְׁמֹת גְּבָרִים עַל הָאָדָם כָּל מִינֵי קַלְפוֹת וְחִיצוֹנִים, וְרוֹצִים לְהַפִּילוֹ
 וְלִהְיֶנּוּ בִּיאוֹשׁ וּבְדַפְאוֹן, וְהוּא מִתְחַזֵּק כְּנֶגְדָם וְאֵינוֹ מְנִיחַ עֲצָמוֹ
 לִפְלֵ, דִּיקָא אֵז נִתְגַּלְגַּל הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה שֶׁהָיָה מְאִיר לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן
 קֶדֶם הַחַטָּא, וְשִׁיתְגַּלְגַּל עַל-יְדֵי מוֹשִׁיחַ צַדִּיקוֹ; וְעַל כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי
 מִי שֶׁשֵׁשׁ וְשִׁמְחַ בְּשַׁעַת הַדְּלָקַת "הַנְּרוֹת הַלָּלוּ", וּמִסְפָּר לְבָנָיו
 וְלְבָנֵי בֵיתוֹ אֶת גְּדֻלַּת הַנְּסִים שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם יִשְׂרָאֵל,
 שְׁזֶה כָּלֵל הַהוֹדָאוֹת שְׁמוֹדִים וּמְהַלְלִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים אֶת
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְגוֹרֵם שִׁיחָה נַעֲשָׂה זּוּג עֲלִיוֹן עַל-יְדֵי הַדְּלָקַת
 "הַנְּרוֹת הַלָּלוּ", וְעַל-יְדֵי הַשְּׁבָחִים וְהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁמְשַׁבַּח וּמְפָאֵר

את הבורא יתברך שמו; אשרי לו.

ד.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, שעקר התכלית בזה העולם הוא להיות דבוק רק בחי החיים בו יתברך, כי אין תכלית אחרת בזה העולם, אלא לברח אליו יתברך, ולהמשיך על עצמו אמתת מציאותו יתברך, שזהו סוד 'מאורי אור', שמאיר אז אורו יתברך, שזה הפאר והיפי של כלל נשמות ישראל, כי עקר תפארת ישראל הוא בשעה שאנו מתפארים באלקותו יתברך שמו, והיונים שהם כלל החכמים להרע, הכופרים והאפיקורסים, הם מגבירים את 'מאורי האש' של התאוות, להעלים ולהחשיך את עיניהם של ישראל, שלא יראו ולא ישכילו את הפאר והיפי של נשמות ישראל, שזוהי העלמת 'מאורי האור', וזה שטמאו כל השמנים של בית-המקדש, הינו כי בבית-המקדש היו מאירים תמיד את אמתת מציאותו יתברך בסוד 'מאורי האור', וכשהחריבו את בית-המקדש, נעלם ונסתר 'מאורי האור', ונתגלה רק 'מאורי האש', שהם כלל אש התאוות והכעס והרציחה, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, עשאום יום טוב וקבעום בהלל והודאה, להודות ולהלל לשמו הגדול, להגדיל ולקדש שמו הגדול יתברך, כי אז נתגדל שמו יתברך, כמו שאומרים: "ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך", שזהו סוד "הנרות הללו" של חנכה, שהוא נר של שמן, מאורי האור, להדליק ולהאיר מאורי האור, וזה סוד הגם הגדול והנורא שנגאע אז לנשמות ישראל, שהיה דולק מעט שמן, שלא היה בו להדליק

כִּי אִם יוֹם אֶחָד, וְהָיָה דוֹלֵק שְׁמוֹנָה יָמִים, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 הִרְאָה בְּזֶה, שֶׁהַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה תָּמִיד בֵּין יִשְׂרָאֵל, כִּי אִף שְׁלֹא הָיָה בּוֹ
 לְהַדְלִיק אֶלָּא יוֹם אֶחָד, הָיָה צְרִיךְ לְהַשְׁרִף בְּבַחֲיַנַּת 'מְאוּרֵי הָאֵשׁ',
 וְלֹא דֵי שְׁנִשְׁרִף וְנִעְלַם וְנִסְתַּר, אֶלָּא שֶׁהָאִיר גַּם לְשְׁמוֹנָה יָמִים,
 שֶׁזֶּה הַתְּגָלוֹת 'מְאוּרֵי הָאוֹר', הֵינּוּ אוֹר הַבִּינָה שֶׁהוּא סוּד שְׁמוֹנָה,
 כִּי מִמִּדַּת הַמְּלָכוּת וּלְמַעְלָה הַסְּפִירָה הַשְּׂמִינִית הִיא בִּינָה, לְהַתְּבַוֵּן
 בְּאַמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-כֵּן דִּיקָא עַל יְדֵי "הַנְּרוֹת הַלָּלוּ" שֶׁהֵם
 גְּרוֹת חֲנֻכָּה, נִתְגַּלָּה אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ בַּחֲיַנַּת 'מְאוּרֵי הָאוֹר',
 שְׂאֵי אִפְשָׁר לְבַטֵּל כָּלֵל מִנְשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶת אֲמוּנַתְּם הַדְּבוּקָה בָּהֶם
 מְדוּר דוֹר, וְאִף שֶׁהֶסְמִ"ךְ מ"ם מְגַבִּיר אֶת 'מְאוּרֵי הָאֵשׁ', הֵינּוּ הַכַּעַס
 וְהַרְצִיחָה וְהַתְּאוּזוֹת וְהַמְדוּדוֹת רְעוּת, וְרוּצָה לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת
 מְאוּרֵי הָאוֹר וּלְהַגְבִּיר אֶת מְאוּרֵי הָאֵשׁ, אִף-עַל-פִּי-כֵן עַל-יְדֵי גְדֻלַּת
 הַיָּס שֶׁל "הַנְּרוֹת הַלָּלוּ" שֶׁל חֲנֻכָּה, נִתְגַּלָּה מְאוּרֵי הָאוֹר דִּיקָא בְּתוֹךְ
 מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְזֶה סוּד מַה שֶׁנִּגְלָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ
 בְּתוֹךְ הַסֵּנֶה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ג'): "וַיֵּרָא מִלְּאֵךְ הַנִּי"ה אֵלָיו בְּלִבַּת
 אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בְּעַר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינְנו אֶכְּלִי",
 כִּי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ שֶׁהוּא הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי, רָאָה אִיךְ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 נִתְגַּלָּה דִּיקָא מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה, שֶׁהֵם אֵלוֹ הַנְּשֵׁמוֹת הַפְּגוּמוֹת וְהִרְוּדוֹת
 וְהַנְּפּוּלוֹת שֶׁהֵם בַּחֲיַנַּת סֵנֶה – קוֹצִים וְדַרְדָּרִים, וְנִדְמָה כְּאִלוֹ אֵין
 לָהֶם כְּבֹר שׁוּם תִּקְוָה וְתוֹחֶלֶת כָּלֵל, וּמְאוּרֵי הָאֵשׁ בּוֹעֵר בָּהֶם, אִף-
 עַל-פִּי-כֵן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִתְגַּלָּה אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה
 דִּיקָא, "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הַמְּרָאֶה הַגָּדֹל הַזֶּה, מִדּוּעַ
 לֹא יְבַעַר הַסֵּנֶה", כִּי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי, הוּא הַרְחֵק מִן הָאֲמִתִּי,
 הַמְּרַחֵם עַל נְשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּמוֹרִיד אֶת עַצְמוֹ אֵלֵיהֶם, וְרוּצָה

להוציאם מהחשך והבוץ והטיט שנפלו לשם ונדבקו בהם, ולהאיר גם עליהם את אמתת מציאותו יתברך, ועל-כן משה רבנו בעצמו התפלא מדוע לא יבער הסנה, הינו שיש נשמות פגומות כאלו שהם בחינת 'מאורי האש', שבושרת בהם אש התאוות והמדות רעות, עד שהם שרויים ביאוש גדול, עם כל זאת על-ידי גדל פח הצדיקים האמתיים שהם בחינת משה, גם בהם יכול להאיר אור השכינה על-ידי גדל רחמנותם של הצדיקים, ועל-כן דיקא משה רבנו אמר "אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה", כי יש נשמות שאפלו שמדברים אליהם ומגלים להם את אמתת מציאותו יתברך, לא די שאינם נדלקים ובוזעים גם כן אליו יתברך, אלא עוד נעשים קוצים ודרדרים לדקר את גדולי הצדיקים הרוצים להושיע להם; כי הצדיקים מרחמים מאוד מאוד על נשמות ישראל, ורוצים להביאם אל התכלית האמתית, שהיא הדבקות האמת להתבטל בעצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והם כל-כך מצטערים כשאינם זוכים להאיר בנשמות ישראל את אמתת מציאותו יתברך, ועל-כן דיקא משה רבנו שהוא ראש כל הצדיקים אמר: "אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה", מדוע אינו יכול להדליק את הנשמות שהם בחינת סנה, ולא עוד אלא שהם נעשים קוצים ודרדרים לצער את הצדיקים; כי באמת הצדיקים רוצים לקרב את כלל נשמות ישראל, אך במקום שאלו שהם בחינת סנה יהיו בלים לקבל את האור הזה, הם נעשים קוצים ודרדרים לדקר את הצדיקים, ומחרפים ומגדפים אותם ושופכים דמם פמים, ועל-כן לא הבין משה רבנו מדוע לא יבער הסנה, וירא הוי"ה כי סר לראות" הקדוש-ברוך-הוא רואה איך

שֶׁהַצַּדִּיקִים מִתְבּוֹנְנִים מְאֹד בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים" שֶׁהוּא גִימְטְרִיָּה 'הַטְּבַע', שֶׁמִּגְלָה לָהֶם אֲשֶׁר דִּיקָא מִתּוֹךְ הַסְּנָה צוֹעֵק קוֹלוֹ יִתְבַּרֵּךְ, "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי", הֵינּוּ שֶׁהוּא מוֹרָה לְגְדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצַּדִּיקִים, שֶׁאֲסוּר לָהֶם לְהִתְיַאֵשׁ מִנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֶפְלוּ שְׂדוּקְרִים אוֹתָם קוֹצִים וְדַרְדְּרִים וּמְחַרְפִּים אוֹתָם, אֲסוּר לְהִתְיַאֵשׁ מֵהֶם, אֲלֵא צְרִיכִים לְדַעַת, כִּי דִיקָא מֵהֶם וּבָהֶם גְּנוּז סוּד מֹשֶׁה שֶׁהוּא הַצַּדִּיק, וְהוּא צְרִיךְ לֹאמֹר "הַגִּנִּי", וְלַעֲזֹר לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְכַנֵּס אֶת הַלְמוּד הַעֲמֹק הַזֶּה לְתוֹךְ לִבּוֹ, וְזוֹכֵה לְהַחֲזִיק אֶת עַצְמוֹ בְּגְדוּלֵי הַצַּדִּיקִים, וְאִף שְׂמִדְבָרִים עֲלֵיהֶם כָּל דְּבַר אֲסוּר, וּמִדְבָרִים עֲלֵיהֶם בְּכֹל מִינֵי לְשׁוֹנוֹת שֶׁל גְּנָאִי, וּמְחַרְפִּים וּמְגַדְפִּים אוֹתָם בְּחַרוּפִין וְגַדוּפִין, הוּא אֵינוֹ שֶׁם לֵב לְכֹל זֶה אֲלֵא מַחֲזִיק אֶת עַצְמוֹ בְּכֹל הַפְּחוֹת אֲצֵל הַצַּדִּיקִים, אִזּוֹ דִיקָא נִתְגַּלָּה גַם עָלָיו "הַנְרוֹת הַלָּלוּ", וְאֶפְלוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת סְנָה, שֶׁהוּא לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, גַּם בּוֹ מְאִיר אוֹרוֹ יִתְבַּרֵּךְ; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁשֶׁם דְּבוּרִים אֵלָיו לְתוֹךְ לִבּוֹ, וְאֵינוֹ מִטְעָה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל, שֶׁאִזּוֹ דִיקָא יִתְגַּלָּה אֵלָיו אוֹר הַגְּנוּז, וְיִזְכֶּה לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה, וְיִהְיֶה דְבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ לְנֶצַח נְצָחִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!



קונטרס

תְּנוּכָה מֵאִיר

גְּלוּת מַעֲלֵת הָאוֹר שֶׁל תְּנוּכָה הַמֵּאִיר בְּכָל
הָעוֹלָם עִם הָאוֹר מוֹשֵׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית.





מוהרא"ש ז"ל אָמַר: שָׂאם הָיוּ בְּנֵי-
אָדָם יוֹדְעִים אֶת מַעֲלַת הַדִּלְקַת הַנְּרוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל חֲנֻפָּה, אָז הָיוּ שׁוֹשִׂים
וְשׂוֹמְחִים, כִּי מִצְוָה זוֹ אַף שֶׁהִיא מְדַרְבְּנָן,
עִם כָּל זֹאת אָז מְאִיר אֹר כְּזֶה כְּמוֹ שֶׁהִיא
לִפְנֵהוּ בְּעֵת שֶׁהַדְּלִיק אֶת הַנְּרוֹת בְּבֵית-
הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל-כֵּן בְּעֵת שֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל מִדְּלִיק
הַנְּרוֹת הִלְלוּ שֶׁל חֲנֻפָּה, רָאוּי לוֹ לְהִתְלַהֵב
מְאֹד מְאֹד, כִּי הוּא כְּדִגְמַת הַכֹּהֵן שֶׁמִּדְּלִיק
אֶת הַנְּרוֹת שֶׁל הַמְּנוּחָה בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ,
וְעַל-כֵּן מְאֹד מְאֹד צְרִיכִים לְהִשְׁמַר מִכַּעַס
וּמְרִיבוֹת וּדְבָרִים בְּטִלִּים, כִּי אִם הוּא זְמַן
וְעַת רְצוֹן גָּדוֹל בְּשָׂמִים ; אֲשֶׁרֵי מִי שִׁישִׂים
לְבוֹ אֵל כָּל זֶה.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקנ"ה)



קונטרס

חֲנֻכַּת מֵאִיר

אָנוּ נִמְצָאִים בִּימֵי חֲנֻכַּת הַקְּדוּשִׁים. בְּחֲנֻכַּת מֵאִיר לָנוּ הָאֹר
הַגָּנוּז שֶׁהָאִיר לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן קֹדֶם הַחֲטָא. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
אוֹמְרִים (מִדְּרַשׁ אֲגוּדָה), שֶׁהָאֹר הַגָּנוּז הָאִיר לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן שְׁלֹשִׁים
וְשֵׁשׁ שָׁעוֹת, וְלִזְכָּר זֶה אָנוּ מְדַלְּקִים שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ גֵּרוֹת חֲנֻכָּה.
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה רַק בְּשָׁבִיל תְּכֵלֶת
אֶחָת-כְּדֵי שְׁנֻזְכָּה לְהַכִּירוֹ יְתֻבְּרָךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֵהָר (בֵּא מ"ב):
בְּגִין דִּישְׁתְּמוּדְעוֹן לִיה; כָּל תְּכֵלֶת הַבְּרִיאָה הִיְתָה כְּדֵי שְׂאָנוּ
עִם יִשְׂרָאֵל נִכִּיר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פָּנִים בְּפָנִים. וְאוֹמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּעֲנִית ג'): כָּשֶׁם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעוֹלָם בְּלֹא רוּחוֹת,
כִּד אֵי אֶפְשָׁר לְעוֹלָם בְּלֹא יִשְׂרָאֵל. עִם יִשְׂרָאֵל זֶה הַתְּכֵלֶת שֶׁל
הַבְּרִיאָה. וּבְשָׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן בְּרָא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת
הַסֵּמ"ךְ מ"ם, הַשֵּׁטָן, שְׂיָכוֹל לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר וּלְכַסּוֹת אֶת
אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יְתֻבְּרָךְ, שְׂזָה מַעֲקָרֵי הַבְּחִירָה, שֶׁהִנֵּה הָאֹר
הַגָּנוּז מֵאִיר, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵיו יְתֻבְּרָךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל
זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֵּל, וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר-זֶה לְבוּשׁ
לְגַבֵּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל אָדָם צָרִיךְ לְגַעַע עֲצָמוֹ בְּקִיּוּם
הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, כְּדֵי שִׂיתַגְלֶה לוֹ הָאֹר הַגָּנוּז. הַמְצוּוֹת הֵן הַכְּלִי
לְקַבֵּל בּוֹ הָאֹר הַגָּנוּז, מִכָּל שָׁכֵן כְּשִׂיהוּדֵי מְקִיָּם אֶת הַמְצוּוֹת
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹתֵר"ו, חֵלֶק א', סִימָן כ"ד) אֶפְלוּ
שְׁנִמְצָא אָדָם בְּמִדּוֹר הַקְּלָפוֹת, אִם יִקְיָם אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה,

יש כח במצוה להעלותו מעולם העשייה הגשמי והחמרי אל עולם היצירה, ומעולם היצירה לעולם הבריאה, ומעולם הבריאה עד עולם האצילות, ששם מתגלה האור אין סוף ברוך הוא בגלוי רב מאד, ויכול לדבק עצמו בו יתברך. והנה ירדנו לגלות, שגלינו מארצנו וחרב בית מקדשנו, ונעלם ונסתר האור מעינינו, וכמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה ג): מיהיכן נבראת האורה? ממקום בית המקדש; ושואלים חכמינו הקדושים (יומא ט): מדוע חרב בית המקדש? מפני שנאת חנם, מחמת שאנו שונאים איש את רעהו, ועדין מרקד בינו (שם ס"ט); ואנו סובלים אלפים שנה סבל וחרפה. והנה אנו רוצים להגאל ולצאת מהצרות והחשך. ומהו החשך שאנו סובלים ממנו אלפים שנה? אומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה ב): וחשך זה יון, שהחשיכו עיניהם של ישראל. אומרים חכמינו הקדושים (ראש השנה י"ז), שגזרו היונים שלא יזכירו שם הקדוש-ברוך-הוא, כי ברגע שיהודי מדבר בגלוי מהקדוש-ברוך-הוא, יהודי מדבר בגלוי מאמונה, מתבטלות כל ההעלמות וההסתרות; כי כל הצרות והיסורים שאנו סובלים, זה רק מפני שאנו מדברים לשון הרע, רכילות וליצנות, ושוכחים מהקדוש-ברוך-הוא. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן י"ד), שלכן המצוה של גר חנפה-להניחה על פתח ביתו, שמרמז על פתחי פיו, להזכיר לנו, שהאור הגנוז תלוי בפתחי פינו-כפי הדבור שלנו. אם אדם מדבר רק מהקדוש-ברוך-הוא, ואפלו בתקף הגלות המרה, מדבר רק מאמונה, על ידי זה מאיר לו המוח, שזה מה שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן פ"ד): עקר האמונה תלוי בפה האדם, כמו שכתוב (תהלים פ"ט,

ב: "אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי", צְרִיכִים הִרְבֵּה לְדַבֵּר מֵאֲמוּנָה. וְלִכְּנֹן בְּ"חֲנֻכַּה מְאִיר" הָאֹר הַגָּנוּז, שְׂאֵז מְדַבְּרִים מִנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת, שְׁעֲשֵׂה עִמָּנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנִפְלוּ רַבִּים בְּיַד מְעֻטִּים, טְמֵאִים בְּיַד טְהוֹרִים, גְּבוּרִים בְּיַד חֲלָשִׁים. תִּרְבוֹת יוֹן זֶה כְּפִירוֹת וְאִפְיָקְרוֹת, זֶה טָבַע, מַקְרָה וּמִזָּל, בְּרַגַע שְׁתּוֹלִים הַכֹּל בְּטָבַע, אִזְ סוּבְלִים אֶת הַחֲשֵׁף, אֲבָל בְּרַגַע שְׁמֵד־לִיקִים אֶת הָאֹר אִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַל יְדֵי זֶה נִגְאָלִים.

וְלִכְּנֹן לֹא בַחֲנָם שְׁחַכְמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים מִסְּפָרִים לָנוּ, כְּשֶׁהִתְגַּבְּרוּ מִתְתִּיחוּ וּבְנִיּוֹ נִגְדַּת תִּרְבוֹת יוֹן, שְׁזֵה הַצְּדִיק הָאֲמֵת וְתִלְמִידָיו, שְׁמִגְלִים וּמְפָרְסְמִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רְאוּ שְׁטָמְאוּ כָּל הַשְּׂמָנִים, מַהוּ שְׁמֹן? אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן ס'), הַמּוֹחַ שֶׁל הָאֵדָם הוּא כְּפִי הַשְּׂמֹנוּגִיּוֹת שְׁבַמְחוּ, וְאִם מְאִיר לוֹ הַמּוֹחַ, מְאִיר לוֹ הַדַּעַת וְהַשְּׂכָל, אֲבָל בְּרַגַע שְׁמִתִּיבֶשֶׁת הַשְּׂמֹנוּגִיּוֹת, מִזֶּה בָּאָה תִּאֲוַת נְאוּף, וְאֵדָם נוֹפֵל וּמִתִּיאֵשׁ מִחֲיָיו, כְּמוֹ שְׁאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן ל"ו), שְׂכָל הַתִּאֲוֹת בָּאוֹת כְּשִׁמְתִּיבֵשׁ הַשְּׁמֹן שְׁבַמְחוּ הָאֵדָם. וְזוֹ הִיְתָה תִּרְבוֹת יוֹן, שְׁטָמְאוּ כָּל הַשְּׂמָנִים, זֶהְמוּ אֶת כָּל הַמּוֹחוֹת בְּכָל מִינֵי זָבָל וְשִׁטְיוֹת, בְּכָל מִינֵי כְּפִירוֹת וְאִפְיָקְרוֹת, וְלֹא מִצָּאוּ כִּי אִם פֶּדָה שְׁמֹן קָטָן, שְׁהִיָּה חֲתוּם בְּחֻתְמוֹ שֶׁל כֶּהֵן גְּדוֹל, וּמַהוּ הַפֶּדָה שְׁמִצָּאוּ אֲשֶׁר יְדֵי הַטְּמֵאִים לֹא נִגְעוּ בוֹ? אֵלֶּא פ"ד עוֹלָה גִימְטְרִיָּה ס"מ, הַסְּמ"ךְ מ"ם, שָׂרוּ שֶׁל עֲשׂוֹ לְקַח עֲצָמוֹ עַל יַעֲקֹב, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ב, כ"ד): "וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר", אוֹמֵר רַש"י, שְׁהִיָּה זֶה שָׂרוּ שֶׁל עֲשׂוֹ. "וַיֵּאבֶק" לְשׁוֹן חוֹבְקוֹ וְאוֹבְקוֹ בְּזִרְעוֹתָיו, כִּי זֶה

דִּרְכוֹ שֶׁל הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שֶׁבֵּא לְאָדָם בְּאַהֲבָה וּבְשִׂפְהָ חֵלֶק לִקְחָה, מִחֲבָקוֹ וְנַעֲשֶׂה לּוֹ יָדִיד, אֲשֶׁר זֶה הַדְּבָר הַמְסֵכֵן בְּיוֹתֵר, וְזֶה כַח הָעַרְב-רַב, תְּרַבּוֹת יוֹן, שֶׁבָּאִים אֵלֵינוּ בְּטוֹב וּבְנַעֲמִים: "בָּאוּ תִלְמֵדוּ תְרַבּוֹת יוֹן" וְכוּ' וְכוּ', וְכֵן פּוֹרְשִׁים רִשְׁתָּם הִטְמֵאָה לְלֶכֶד אֶת הַפְּתָאִים, וְאִין לֶךְ סִכְנָה גְדוֹלָה מְזוּז, כִּי אִם הֵם בָּאִים וְאוֹמְרִים בְּאִפְן גְּלוּי מַה פְּנִינְתָם וְרִצּוֹנָם, אֲזִי נִזְהָרִים מֵהֵם מְאֹד, וּמוֹסְרִים נֶפֶשׁ לֹא לִילֵךְ שׁוֹלֵל אַחֲרֵיהֶם וְלֹא לְהַכְשִׁיל בְּדַרְכָּם הָרָעָה. וְעַם יִשְׂרָאֵל לְמוֹדֵי סִבָּל, קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים, מְסֵרוּ נַפְשָׁם מִשָּׂדֶה כָּל הַדּוֹרוֹת עַל קְדוּשַׁת ה', וְכַמוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ו, חֵלֶק א', סִימָן פ'), שֶׁאַפְלוּ הֵכִי גְרוּעַ בְּעַם יִשְׂרָאֵל, רְחוּק מְאֹד וְרָשָׁע, בְּרַגְעַ שֶׁרִצּוּ שְׂמִימֵי דְתוֹ, קִפְצִי לְתוֹךְ הָאֵשׁ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ יִתְבַּרְךָ. אֲבָל תְּרַבּוֹת יוֹן, שֶׁזֶה כָּלֵל הָעַרְב-רַב, בָּאִים בְּמִתְקַ לְשׁוֹנָם, בְּאַהֲבָה: "בָּאוּ לְמִדּוֹ תְרַבּוֹת יוֹן, לְמַה לְכֶם לְלַמֵּד תִּלְמוּד?! לְמַה לְכֶם לְלַמֵּד תּוֹרָה שֶׁבַע-עַל-פֶּה?! וְיַעֲקֹב, אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, לֹא הֵנִיחַ עֲצָמוֹ, וְהִשְׁיִיב לוֹ מְנָה אַחַת אֶפְסִים, כִּי יָדַע פְּנִינְתוֹ הִטְמֵאָה שֶׁל הַסֵּמ"ךְ-מ-שָׁרוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ, שֶׁרִצָּה רַק פְּרוּדִים, אֲשֶׁר זֶה כָּל כַּחוֹ-הַפֶּרֶד וּמִשְׁלֵל, וְאַפְלוּ שֶׁמִּדְבַּר בְּמִתְקַ שֶׁפְּתִים וּבְחֻבִּיבוּת, כְּאֵלוֹ הוּא חֵבֵר וְרַע לְאָדָם, אֲבָל הִטְמֵאָה גְלוּיָהּ, שֶׁרוּצָה לְהַעֲבִירוֹ עַל הַדָּת. "וַיִּרְא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ, וַיִּגַע בְּכַף יְרֻכּוֹ" וְגו', כ"ף אוֹתִיּוֹת פ"ךְ שֶׁנִּתְּנוּ לְיַעֲקֹב מִכָּה עַל כ"ף יְרֻכּוֹ, זֶהוּ הַפֶּה שֶׁמֵּן שְׁנוֹתָי, פ"ךְ-גִּימְטְרִיָּה ס"מ, פ"ךְ-אוֹתִיּוֹת כ"ף, וְרָאָה שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְנַצַּח אֶת יַעֲקֹב. יַעֲקֹב הוּא הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹלַח לָנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ו, חֵלֶק א', סִימָן א'), שֶׁעַקֵר עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, לְהַסְתַּכֵּל עַל חַיּוֹת אֱלֹקוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּכָל

דָּבָר, שֶׁזֶה גִּלְוֵי הָאֹר הַגָּנוּז. אִם נִתְבַּוְּנֵן בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֶט מֵהַבְּרִיאָה
רַק עַל פְּנִימִיּוֹת שְׂיֵשׁ בּוֹ, יֵאִיר לָנוּ הַמַּח, וְנִזְכֶּה לְצֵאת מֵהַגְּלוּת.

וְהִנֵּה מָה אָנוּ רוֹאִים? תָּמִיד חָל חֲנֻכַּה בְּפִרְשִׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב-מִקֵּץ,
שֵׁשׁ מִדְּבַר מִמְכִּירַת יוֹסֵף, שֶׁהָאֲחִים מְכַרְוָהּ מִחַמַּת שְׁנֵאָה,
וְלֹא יָכְלוּ לְדַבֵּר עִמּוֹ לְשָׁלוֹם, עַד שֶׁהִחְלִיטוּ לְהִשְׁלִיכוֹ לְבוֹר,
וּמֵהַבוֹר הִחְלִיטוּ לְמַכְרוֹ לְעֶבֶד. וְכָל סִפּוּר מְכִירַת יוֹסֵף חָל תָּמִיד
בְּחֲנֻכָּה, מָה הַקֶּשֶׁר בֵּזֶה? אֵלֶּא פְּשֻׁנְכֵסוּ הַיּוֹנִים לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ,
וּפְרָצוּ שְׁלֹשָׁה-עֶשֶׂר פְּרָצוֹת, כְּנֶגֶד י"ג מִדּוֹת הַרְחָמִים, מֵהֵיכָן
לָקַחוּ אֶת הַכֶּחַ לְשִׁבֵר אֶת חוֹמַת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, לְהַפִּיל אֶת י"ג
מִדּוֹת שֶׁל הַרְחָמִים? אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יִזְכָּא ט): מִחַמַּת
שְׁנֵאָת חָנָם, וְעַדִּין מֵרַקֵּד בֵּינוֹ; וְלָכֵן בְּ"חֲנֻכַּה מֵאִיר" הָאֹר הַגָּנוּז,
וּבְיָמֵים קְדוֹשִׁים אֵלּוּ יָמֵי הַחֲנֻכָּה, אָנוּ יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת הַשְּׁנֵאָת
חָנָם, שֶׁהִיא בְּעַת חֲרָבַן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְעַדִּין מֵרַקֵּד בֵּינוֹ, וְעַדִּין
יִשְׁנֶה בֵּינֵינוּ. כָּל יוֹם וַיּוֹם אָנוּ שׁוֹמְעִים שְׁפִיכוֹת יָמִים, כָּל יוֹם
וַיּוֹם אָנוּ שׁוֹמְעִים פְּגוּעִים, וְנִכְנָסוֹת בְּנוֹ קִשְׁיוֹת וְסִפְקוֹת מָה זֶה
צָרִיךְ לְהִיּוֹת, עַל מָה וְלָמָּה?! וְעַד מֵתִי?! וְאֵינֵנוּ קוֹלְטִים, שְׁעַדִּין
נִמְצָאת בֵּינֵינוּ גִזְעָנוֹת אַרוּרָה, עֲדוֹת עֲדוֹת, בְּמָקוֹם לְהַכְנִים אֶת
כָּל יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֲנוּךְ תּוֹרָנִי, "כְּלָנוּ בְּנֵי אָב אֶחָד נַחֲנוּ"-אָמְרוּ
הַשְּׁבֵטִים לְיוֹסֵף, בְּרָגַע שֶׁבָאוּ לְיַד הַחֲלֻטָּה (בְּרֵאשִׁית מ"ב, כ"א): "אֲבָל
אֲשָׁמִים אֲנַחֲנוּ עַל אֲחֵינוּ וְגוֹ' וְלֹא שָׁמַעְנוּ בְּהַתְּחַנְנוּ אֱלֵינוּ", אִז
נִתְגַּלָּה אֱלֹהֵיהֶם יוֹסֵף. כִּי כָּל זְמַן שֶׁלֹּא נִתְקַן אֶת הָעוֹלוֹת שֶׁאָנוּ
עוֹשִׂים, שְׁנִמְצָאת בֵּינֵינוּ שְׁנֵאָה כְּבוֹשָׁה, פְּלוּגִים, פְּלָג פְּלָג,
שֶׁזֶה כָּלֵל הַמְּפֻלְגוֹת, שֶׁכֵּלֵן שֶׁקָּר אֶחָד גְּדוֹל, שֶׁכָּל אֶחָד רַץ

אחר כבוד, כסף ושם, ומפלגים את העם, אשר זה פח הס"מ: 'הפרד ומשול', לא נוכל להגאל. מהי גאלת חנכה, שמאיר אז האור הגנוז? שמצאו פד שמן חתום בחותמו של הפהן גדול, שזה הצדיק האמת, שמגלה לנו את הגלוי הזה, שעלינו לדבק עצמנו בו יתברך, ונפסיק אחת ולתמיד את ההסתות הפרועות של הערב-רב, היונים, המתיונים, ושאר מיני שמות, ברגע שמסיתים ומדיחים נגד עם ישראל, נגד כל הקדוש לעם ישראל, נגד שבת, נגד מילה, נגד חדש, נגד אמונת חכמים, נגד תורה שבעל-פה, זו הגלות! אבל אם אנחנו נשתדל לקבל על עצמנו על מלכות שמים, אז יאר עלינו אורו של משיח, שמתגלה בימים אלו, ומי חנכה הקדושים, כי ב"חנכה מאיר" האור הגנוז.

ולכן ישנם שלשים וששה צדיקים בכל דור ודור, שמקבלים פגי השכינה (ספ"ה מ"ה:), שזה ל"ו צדיקים המקבלים אנפי שכינתא בכל יום ויום, כנגד ל"ו גרות שמדליקים בחנכה, שאז מקבלים על עצמנו על מלכות שמים, שזה בגימטריה באורו של מלך המשיח, שהוא האור הגנוז שהאיר לאדם הראשון ל"ו שעות, וזה יחזר ויאיר לנו בעת ביאת המשיח, אבל עכשו בגלות, האור הגנוז מאיר בחנכה בעת הדלקת הנרות, כי הא בהא תליא. ולכן עלינו לקבל על עצמנו בימים אלו אחת ולתמיד לשרש מאתנו ולעקר מקרבנו את הגזענות הנוראה, את הפלוגים והפרודים, ונכניס את כל ילדי ישראל במוסדות הלמוד הטהורים, שיקבלו חנוך תורני, ובזה נראה להקדוש-ברוך-הוא, שנעשינו כלים

לְקַבֵּל פְּנֵי הַשְּׂכִינָה. וְאוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לקוטי-מוה"ר". חלק א', סימן ע"א), שְׂבָכָל יוֹם וְיוֹם יוֹרֵד הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן, נְעִימוֹת יְדִידוֹת עֲרֻבוֹת זֵיו חֵיוֹת אֶלְקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּכָל יוֹם מִתְגַּלֶּה הָאוֹר הַגָּנוּז, וְלָמָּה אֵינְנוּ זוֹכִים לְהַשִּׁיג אֶת הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה, שֶׁהָאִיר לְאָדָם הֵרָאשׁוֹן שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ שָׁעוֹת? כִּי אֵין לָנוּ כְּלִי לְזֶה, וּמָהוּ הַכְּלִי? צְדָקָה, הֵינּוּ שְׂאִישׁ אֶת רַעְהוּ יַעֲזֹרוּ, וְנִמְסַר נַפְשׁ בַּעֲבוּר כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְלֹא נִפְלָה בֵּין אֶחָד לַשְּׁנֵי, אֶלָּא אִם אָנִי יְהוּדִי, עָלִי לַעֲזֹר לְאַחֵר, כִּי בָּלְנוּ בְּנֵי עַם אֶחָד נַחְנוּ, וּבָזָה מִתְקַנִּים אֶת חֲטָא מְכִירַת יוֹסֵף. וְלָכֵן כְּתוּב בַּפּוֹסְקִים, שְׂבִימֵי חֲנֻכָּה, אִזּוּ הוּא זְמַן שֶׁל צְדָקָה, שְׁעֵנִיִּים מְחַזְּרִים עַל הַפְּתָחִים וּמְבַקְשִׁים צְדָקָה, וְצָרִיכִים לְתוֹן לָהֶם בְּעֵינַי יָפָה, וְאִם עָנִי בָּא עַל פְּתַח בֵּיתָךְ-תִּקְבְּלוּ בְּסֶבֶר פְּנֵים יְפוֹת, כִּי כֵּךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (וַיִּקְרָא רַבֵּה, פֶּרֶשׁה ל"ד, סִימָן ט'): אִם אַתָּה נוֹתֵן לוֹ, אַתָּה נוֹתֵן לְזֶה שְׁעוֹמֵד עַל יְמֵינוּ, וּמִיָּהוּ? הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנֹאֲמַר (תְּהִלִּים ק"ט, ל"א): "כִּי יַעֲמֹד לִימִין אָבִיוֹן", וְאִם אַתָּה מְבַזֶּה וּמְרַחֵק אוֹתוֹ, אֶת מִי שְׁעוֹמֵד לִימֵינוּ אַתָּה מְבַזֶּה; וְלָכֵן עָלֵינוּ לְהִזָּהֵר בְּמֵאֵד מְאֹד כְּשֶׁעֲנֵי מִתְדַּפֵּק עַל פְּתַח בֵּיתָנוּ, אֲסוּר לְשַׁלַּח אֶת הַיְלָדִים לֹאמֹר לוֹ: "אַבָּא אוֹ אִמָּא אֵינָם בְּבֵית" כִּי חֶסֶד וְשְׁלוֹם, בְּבֵית שְׂמֹגְרֵשִׁים עָנִיִּים, בַּר מִיָּנֹן, הָאֲבָא לֹא יִהְיֶה כְּבָר בְּבֵית, אוֹ הָאִמָּא, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, לֹא תִהְיֶה בְּבֵית. וְכְתוּב בַּזֶּהֱרָה (חֲלָק א' ק"ד): אֶת מִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב-שׁוֹלַח לוֹ מִתְּנָה עָנִי לְזֻכוֹת בּוֹ. וְלָכֵן עָלֵינוּ בִּימֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוֹשִׁים לְהִרְבוֹת בַּצְּדָקָה, לַעֲזֹר לְעָנִיִּים, לְאַלְמָנוֹת וְלִיתוּמִים, שְׁלִצְעָרְנוּ הָרַב, בְּמִשְׁפַּךְ הַשָּׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת לְקִינוּ בְּמִכּוֹת קִשׁוֹת, הַרוּגִים וּפְצוּעִים לְרַב, דָּם יִשְׂרָאֵל נִשְׁפָּךְ כְּמִים, שְׂכוֹל וְיִתְמוֹת נִתְרַבּוּ, רַחֲמָנָא לִיַּצְלוּ,

אבות ואמהות שפולים, אשר אין עוד צער כצער הזה, שלאבא או אמא נהרגו בן או בת, ואין צדקה גדולה מלעזרם ולעודדם; זו מעלת החנכה, שאז מאיר האור הגנוז, שאנו שבים בתשובה על מכירת יוסף, אשר דבר זה שיד אצל כל אחד ואחד מאתנו-אם שונאים יהודי אחר, זה נקרא בבחינת 'מכירת יוסף', אם אחד גונב וגוזל ועושק את השני, זה נקרא 'מכירת יוסף' וכו' וכו'. ולכן בימים אלו עלינו לבוא להקדוש-ברוך-הוא, ולומר לו: "הקדוש-ברוך-הוא, אנחנו אוהבים אותך, ורוצים לשוב אליך, להתקרב אליך, ולקרב את כל עם ישראל אליך", ובזכות זה נזכה לביאת מלך המשיח, שיבוא ויגאלנו גאלת עולם, במהרה בימינו, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

ימי הנקה

יגלה נוראות נפלאות מופעלת ימים אלו,
שבהם מתגלה האור הגנוז, גלוי אלקותו
יתברך בהתגלות נוראה ונפלאה מאד.
ובכח האור הגדול הזה, יכולים להכניע את
קלפת היגים, שהם כלל המינים והנדים,
הפופרים והאפיקורסים, ולבטלם מן
העולם לגמרי.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר בִּימֵי חֲנֻכָּה
מֵרְגִישִׁים הָאֶרֶץ גְּדוּלָּה וְנִפְלְאוֹת מְאֹד, כִּי
הֵם יְמֵי חַל, עִם כָּל זֹאת אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם
הַלֵּל שְׁלֹם, וְכָל יוֹם וְיוֹם מְאִיר בְּהָאֶרֶץ
נוֹרָאָה וְנִפְלְאוֹת מְאֹד, וַיֵּשׁ לְזִכֵּי הַרְאוֹת
הַתְּעֵלוֹת מִיַּחַדָּת.

(אָמְרֵי מוֹהֲרָא"ש חֶלֶק ב' סִימָן תתקצט)



קונטרס

ימי הנִּפְּהָה

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי "ימי הנִּפְּהָה" הם ימי הודאה, כמו שאנחנו אומרים: "וקבעו שמונת ימי הנִּפְּהָה אלו להודות ולהלל", לפאר ולרומם את הבורא יתברך שמו על הנסים ועל הנפלאות, על התשועות ועל המלחמות, שעשה הקדוש-ברוך-הוא עם עם ישראל בימים ההם בזמן הזה. לכן, בני ובנותי היקרים! ראו לנצל את "ימי הנִּפְּהָה" אלו להלל ולשבח את הבורא יתברך שמו. ואנו רואים, שכל הצרות שאדם סובל בחיים, הן רק מפני שאינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, אינו רואה את ההשגחה הפרטית, איך הקדוש-ברוך-הוא משגיח על כל פרט ופרט מזה העולם. שיזו היתה קלפת היונים, שרצו להכניס את הטבע בעולם, כאלו אין השגחה. והקדוש-ברוך-הוא עזר, בזכות הצדיקים הקדושים – מתתניהו ובניו החשמונאים, אשר הם הכניעו את קלפת גון הארורה, שיזו ההשפלה, הכפירות והאפיקורסות, רחמנא לצלן. והצדיקים האלו החדירו בעם ישראל השגחה פרטית, שייסתכלו על הבורא יתברך שמו, ולכן, בני ובנותי היקרים! ככל שאדם מרגיל עצמו להודות על כל מה שעובר עליו, בזה מתקרב יותר להקדוש-ברוך-הוא, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ב'), שימי הנִּפְּהָה – אז מאיר הארת העולם הבא בעולם הזה, למה? כי נותנים תודה להקדוש-ברוך-הוא על הנסים והנפלאות שעשה אתנו. ובאמת השם יתברך

עוֹשֶׂה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד נְסִים, אַךְ כָּבֵר אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נְדָה לֵא): אֵין בַּעַל הַנֶּס מִפִּיר בְּנֶסוֹ; אָדָם אֵינוֹ מִפִּיר בְּנֶסִים שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ עוֹשֶׂה עִמּוֹ, וְחוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל טָבַע וּמִקְרָה וּמִזֶּל, אֲשֶׁר זֶה בָּא מִהַגְּאוּת וְהַיִּשׁוּת; כִּי אִם אָדָם הָיָה מְבַטֵּל עֲצָמוֹ אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא לְגַמְרִי, אִזּוּ הָיָה רוֹאֶה אֶת הַנְּסִים שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ עוֹשֶׂה עִמּוֹ. וְכֵן אֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה כֹּד, סִימָן א'): בָּא וְרָאָה כַּמָּה נְסִים הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עִם הָאָדָם, וְהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ, שְׂאֵלּוּלָא הָיָה אוֹכֵל פֶּת כְּשֶׁהִיא חֲתוּהָ, הֵיטָה יוֹרְדֵת לְתוֹךְ מַעְיָו וּמְשַׁרְטֵת אוֹתוֹ, אֶלָּא בְּרָא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַעְיָן בְּתוֹךְ גְּרַגְלָתוֹ, שְׁמוֹרִיד הַפֶּת בְּשֵׁלוֹם; וְכֵן הָאֵכֵל יָכוֹל לְרֹדֵת. אֲנַחְנוּ רוֹאִים שְׁבַנֵי אָדָם אוֹכְלִים בְּכָל יוֹם אֶת הָאֵכֵל שְׁלֵהֶם, וְחוֹשְׁבִים שֶׁזֶּהוּ דָּבָר טָבָעִי, "אֲנִי שֵׁם אֵכֵל בְּפִי וְלוֹעֵס, וְהָאֵכֵל צָרִיךְ לְרֹדֵת בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלִי", אֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרָא לְכָל אֶחָד כְּעֵין מַעְיָן, שֶׁהוּא מְלַחֵלֵחַ לְחִלּוּחִיּוֹת בְּגִרּוֹן, וְכֵן אָדָם יָכוֹל לְבַלַּע אֶת הַמַּאֲכָל. וּמִי שֵׁם לֵב אֶל דְּבָרִים כְּאֵלוֹ?! אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל טָבָעִי, שְׁגוּפוֹ – רַמ"ח אֵיבָרִים וְשֵׁס"ה גִּידִים צָרִיךְ לַפְעַל כְּדָבָעִי. וּבְאַמֶּת אֵלוֹ הַנִּפְלְאוֹת שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא מַפְלִיא לַעֲשׂוֹת עִם הָאָדָם, כְּמוֹ שְׂאֵנוֹ אֹמְרִים: "וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת", כָּל הָאָדָם הוּא פְּלֵא גְדוֹל, כִּי אִם יִפְתַּח מַה שֶׁפְּתוּם וְאִם יִסְתֵּם מַה שֶׁפְּתוּחַ, אֵין לְאָדָם קִיּוֹם אֶפְלוֹ רִנְעָה אֶחָד. וְאַף אֶחָד לֹא שֵׁם לֵב עַל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ עוֹשֶׂה עִמּוֹ, וְחוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל טָבַע וּמִקְרָה. וְכָל זֶה בָּא מִגְּאוּת וְיִשׁוּת, אֲשֶׁר נִדְמָה לוֹ שֶׁהַכֹּל טָבַע. וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! הִרְגִּילוּ עֲצַמְכֶם לְתֵת תּוֹדָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עֲלֵיכֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה

יתגלה לכם שהכל גם, כל הקיום של כל יהודי, זהו גם אחד גדול. ובפרט כלל נשמות ישראל הם תמיד עומדים תחת השגחתו הפרטית; כבשה אחת בין שבעים זאבים. אמות העולם רשעים ארוזים ורוצחים, אשר כבר אלפים שנה הורגים, שורפים, שוחטים, תולים, חונקים את נשמות ישראל בכל מיני מיתות משנות, מיתות אכזריות, ואף-על-פי-כן עם ישראל חי וקיים, ודבקים בקונם, אינם עוזבים את בוראם, איזו תודה והודאה אנו צריכים לתת להשם יתברך, שהבדילנו מן התועים ונתן לנו את תורתו הקדושה, ואין לנו שום חלק ונחלה עם הגויים! עלינו לשמח בזה מאד מאד, שזכינו להברא מזרע ישראל! וזו התודה הכי גדולה, שעלינו לתת להקדוש-ברוך-הוא בימי חנכה האלו – שזכינו לקבל את התורה, ללמד את התורה ולקיים את מצוותיה, ואנו מאמינים בהקדוש-ברוך-הוא, אשר אין עוד תודה יותר גדולה מזו! ועל-ידי שאדם מרגיל עצמו לתת תודה והודאה למקום ברוך הוא, על-ידי-זה נעשים חיינו קלים יותר. כי למה בגי-אדם ממרמרים ומדכאים? מחמת שנדמה להם שהכל מקרה, אשר זה מחשיך עיניהם, וזו היתה קלפת יון, כמו שאומרים חכמנו הקדושים (בראשית רבה ב, ד): וחשך – זו יון שהחשיכו עיניהם של ישראל בגזרותיהם; בכל יום ויום גזרו גזרות חדשות נגד עם ישראל, התלוצצו מפל הקדוש לעם ישראל. והקדוש-ברוך-הוא עזר לישראל שנצחו את היונים, זו התודה והודאה הכי גדולה שעלינו לתת לו יתברך. וכמו שהיה אז בן עתה – שמתגברים היונים, ורוצים להחשיך את עיני ישראל בכל יום בגזרות חדשות, בדיוק כפי שהיה לפני אלפים שנה, שהיונים גזרו שיחללו שבת,

ובימים אלו באים הערב רב, שאינם מעם ישראל, רק נתערבו בין נשמות ישראל, והם יונים מתיונים, רוצים לעקר את השבת מעם ישראל, אך לא יזעיל להם, כי עם ישראל מוסרים נפשם בשביל הקדוש-ברוך-הוא, ולא יתנו שיחללו את השבת.

לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם לתת תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא, שזכיתם להאמין בו יתברך, וזכיתם להתקרב אל הצדיקים האמתיים, שהם פחינת מתתיהו ובניו הכהנים הגדולים, החשמונאים, שהדליקו את המנורה באור אין סוף ברוך הוא. וכך הולך מדור דור; שבכל דור ודור קמים עלינו כל מיני יונים ומתיונים, ורוצים לעקר מאתנו את התורה והמצוות – היה לא תהיה, אבל לא יצליחו. אבל עליכם, בני ובנותי היקרים, להתחזק מאוד, לשמר שבת בשמחה עצומה, לראות ששבת תהיה שבת, כי על חלול שבת באה מיתת סקילה, רחמנא לישיבן. אנחנו עדים בכל יום לתאוונות דרכים ומיתות משנות, הכל בא מחמת חלול שבת. לזאת, בני ובנותי היקרים! זכרו היטב, שהיונים רצו לעקר מנשמות ישראל את השבת ולחללה, וזכינו להתגבר עליהם. כמו-כן עתה, בני ובנותי היקרים! אל תתנו שיסיתו אתכם נגד השבת – לחללה, כי כל העניות והדחקות היא רק מחמת חלול שבת, כל הצרות העוברות עליכם, זה רק מחמת שאתם רחוקים מהשבת, כי אם תזכו לקיים שבת בשמחה עצומה, ישפע עליכם שפע עצום בששית ימי המעשה, כמובא בזהר (זהר יתרו פח): שפל הברכות הנמשכות על האדם בששית ימי החל, הן רק בזכות שמירת שבת כהלכתה; ורבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ב'),

שִׁשְׁבַת היא הארת העולם הבא; בְּשִׁבַת מְרַגְּשִׁים אֶת הַקְּדוּשָׁה-
 בְּרוּךְ-הוּא כְּמוֹ שְׁמֵרְגִישִׁים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעַקֵּר
 הַשְּׁלֵמוֹת – לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּשִׁשְׁתַּיִם יְמֵי הַחֹל,
 שְׁגַם אִזְנֵה לְהַרְגִישׁוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲבָל לְזִכּוֹת לָזֶה אֵי אֶפְשָׁר רַק עַל-
 יְדֵי שְׂאֵדָם מְרַגֵּל עֲצָמוֹ לְתַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לוֹ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל אֲשֶׁר
 עוֹבֵר עָלָיו, כִּי אָדָם צָרִיךְ לְשִׁמּוֹחַ בְּשִׁבַת וּלְהַמְשִׁיכָה עַל שִׁשְׁתַּיִם יְמֵי
 הַחֹל, וּבְזֶה מְגַלֶּה אֶת טֵהַר לְבוֹ, שְׁבָאֲמַת מֵאֲמִין בְּהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-
 הוּא; כִּי בְּזֶה שְׂאֵדָם תְּמִיד נוֹתֵן תּוֹדָה לְיוֹצְרוֹ, נַעֲשִׂים חַיִּיו קְלִים
 מְאֹד, כִּי מִדּוּעַ בְּגֵי אָדָם מְמַרְמְרִים, בְּדַכְאוֹן, בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת?
 מִפְּנֵי שְׂאִינָם מְכִירִים אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, אֵינָם יְכוֹלִים לְהַשִּׁיג
 שְׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֶה אֲתֵנוּ, עֲמֵנו וְאֶצְלָנוּ, כִּי דוֹמָם,
 צוֹמָח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמֵי חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל
 הָאָדָם צָרִיךְ לְבַטֵּל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, לְבַטֵּל
 יִשׁוּתוֹ, לְדַעַת שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ כְּלוּם, וְצָרִיךְ רַק אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְזֶה יְכוֹלִים לְהַשִּׁיג רַק בְּשִׁבַת; כִּשְׂאֵדָם זוֹכֵה וְשׁוֹמֵר שִׁבַת,
 זוֹכֵה לְהַגִּיעַ לְבַטוּל כְּזֶה, שְׁנֵתְבַטֵּל אֵל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וּמֵאִירָה
 עָלָיו הַשְּׁכִינָה בְּאוֹר גְּדוֹל. אֲבָל הַיּוֹנִים, יִפַּח שְׁמָם, מֵאִזְ עַד יְמֵים
 אֵלוֹ רוֹצִים לְעַקֵּר רַק אֶת הַשְּׁבַת מֵעַם יִשְׂרָאֵל, וּבְכַמְבֵי רוֹצִים
 לְהַבִּיאֵם לְחֵלּוֹל שִׁבַת. וְלִכֵּן אֵל תִּתְּנוּ שְׁהַמְתִּינוּנִים וְהַעֲרֵב-רַב
 יִגְרְמוּ שֶׁתַּחֲלָלוּ אֶת הַשְּׁבַת, כִּי בְּזֶה תְלוּי הָאֲשֶׁר שְׁלָכְם וְהַעֲשִׂירוֹת
 שְׁלָכְם, וּכְמוֹ שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (ירושלמי בְּרֻכּוֹת, פֶּרֶק ב', הַלְכָה
 ח): "בְּרַפְתַּ הַיּוֹנִי" הִיא תַעֲשִׂיר" (משלי י, כב) – זֶה בְּרַפְתַּ שִׁבַת; וְלִכֵּן
 הַרְגִילוּ עֲצָמְכֶם לְתַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל
 אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵיכֶם, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת ס):

לעולם יהא אדם רגיל לומר: 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד; כל מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה – זה לטובה. ולכן למה לכם להיות בדכאון ולשבר את רוחכם?! אדרבא! תתחזקו ותהיו שמחים ועליזים, שזכיתם להברא מזרע ישראל, ואתם זוכים לדבר אל הקדוש ברוך הוא, אשר אין מדרגה גדולה מזו. וכל אשר עובר עליכם תהיו מצדיקים את הדין, ותאמרו, שזה לכפרת עוונות. וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (תענית ח): כל המצדיק עצמו מלמטה מצדיקין עליו הדין מלמעלה; אם אדם יודע, אשר "צדיק הוי"ה בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו" (תהלים קמ"ו, יז), אזי כל חייו הולכים בקלות רבה יותר.

ולכן, בני ובנותי היקרים! אל תתנו, שהיננים, המתנינים והערב-רב ישברו אתכם, הם עושים תעמולה נגד הקדוש-ברוך-הוא, נגד התורה ולומדיה, נגד כל הקדוש לעם ישראל, ונדמה כאלו הם כבשו כבר את כל העולם, תדעו לכם, שהכל שקר וכזב, כי הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומתהוה ומקים את כל הבריאה בלה, רק תתקרבו אל הצדיקים האמתיים שבידור הזה, שהם בחינת מתתיהו ובניו, החשמונאים, הפהנים, אז תראו את החסד של הקדוש-ברוך-הוא, שאפלו שעובר עליכם משברים וגלים, תדעו שהכל לטובה, וכן אומרים חכמינו הקדושים (פסחים ק"ח): "הודו לה' כי טוב" – הודו לה', שגובה חובתו של האדם בטובתו; עשיר בשורו, עני בשיו, יתום בביצתו, אלמנה בתרגלתה; לכל אחד משלמים בחזרה כפי מה שיש לו, ולכן אל תהיו שבורים בזה שעובר עליכם איזה משבר וגל, אדרבא תדעו שהקדוש-ברוך-

הוא אוהב אתכם, לכן שלח לכם את הצער והיסורים האלו, ורוצה שתפתחו את הפה, ותדברו אליו, ותתחילו לפאר ולהודות ולשבח להקדוש-ברוך-הוא, ועל-ידי-זה תנצלו מכל מיני צרות שיכולות לבוא עליכם בפתע פתאום, חס ושלום. ואנחנו עדים, שמיי שהולך לו טוב, לא יקח את ספר התהלים, ויבקש את הקדוש-ברוך-הוא ויבכה לפניו, כי מרב גאות וישות שבו, אינו צריך את הקדוש-ברוך-הוא כבכול, אבל ברגע שאדם מקבל איזו מכה, ועובר עליו איזה משבר, לוקח את התהלים, ומתחיל לבכות אליו ותברך וצועק: "אבא, אבא! תשלח לי רפואה שלמה! אבא, אבא! תוציא אותי מהצרה שאליה נקלעתתי!" ולכן, בני ובנותי היקרים! למה לכם לחכות עד שתקבלו מכות, ואז תחזרו אל הקדוש-ברוך-הוא, יותר טוב עכשו להודות להקדוש-ברוך-הוא, כשיש לכם כל טוב, ודיקא בימי הנקה הקדושים, שבהם אנחנו מודים ומשבחים ומהללים את הקדוש-ברוך-הוא על הנסים והנפלאות, התשועות והנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, כי גם עתה יש לנו אותם נסים, שבאים יונים ערב רב, ורוצים לעקר מנשמות ישראל את האמונה בהקדוש-ברוך-הוא, כמו שעשו היונים, אבל לא יועיל להם, כי הצדיקים האמתיים שבכל דור ודור, הם בחינת מתתיהו ובניו; החשמונאים הפהנים לוחמים עם היונים והמתיונים והערב-רב האלו, ומחדירים אמונה בנשמות ישראל. לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם להתחזק באמונת חכמים, שזה ענין קדוש החדש, שמקדשים בכל החדש את הלבנה. וזה תלוי רק בחכמי הדור, חכמי ישראל. וגם את הגזרה הזו גזרו היונים, כי רצו להוציא מעם ישראל, שלא יחדשו

את החדש, כי זה תלוי כפי האמונת חכמים שיש באדם. לזאת הערב-רב, היונים, מתלבשים מאד על חכמי הדור, צדיקי אמת, ומתלווצים מהם, מדברים עליהם כל דבר אסור, כי הם מאד מפחדים מהצדיקים האמתיים – מתתיהו ובניו, החשמונאים הפהגים, כי רק הם יכולים לעקר אותם ולבטלם כליל מהעולם, בשביל זה עשו לצנות מחכמי ישראל; וכן הדבר בדור הזה, אלו הרשעים הארורים, ערב-רב, המתיונים למיניהם, עושים צחוק כל הזמן מהחכמים האמתיים, מחכמי הדור, ומתלבשים בכל מיני לבושים ללעג על חכמי ישראל, חכמי התורה, שמסרו להם את עגן קדוש החדש, והם מלמדים את נשמות ישראל להתחדש תמיד, ושלא יאשו עצמם, חס ושלום בשום פנים ואפן.

לזאת, בני ובנותי היקרים! תתחזקו באמונת חכמים, ודיקא על-ידי-זה תכניעו את היונים, שמחשיכים את עינינו. וכמו-כן גזרו היונים על מצות מילה, ואנחנו עדים, שיש גם היום יונים ומתיונים, המתלווצים ממצות מילה, ורוצים לעקרה מנשמות ישראל היה לא תהיה. לזאת בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם, עד היכן הגיעה החצפה של הערב-רב, המתיונים והיונים, שמחציפים פניהם נגד מצות מילה, בדיוק כמו שהיה לפני אלפים שנה, כן גם עתה.

לזאת, בני ובנותי היקרים! זכרו היטב מה שחכמינו הקדושים אומרים, שעל מצות מילה מסרו עצמם עם ישראל, כמאמרם ז"ל (שבת קל): כל מצוה שמסרו ישראל עצמן עליה למיתה, כגון

עבודה זרה ומילה – עדין היא מחזקת בידם; מצות מילה, שעם ישראל מסרו נפשם עליה בשעת גזרה – יחזיקו בה לעד, כי בא להם במסירות נפש הכי גדולה. ואיך יעזו מתיוונים, ערב-רב ארורים, להתלוצץ ממצות מילה וירצו לעקרה?! ואמרו חכמינו הקדושים (שבת קל): כל מצוה שקבלו עליהם בשמחה, כגון מילה, כדכתיב (תהלים קיט): "שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב", עדין עושים אותה בשמחה. לזאת ראו מה לפניכם? אותן גזרות שהיוונים גזרו לפני אלפים שנה על עם ישראל, אותן גזרות יש גם היום, רוצים לעקר את השבת מעם ישראל, רוצים לעקר את קדוש החדש שתלוי באמונת חכמים, וכן את מצות מילה וכו', אל תתנו שיעבדו עליכם, אלא תתחזקו מאד מאד באמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא, ותדעו שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, ועדין יש לנו חכמי הדור, חכמי ישראל, שהם בחינת מתתיהו ובניו, החשמונאים, הפהנים, שלוחמים נגד אלו הרשעים. בשביל זה אומרים חכמינו הקדושים (בבא קמא פב): שתקנו ואמרו: ארור האיש שיגדל חזירים, וארור אדם שילמד את בנו חקמה יונית; מה קשור זה לזה? אלא אנו עדים שמפיצים היום בכל הארץ בשר חזירים, להכשיל בני ישראל לאכל בשר החזיר, החמור והגמל, אשר נפתחות בכל יום חניות המוכרות את ה'דבר אחר', אשר זה בא מהיוונים, הערב-רב. לכן אמרו חכמינו הקדושים: ארור האיש שיגדל חזירים, וארור אדם שילמד בנו חקמה יונית; כי זה תלוי בזה, כפי שאדם לומד חקמה יונית, חקמה חיזונית, אזי מגיע לגדול חזירים ומוכרם.

לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תחשבו שימי חנכה האלה היו לפני אלפים שנה, אלא נמצאים אתנו בכל שנה ושנה, כי מאז היונים הראשונים עד עכשו, הם אותם היונים, אותן קלפות, אותה סטרא אחרא, אותם רשעים הרוצים להעלים ולהסתיר ולכסות את אמתת מציאותו יתברך. וחכמינו הקדושים אומרים (ראש השנה יח:), שְׁמֵלֵכוֹת יוֹן גְּזֵרָה גְזֵרָה לֹא לְהַזְכִּיר שֵׁם שָׁמַיִם עַל פִּיָּהֶם, וְזֹאת גּוֹזְרִים גַּם הַיּוֹם, הַכֹּל יִתְּנוּ לְדַבֵּר אַבְל לֹא מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יִתְּנוּ לְפָרְסָם אֶת הַכֹּל, אַבְל לֹא אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי בְּרַגַע שְׁמַתְגַּלָּה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין לְקַלְפוֹת הָאֵלוֹ שׁוּם כַּח. עַקֵּר כָּחֶם – רַק כְּשֵׁאִינָם מְגַלִּים אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשֵׁנִדְמָה שֶׁהַכֹּל טָבַע מִקֶּרֶה וּמִזֵּל, אִז הֵם קָמִים עֲלֵינוּ, אַבְל בְּרַגַע שְׁנַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הָאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְּבַרְךָ, וּנְבַטֵּל עֲצָמֵנוּ לְגַמְרֵי אֱלֹוֵי יִתְּבַרְךָ, עַל-יְדֵי-זֶה לֹא יִהְיֶה שׁוּם קִיּוּם לְקַלְפוֹת וּלְסִטְרָא אַחְרָא, לְיוֹנִים וְלַעֲרַב-רַב. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהוֹצִיא מִבֵּיתְכֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר קָשׁוּר לְקַלְפוֹת הַיּוֹנִים. אֲנוּ רוֹאִים עֵתָה תּוֹפְעָה מְצוּיָה וּמְגֻנָּה מְאֹד, שֶׁבְּכָל בַּיִת וּבֵית שׁוֹמְעִים מוֹסִיקָה שֶׁל יּוֹנִים, שֶׁל חֲלוֹנוֹת, שֶׁל כּוֹפְרִים וְאֶפִּיקוֹרְסִים, שֶׁזֶה גּוֹרֵם לְכָל הַצְּרוֹת. רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימָן ג'), שֶׁעַל-יְדֵי שֶׁאֲדָם שׁוֹמֵעַ זְמַר מִרְשָׁע, זֶה מַרְחִיקוֹ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִהְפֹּךְ – אִם שׁוֹמֵעַ זְמַר מִצְדִּיק זֶה מְקַשְׁרוֹ אֱלֹוֵי יִתְּבַרְךָ, וְלִכֵּן אֵל תִּשְׁמָעוּ אֶת הַשִּׁירִים שֶׁל נְבוּל פֶּה וּכְפִירוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, כִּי זֶה הִיְתָה קַלְפַת הַיּוֹנִים. וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תְּהִלָּה טו:): אַחַר – מַה קָרָה שְׁמֵרֵד מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? אֵלָּא תְּמִיד שָׁר שִׁירֵי יּוֹנִים. וּכְשֶׁהָיָה קָם מִבֵּית-הַמִּדְרָשׁ סִפְרֵי מֵינִין הָיוּ נוֹשְׂרִין מִחִיקוֹ.

אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן סד), כי זה תלוי בזה, אם אדם שר שירי עגבים, שירי תועבה, של רשעים ארורים, של גוים, זה מביא, שאחר-כך בחשאי מסתכל בספרי מינים ואפיקורסים, שאז נעקרת ממונו האמונה. לזאת, בני ובנותי היקרים! תשמרו מאוד שלא תהיה בביתכם שום קלטת, שום שיר של זמר יוני, זמר חלוני, זמר של רשע, שמלא כפירות ואפיקורסות, מלא נאוף, כי זה יגרם לכם כפירות בבית, רחמנא לישובן. לזאת, בני ובנותי היקרים! עכשו ב"ימי חנכה" הקדושים האלו, תראו לטהר את ביתכם מכל מיני עבודה זרה, מכל מיני חכמות יוניות, מכל מיני ספרים יונים, ואל תתנו שילדיכם ימשכו אחר יונים אלו, וזכרו היטב, ש"ימי חנכה" הקדושים הם ימי חנוכה, שאצריכם לחנך את הילדים, להאיר בהם את הקדוש-ברוך-הוא. לזאת המצוה להדליק נר חנכה – בשעה שמתקבצים יחד האבא והאמא, הבנים והבנות, ובצותא מדליקים את הנרות, מבעירים את האמונה, מלהבים את האש קדש הבוערת בגשמות ישראל, ושרים שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא, ואומרים: "הנרות הללו אנו מדליקים" גרות קדושים, אורות רוחניות, גלוי אלקות. ובזה שאנו מודים ומהללים להקדוש-ברוך-הוא על הנסים והנפלאות, על התשועות ועל הנחמות, שעשה עם אבותינו בימים ההם בזמן הזה, על-ידי-זה ממשכים על עצמנו אור וזיו וחיית ודבקות הבוּרָא יתְבַרַךְ.

לזאת ראו בני ובנותי היקרים! לא להתפעל מאף אחד, אלא תהיו חזקים באמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא, על כל מה

שְׁעוּבָר עֲלֵיכֶם, וְתִתְּנֵנוּ תוֹדָה לְבוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תֵּרְאוּ שְׂמֵי־תַחִיל לְהֵאִיר מַחְכֶּם, וְיִתְרַחֵב לְכֶם הַדַּעַת, וְהַלֵּב לֹא יִהְיֶה מְעַקֵּם בְּעַקְמוּמֵיזוֹת וּבִסְפִקוֹת. כִּי לָמָּה אַתֶּם סוֹבְלִים כָּל-כָּךְ הַרְבֵּה צָרוֹת, כָּל-כָּךְ הַרְבֵּה סִבְלָה?! לָמָּה אַתֶּם מְדַכְּאִים בְּדַכְּאוֹן?! רַק מַחְמַת חֶסֶד וְאֱמוּנָה, כִּי אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתְּכֶם, עִמָּכֶם וְאַצְלָכֶם, הֵייתֶם מְהַלְלִים וּמְשַׁבְּחִים, מְקַלְסִים וּמְפַאָּרִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲלֵא הַיּוֹנִים מַחְשִׁיכִים עֵינֵיכֶם, וְנִדְמָה לְכֶם, שֶׁהַכֹּל מְקַרָּה וּמְזַל, בְּשִׁבְלֵי זֶה אֲנִי סוֹבְלִים כָּל-כָּךְ הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסוּרִים וּמְרִירוֹת.

לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְשִׁמּוּחַ שְׁנִפְלַח חֲלַקְכֶם בְּחֶלֶק יִשְׂרָאֵל, שֶׁאַתֶּם מֵאֲמִינִים בְּנֵי מֵאֲמִינִים. וְאַל תִּתְּנוּ שֶׁהַיּוֹנִים יִכְנְסוּ בְּכֶם, וְיַעֲקְרוּ מִכֶּם אֶת הַדַּת. אֲדַרְבֵּה תִּחְנַכּוּ אֶת בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם בְּחֲנוּךְ כֶּשֶׁר, חֲנוּךְ תּוֹרְנִי, חֲנוּךְ שֶׁל קִיּוֹם הַמִּצְוֹת, תִּמְסְרוּ נַפְשְׁכֶם לְהוֹצִיא יְלִדְיֶכֶם מִהַחֲנוּךְ הַכִּפְרָנִי, הַחֲנוּךְ הַיּוֹנִי, וְתִכְנְסוּ אוֹתָם בְּחֲנוּךְ תּוֹרְנִי, חֲנוּךְ שֶׁבּוֹ מְלַמְּדִים אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לְהֶאֱמִין בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא יְדִיעַת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְתוֹרָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמְחַנְכִים אֶת הַיְלָדִים לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ; בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! זְכְרוּ הֵיטֵב שֶׁאַחַת מִהַגְּזֵרוֹת הַמְּרוֹת שֶׁהֵיְתָה לְעַם יִשְׂרָאֵל מִהַיּוֹנִים וְעַדִּין יִשְׁנָה – שֶׁלֹּא יִתְחַתְּנוּ בְּגִיל צַעִיר, אֲלֵא יִטְמְאוּ אֶת עַצְמָם בְּכָל מִינֵי פְגָמִים שֶׁל פְּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצַלּוֹן, רְצוּ שֶׁכֻּלָּם יִהְיוּ פְּגוּמִים בְּבְרִית, לְזֹאת מְלֹאוּ אֶת הָאָרֶץ עִם שְׁקוּץ, תַּעֲוֹב, זְהוּם וְנֹאֵף, וְמָה אֲנִי רוֹאִים? כָּל הָאָרֶץ מְלֹאָה זְהוּמָה, פּוֹרְנוּגְרַפְיָה, עַד שֶׁבְּקָשִׁי יְכוּלִים לְחַצוֹת כְּבִישׁ, מְרַב עִירִם וְזֶהוּם שִׁישׁ בְּרַחֲבוֹת.

יש כל מיני תמונות תועבות, שמוכרים בריש גלי. לזאת, עלינו למסר נפשנו לחתן ילדינו בגיל צעיר, שזיהו שמונים מהחטא, ורק בזה אנו יכולים ללחם נגד הזמה של היונים.

לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לשמר מאד על טהרת המשפחה, אשר גם זו היתה גזרה מהערב-רב והיונים, לסגר את המקואות, שלא יוכלו לטבל, ועלינו למסר נפשנו להזהר מאד בקדשת ישראל, על-ידי טהרת המשפחה, אשר אין עוד מצנה יותר גדולה מזו, כי אזי לו למי שאינו שומר טהרת המשפחה, אשר אז נכשל באסור כריתות החמור.

לזאת, בני ובנותי היקרים! עתה ב"ימי חנכה" הקדושים, שהם ימי רצון, תתחילו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ותבטיחו לו יתברך, שמהיום והלאה תשמרו על השבת, על אמונת חכמים, שזהו קדוש החדש, תשמרו על בריתכם, שזו מצות מילה, לא לפגם בברית, חס ושלום, לא להכשל באסורי כריתות ומיתות בית-דין, חס ושלום, ותשמרו טהרת המשפחה. ובזכות זה שתתחזקו באמונה פשוטה בו יתברך, ותמיד תתנו תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא, תזכו שיתגלה עליכם הקדוש-ברוך-הוא, בהתגלות כזו, שתרגישו ערבות, געימות, זיו, ידידות, חיות אלקותו יתברך בגלוי כזה, שלא תארתם ולא שערתם כלל.

לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תתיאשו מפל אשר עבר עליכם, אלא תתחילו להתחלה חדשה, אשר זו מצות "ימי חנכה", להתחיל

בְּכֹל יוֹם לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְדִיְקָא עַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכּוּ לַחֲזוֹר
 בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, בְּזִכּוֹת זֶה שְׁלֵא תִתְיַאֲשׁוּ, אֲלֵא תַחֲזִיקוּ מֵעֲמֹד
 בְּתַקֵּף הַגְּלוּת הַמְּרָה הַזֶּה, וְתִדְלִיקוּ אֶת הַנְּרוֹת הַקְּדוּשִׁים. וּבְשַׁעֲה
 שְׂאֲתֶם מְדִלִיקִים אֶת הַנְּרוֹת עֲתָה בִּ"ימֵי חַגְכָּה" הַקְּדוּשִׁים, תִּתְּנוּ
 תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַחֶסֶד חֲנֻם שֶׁעָשָׂה אֲתֶכֶם,
 שֶׁנִּבְרָאתֶם מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשִׂנִי גוֹי. הַשְּׂמֵחָה הַזֶּה תִּשְׁפִּיעַ
 עֲלֵיכֶם שְׂפַע בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה, וְיֵאִיר לָכֶם הָאוֹר בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, וְתִהְיוּ
 הַכִּי מְאֻשְׁרִים בְּחַיֵּיכֶם; כִּי אֵין עוֹד אֲשֶׁר גְּדוֹל מִזֶּה, שֶׁאֲדָם מִרְגִּיל
 עֲצָמוֹ לְהוֹדוֹת וְלִהְלֵל וְלִשְׁבַח לְבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וּמִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ כָּל
 צְרָכָיו, כִּי רַק הוּא יִתְבָּרַךְ הַכְּתֻבָּת לְבִקֵּשׁ הַכֹּל. וְאִף אֶחָד לֹא יִרְמָה
 אֲתֶכֶם, כְּאֵלוֹ יֵשׁ לוֹ אֵיזָה מִקַּל קֶסָמִים וְכוּ', אֲלֵא עֵקֶר הַהַצְּלָחָה
 לְהַצִּיל עֲצָמֵנוּ בְּיָמִים הַהֵם וּבְזִמְנֵי הַזֶּה, הוּא רַק עַל-יְדֵי מִתְתַּיְהוּ
 וּבְנֵיו, שֶׁהֵם הַכֹּהֲנִים הַצְּדִיקִים שֶׁבְּכֹל דוֹר וְדוֹר. אֲשֶׁר שׁוֹלַח לָנוּ
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צְדִיקֵי הַדוֹר, חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל, הַמְּגַלִּים לָעַם
 יִשְׂרָאֵל אֶת קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּוֹת, וּמְשֻׁמְחִים וּמְעוֹדְדִים אֶת
 נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁשָׂם דְּבָרֵי אֱלֹהִים בְּתוֹךְ לִבּוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ
 בְּזֶה וּבְכָא כָּל הַיָּמִים.

תָּם וּנְשָׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם!



קונטרס

ימי תְּנֻפָּה הַקְּדוֹשִׁים

יְגִלָּה נִזְרָאוֹת נִפְלְאוֹת מִמְעַלְת הַיָּמִים
הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֹוֹ, שְׁמַאִיר בְּהֵם הָאוֹר הַגָּנוּז
מוֹשֶׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, לְמִי שֶׁיִּתְבּוֹנֵן בָּהֶם.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: רְאוּי לְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל
לְשִׁמּוֹחַ מְאֹד בְּיָמֵי הַחֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים, שְׂאֵז
הוּא חֹג שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי, כִּי הַיּוֹנִים
רָצוּ לְהִשְׁכִּיחַ אֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי גָזְרוּ
גְזֵרוֹת רָעוֹת נֶגֶד תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי, וְלָכֵן
כְּשֶׁנִּצְחָחוּ אוֹתָם וְהִשְׁפִּילוּם, מְזֵה יֵצְאָה
שְׂמֻחָה גְדוֹלָה, וְלָכֵן רְאוּי לְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ
בְּיָמֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים לְהִתְחִיל לְלַמֵּד
וּלְהִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְנֵי.

(אֲמַרֵי מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ג' סִימָן א')



קונטרס

ימי חַנּוּכָּה הַקְּדוּשִׁים

בני ובנותי היקרים! אנו עומדים עכשו בימי חַנּוּכָּה הַקְּדוּשִׁים. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מור"ו, חלק ב', סימן ב'), שְׁיָמִי חַנּוּכָּה הַקְּדוּשִׁים הם ימי הוֹדָאָה, שְׁעָלֵנוּ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח וּלְפָאֵר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא, עַל הַנְּסִים וְעַל הַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנֵי הַזֶּה. וְאוֹמֵר הָאֵר"י ז"ל, שְׁכַל מַה שֶׁקָּרָה לָעַם יִשְׂרָאֵל בְּהַתְחַלָּה, נִמְשָׁךְ וְעוֹבֵר עַל עַם יִשְׂרָאֵל עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת, בְּכָל חַג מְאִיר אֹר חֲדָשׁ לָעַם יִשְׂרָאֵל, כְּגוֹן: פֶּסַח – בִּיצֵאת מִצְרַיִם, שְׁבוּעוֹת – בַּחַג מִתֵּן תּוֹרָה, סֻפּוֹת – בַּהִיוֹתֵנוּ מְסוּבָבִים בְּעַנְיֵי כְבוֹד וְכו', כְּמוֹ כֵּן חַנּוּכָּה – שֶׁעָמְדוּ עָלֵינוּ אֵז הַיּוֹנִים, וְגִזְרוּ גְזֵרוֹת רָעוֹת, וְעַם יִשְׂרָאֵל נִצְלוּ מֵהֶם, וְכֵן פּוֹרִים – שֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם הַקֵּץ הַרְשָׁע מִזְרַע עַמְלֹק, וְרָצָה לְהַכְחִיד אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, נִתְהַפָּךְ עָלָיו וְהוּא נִפְל, אוֹתָהּ הָאֵרָה יֵשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה מַחְדָּשׁ, כְּשֶׁבָא חַג מַחְגֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתָהּ הָאֵרָה שֶׁהָאֵרָה עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, – מְאִירָה שׁוֹב. וְלִכֵּן אִם אָנוּ עוֹמְדִים עַכְשָׁו בַּיָּמִי חַנּוּכָּה הַקְּדוּשִׁים, לְצַעֲרֵנוּ הַרְבֵּי, אָנוּ נִמְצָאִים עִתָּהּ בְּאוֹתָהּ צָרָה, אוֹתָם הַיּוֹנִים שֶׁל אֵז, יִשָּׁנֵם גַּם הַיּוֹם, רַק יֵשׁ לָהֶם שֵׁם אַחֵר: עֶרֶב-רֵב, שֶׁהַתְּעַרְבוּ בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל גּוֹיִים שְׂאִינָם מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְגוֹזְרִים גְּזֵרוֹת רָעוֹת לְהַעֲבִיר עַל הַדָּת, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ עוֹזֵב אוֹתֵנוּ, שׁוֹלַח לָנוּ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל, חַכְמֵי הַתּוֹרָה, צְדִיקֵי הַדּוֹר, שֶׁמַּחְדִּירִים בְּנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבַּרְךָ, בְּבַחֲנֵית פֶּח הַשָּׁמֶן שֶׁלֹּא טָמְאוּ, הֵם

מאירים לנשמות ישראל אור האמונה הקדושה, כמו שהיה בימי היונים, שאומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה ב'): חשך זה יון, שהחשיכו עיני ישראל בגזרותיהם, שהיו אומרים להם: כתבו לכם על קרן השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל, נשאלת השאלה: מהי המשמעות שגזרו גזרה כזו, שעל קרן השור יהיה חקוק, שאין לכם חלק באלקי ישראל? אלא חכמי ישראל אומרים (שבת לה): קרן-למה היא משמשת? והאם מתר לטלטלה בשבת? ומשיבים חכמינו הקדושים, יכולים להשתמש בזה לבקבוק חלב של תינוק, ששופכים את החלב למקום הרחב, והוא שותה מהמקום הצר, ולכן מתר לטלטלה בשבת, ואם כן זו היתה פונת היונים, שרצו לחקק אפלו על בקבוק החלב של התינוק, שאין לכם חלק באלקי ישראל, הינו שאפלו תינוק יונק, פעוט כל-כך, כבר יראה חקיקה של כפירה ומינות, חס ושלום. מה אנו רואים היום? אותו דבר. לצערנו הרב, מיליון וחצי ילדים אינם יודעים מה זה "שמע ישראל הני"ה אלקינו הני"ה אחד" (דברים ו, ד) ואין איש יודע מה לעשות, זו גזרת יון גזרת שמד.

ואף-על-פי-כן כמו שהיה בימי החשמונאים, שעשה הקדוש-ברוך-הוא גם, ורבים נפלו ביד מעטים, טמאים ביד טהורים, רשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתה, כמו-כן יש לנו בדור הזה צדיקים תלמידי חכמים, המוסרים נפשם בעבורו יתברך, ורואים בחוש, אשר לא אלמן ישראל, ישנם תלמידי תורה, שמלמדים תינוקות של בית רבן תורה, על אף כל הקשיים שישנם,

שאין רוצים לסייע להם כספית, ומתרצים כאלו התלמודי תורה הם סוחטי כספי צבור, בשעה שלכל התרבות יון, לכל השטיות והדמיונות, הסמים והאלימות, הספינים והרצח, להם יש ממון רב, וסיוע כספי אדיר, ואלו לתינוקות של בית רבן וכו', שלומדים תורה על טהרת הקדש, להם לא מגיע מאומה, ואף-על-פי-כן עם ישראל בונים תלמודי תורה ובתי ספר תורניים, שמלמדים בהם חנוף יהודי טהור על טהרת האמונה והקדשה, ומקימים ישיבות וכוללים שמתנגעים בהם בתורה, זה האור שמאיר לנו בגלות! ועל זה עלינו להודות ולהלל ולשבח לפניו יתברך, על כל הנסים והנפלאות שעושה עמנו, אף שתרבות יון הערב-רב רוצים לעקר את הקדשה מעם ישראל, את השבת רוצים למחק לגמרי, אף-על-פי-כן נמצאים אלפי אלפים יהודים שומרי תורה ומצוות, מוסרים נפשם בעבורו יתברך, זו התודה הכי גדולה שאנו יכולים לתת להקדוש-ברוך-הוא בימי הנגה הקדושים האלו, שנותר לנו הפך שמן שקבלנו מהצדיקים, מחכמי התורה, שזהו פך שמן שלא נגעו בו היינים, וזה מה שמחזק ומחיה אותנו. אבל כמו שהיה אז, שמתנהו כהן גדול עם בניו, יצאו לחוץ, וגלו ופרסמו לכל: "מי כמוך באלם הוי"ה", כמו-כן עלינו לגלות ולפרסם לכלם, הינו לכל אלו שנתפסו ברשת הערב-רב: באו חזרה הביתה, באו תכניסו ילדיכם בתלמודי תורה, שיקבלו בהם חנוף תורני, ויהיו לכם נחת יהודית, שילמדו את הילדים מה זה "שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד", ויחדירו את האמונה בנשמות ישראל.

ולכן זה נקרא חג האורים, חג שמאיר בו האור אין סוף ברוך הוא.

וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ "בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר", שְׁבִימֵי חַגְגַּה הַקְּדוּשִׁים, נִפְתָּח הָאוֹר הַגִּנּוּז שֶׁהָאִיר לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן, וּמִי שֶׁמִּתְבּוֹנֵן בְּגֵרוֹת, מֵאִיר לֹא גַם בֶּן הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְזֹאת אֲנִי רוֹאִים, שֶׁלֹּא אֶלְמָן יִשְׂרָאֵל, וּבְבִתֵּי יִשְׂרָאֵל מִדְּלִיקִים גֵּרוֹת חַגְגַּה, מֵאִירִים אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ הַבֵּית, בְּבַחֲיַנֵּת (מִשְׁלֵי ו, כג): "כִּי גַר מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר", וּבַפֶּחַ הֵנָּה יֵשׁ לָנוּ כַּחוֹת עֲלִיוֹנִים לְהַחֲזִיר עוֹד אֶלְפֵי אֶלְפִים וּרְבִיבוֹת רְבִיבוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן צְרִיכָה לְהִיּוֹת הָעֵבֹדָה שֶׁל כָּל יְהוּדֵי בְּעֵתִים הַלְלוּ-לְגִלוֹת וּלְפָרְסָם יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלְהַחֲדִיר בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מַה זֶה חַנוּךְ תוֹרָנִי. כִּי הֵרִי חַגְגַּה זֶהוּ חַג שֶׁל חַנוּךְ, שְׁאֲנִי מַחֲנִכִים אֶת עֲצָמָנוּ, מִתְחִילִים בְּכָל פְּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, כְּמוֹבֵא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו, חֶלֶק א', סִימָן ס"ב), שֶׁתְּמִיד צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְאֵין זֶה מִסְפִּיק שְׁאֲנִי יוֹדַע כָּבֵר מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֲנִי מֵאֲמִין בּוֹ, שֶׁזֶה מַה שְׁפָתוֹב (אִיכָּה ג' כ"ו): "חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אֲמוֹנָתֶךָ", בְּאִפֵּן שְׁאָדָם יִזְכֶּה לְאֲמוֹנָה בְּרוּרָה וּמְזַכָּת, צְרִיךְ לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם וְיוֹם מַחֲדָשׁ; כִּי בְּאֲמַת עַל כָּל אֶחָד עוֹבְרִים צְרוֹת וְיִסוּרִים, דֵּינִים וּמִכְאוּבִים וְסָבֵל רַב מְאֹד, עִם כָּל זֹאת אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו, חֶלֶק א', סִימָן קצ"ח), שְׁאָדָם צְרִיךְ לְהַתְּבּוֹנֵן-בְּצַר הַרְחַבְתָּ לִּי" (תְּהִלִּים ד' ב'), בְּתוֹךְ הַצְּרוֹת יְכוּלִים לְרֹאוֹת הַרְחַבּוֹת, כִּי צֵד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְרַחֵב לָנוּ, שֶׁכָּל זֶה סוּד "יְמֵי הַחַגְגַּה הַקְּדוּשִׁים", שְׁנַתְּנֵנוּ לָנוּ חַג כְּזֶה, לְהוֹדוֹת לְהִלָּל וּלְשַׁבַּח לְבוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, עַל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ בְּיָמֵים הֵהֵם בְּזִמְן הַזֶּה, וְגַם עֲכָשׁוּ יֵשׁ לָנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת; כָּל אֶחָד וְאֶחָד אִם יִתְבּוֹנֵן-יִרְאֶה אֶת הַנְּסִים שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ, וְכִמְאֲמָרָם ז"ל (נִדָּה ל' א'): אֵין בַּעַל הַנֶּס מְפִיר בְּנֶסוֹ; אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁיֵּשׁ פֶּה טָבַע וּמִקְרָה

ומזל, ועל כן נשָׁבַר לַגְמְרִי, אֲבָל כִּיּוֹן שְׂאֵדָם דָּבֵק בּוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְיִוֹדַע שְׁכַל הַנְּאָרָע עִמּוֹ-בֵּין בְּגוֹשְׁמֵי וּבֵין בְּרוּחֵי - הַכֹּל מֵאֵתוֹ יִתְבַרֵּךְ, אֲזִי מַכִּיר בְּנִסִּים וּבְנִפְלְאוֹת, וּמוֹדָה וּמְהַלֵּל לְפָנָיו יִתְבַרֵּךְ. וְלָכֵן יְמֵי חַנּוּכָה הֵם הַיָּמִים שְׂעָרִיכִים לְהַלֵּל וּלְקַלֵּם לְפָנָיו יִתְבַרֵּךְ, אַף שֶׁהַיּוֹגִים בָּאוּ עִם תְּרֻבוֹת יוֹן, וְרָצוּ לְעַקֵּר אֶת כָּלֵל גְּשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמֶּנּוּ יִתְבַרֵּךְ, אֲבָל לֹא הִצְלִיחוּ, כִּי לְבִסוּף הַכֹּל הִתְהַפֵּךְ עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ-כֵן גַּם עֲכָשׁוּ הָעַרְב-רַב אֵינָם מִתְבַּיְשִׁים לְדַבֵּר נֶגֶד כָּל הַקְדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְרוֹצִים רַק לְסַגֵּר יְשִׁיבוֹת, בְּתֵי סֵפֶר שְׁלוֹמְדִים שֵׁם אֲמוּנָה, תִּלְמוּדֵי תוֹרָה שְׁלוֹמְדִים שֵׁם תוֹרָה עִם תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ, כּוֹלְלִים וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת, שְׂאֲבָרְכִים יְקָרִים מוֹסְרִים נִפְשִׁים לְלִמּוּד תוֹרָה וְהוֹרָאָה, אֲבָל אֵינָם מַצְלִיחִים וְלֹא יִצְלִיחוּ לְסַגֵּר וּלְמַנְעֵ אוֹתָם, אֲלֵא אֲדַרְבָּה, אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַב רַבּוֹת גְּשֵׁמוֹת חֲזָרוֹת חֲזָרָה אֵל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שָׁבִים בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. לְמִדֵּים מִכָּאן, שְׁנִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקֵר (שְׁמוּאֵל-א' ט"ו, כ"ט), לֹא יוֹכְלוּ-לֹא הָעַרְב-רַב לְמִינֵיהֶם, וְלֹא כָּל הַיּוֹגִים שֶׁבָּאוּ מִשָּׁדָּה כָּל הַדּוֹרוֹת לְעַקֵּר אֶת עִם יִשְׂרָאֵל מִמֶּנּוּ יִתְבַרֵּךְ, לֹא הִצְלִיחוּ וְלֹא יִצְלִיחוּ, וּמָה שְׂאֵנוּ מִבְּקָשִׁים אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "הִנֵּה רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, בָּא וְהִסְתַּכֵּל בְּבֵתֵי יִשְׂרָאֵל, אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וּרַבּוֹת רַבּוֹת גְּשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כֵּן יִרְבוּ, מַחְנִנִּים בְּגִיחֵם וּבְנִתֵיהֶם לְהַדְלִקַת נִרוֹת חַנּוּכָה מְסַפְרִים לָהֶם אֶת הַנִּסִּים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ מִשָּׁדָּה אֲלֵפִים שָׁנָה" וְכוּ' וְכוּ' שְׁעַם יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת, (בְּרֵאשִׁית א' ב'): "וְחִשְׁדָּה עַל פְּנֵי תְהוֹם"-זוֹ יוֹן, שֶׁהַחֲשִׁיבָה עֵינֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֵיהֶן, שֶׁהִיְתָה אוֹמֶרֶת לָהֶם: כִּתְבוּ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר, שְׂאִין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֵקֵי יִשְׂרָאֵל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה ב'); שְׁמִלְכוֹת יוֹן גִּזְרָה גִזְרָה, שְׂאֵסוֹר לְהַזְכִּיר שֵׁם ה', וְאַף-עַל-פִּי-כֵן

מה אנו רואים? כלל נשמות ישראל חוזרים בתשובה שלמה, זה צריך להיות לנו החזק והעדוד להמשיך הלאה, להחדיר בנשמות ישראל את האמונה הפשוטה, שכל אשר עובר עלינו-כל השפיות דמים, הצרות והיסורים, זה לא מפני שהקדוש-ברוך-הוא שונא אותנו, אלא רוצה שנשוב אליו בתשובה, וכמאמרם ז"ל (מנחות נ"ג):
 מה זית אינו מוציא שמנו אלא על ידי פתית, אף ישראל אינם חוזרים למוטב, אלא על ידי יסורים; כשרוצים להוציא שמן זית זה מצייתים-כותשים אותם היטב, כמו כן כשרוצים שעם ישראל ישובו בתשובה, שולחים אליהם ענשים קשים ומרים, ולכן עלינו לשוב בתשובה שלמה לפני שנקבל מכות.

וכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות ה.): כל שהקדוש-ברוך-הוא חפץ בו-מדכאו ביסורים, ואם קבלם באהבה-יראה זרע יאריך ימים. וכן אומרים חכמינו הקדושים (עין שיר השירים רבה פרשה ז', סימן ז'): מה יפית במזוזה, ומה נעמדת בגר חנכה. מה הקשר בין מזוזה לגר חנכה? אלא מובא בשאלות דרב אחאי: מזוזה בימין, חנכה בשמאל, ובעל-הבית עם ציציותיו באמצע, שעקר המצוה הוא להדליק גר חנכה בפתח ביתו, שכל אחד יראה את זאת, כמו המזוזה שהיא מנחת על פתח הבית, ומי שעובר בפתח מנשק אותה, ומהי מזוזה? כתוב בזהר (חלק ג' ש'): זו מנות, בבית שיש מזוזה, משם זו מנות, ומהו מנות? אומרים חכמינו הקדושים (ברכות י"ח): רשעים בתייהם קרויים מתים; אדם שאינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, שאינו מקיים מצוות, שאצלו אין שבת, בר מינו, אין טהרת המשפחה, בר מינו, אין מצוות, רחמנא לישזבו, זה נקרא רשע, רשעים בתייהם קרויים

מתים, מסתובבים בְּזֶה הָעוֹלָם בְּלִי שׁוּם תְּכָלִית, אִין לָהֶם שׁוּם מִטְרָה בַּחַיִּים, כְּסוּם, אוֹכֵל וְעוֹבֵד, עוֹבֵד וְאוֹכֵל, לֹא כֵן יְהוּדֵי שְׁעָמְדוּ רַגְלָיו עַל הַר סִינַי, הוּא כְּפוּף לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, אֲשֶׁר זֶה סוּד הַמְזוּזָה, כְּשִׁיּוּצָאִים מִפְתַּח הַבַּיִת, צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ יְתַבְרַךְ: "אֲנֵא רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמַרְנֵי כְּשִׁאֲנֵי יוֹצֵא עֲכָשׁוֹ לְדַרְךָ, שְׁלֵא אִפְגַּע מִפְגוּעִים, חֵם וְשִׁלּוּם, וְאֲחִזּוּר בְּרִיא וְשִׁלּוּם", וְכִשְׁחִזּוּר לְפֶתַח בַּיִתוֹ, נוֹתֵן תּוֹדָה לְפָנָיו יְתַבְרַךְ עַל שִׁשְׁב בְּשִׁלּוּם. כִּךָ גַּר חַנּוּכָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת מוּל הַמְזוּזָה, לְהֵאִיר לְעֲצָמוֹ

וְלֵאנָשִׁים שְׁחוּץ לַבַּיִת, שְׁהֵאֹר הַגְּנוּז עֲדִין מֵאִיר, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אֶתְנוּ, עֲמָנוּ וְאֶצְלָנוּ, וּמָה שְׁאִינְנוּ זוֹכִים לְרִאוֹת אֶת זֹאת, כִּי חֲטָאנוּ, עֲוִינוּ וּפָשַׁעְנוּ, וְלָכֵן מוֹחֲנוּ מִבְּלָבֵל וּמִטְמָטָם, וְאִינְנוּ זוֹכִים לְיִשׁוּב הַדַּעַת. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ו חֵלֶק א' סִימָן פ"ד), שְׁבָכָל יוֹם וַיּוֹם מִתְגַּלֶּה הָאֹר הַגְּנוּז, כּוֹלִים לְרִאוֹת אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלְהַרְגִישׁוֹ יְתַבְרַךְ, כְּשִׁיְהוּדֵי לוֹמֵד תּוֹרָה, מִתְפַּלֵּל אֵלָיו יְתַבְרַךְ, מֵאִיר אֵלָיו הָאֹר הַגְּנוּז, וְלָמָּה אִינְנוּ מְרַגְּשִׁים זֹאת? כִּי יֵשׁ נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים, שֶׁהֵם הַמְּחַשְׁבוֹת זְרוֹת, הַמְּבַלְבְּלוֹת אֶת הָאָדָם, שְׁלֵא יִזְכֶּה לְהַרְגִישׁ אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַמְּחַיֶּה וּמְהַיֶּה וּמְקַיֵּם אוֹתָנוּ. כִּי בְּלִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲנֵנוּ כְּלוּם! הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדֵיו נִמְצָא. וְאִיךָ זוֹכִים לְהַרְגִישׁ אֶת הַבּוֹרָא יְתַבְרַךְ שְׁמוֹ? אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל שְׁזֶה מָה שְׁשִׁאֲלוּ הַתְּלִמִּידִים אֶת רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקְנֵה (עַיֵן מְגִלָּה כ"ח): בְּמָה הָאֲרַכְתָּ יָמִים? אִיךָ זְכִיתָ לְהֵאֲרִיךְ כָּל יוֹם וַיּוֹם, שְׁתִּזְכֶּה לְרִאוֹת אֶת הָאֹר הַגְּנוּז? עֲנֵה וְאָמַר: וְתָרַן הֵייתִי בְּמוֹנֵי, אִם אָדָם רוֹצֵה לְהִתְקַיֵּם בְּזֶה הָעוֹלָם, צָרִיךְ לְנוֹתֵר, וְלֹא לִילֵךְ

ראש בראש. בבית-אם אדם רוצה שלום בית, צריך להיות ותתן ולא להתעקש, לתת את הצדק לזולת, ועל-ידי-זה עובר ומדלג על כל המהמורות. כמו-כן ישנם אנשים קשים מאד, ואם הולכים עמם בכח ובעזות, לא משיגים מאומה, שזו הגלות המרה שלנו, שהשנאת חנם אוכלת בנו בכל פה, וצריכים לראות להשלים זה עם זה ולהיות ותתן, ועל-ידי-זה זוכים להרגיש אורו ותברך. וזו מצות נר חנכה על פתח ביתו דיקא, כמו המזוזה, שמאירה לאדם כשיוצא ונכנס, לידע שיש אלקים חיים ומלך עולם, כמו כן מצות נר חנכה צריכה להאיר לנו, כשאנו יוצאים ונכנסים, תמיד נראה את האור הזה. וזה יהיה בשלמות כשיבא משיח, שאז יגלה לנו את האור אין סוף ברוך הוא, שכלם ישלימו זה עם זה, לא יהיו יותר מחלוקות ופרודים, לא תהיינה יותר אי הבנות. ולכן משיח ראשי תבות: מזוזה? מין חנכה ש'מאל. על ידי מצות מזוזה ומצות נר חנכה-נזכה להגאל, שזה מה שאומרים חכמינו הקדושים: מה יפית-במזוזה, ומה נעמת-בנר חנכה, שזה תלוי בזה.

ולכן עלינו לראות עתה להציל זה את זה, וכיצד? להחדיר אמונה בנשמות ישראל, ולא להתבייש כלל וכלל, ולפרסם את שם השם, להחדיר חינוך בבתי ישראל ולהכניס את ילדי ישראל לחינוך טהור וקדוש, ולהבהיר את מעלת הישיבות והכוללים שלומדים שם תורה, מעלת תלמודי תורה, מעלת בתי פגסיות ובתי מדרשות שמגדילים שם תורה ותפלה, ומרביצים תורה בברים, ולהרבות בכבוד תלמידי חכמים, שהרי חנכה מרמז על תורה שבעל פה, שהיננים רצו לעקר מעם ישראל, ולכן עלינו להתחזק עכשו ביתר

שאת ועז באמונת חכמים בצדיקי הדור, אשר לא אלמן ישראל, וגם עתה יש צדיקים המקבצים נשמות ישראל ומגלים להם את הקדוש-ברוך-הוא, יש ראשי ישיבות המרביצים תורה, וכן ראשי כוללים המנחילים את המסורת לעם ישראל, ולכן עלינו להתחזק. אומרים חכמינו הקדושים (מדרש פליאה): הודאים נתנו ריח (שיר השירים ו' י"ד) - זה ראובן, שהציל את יוסף, ועל פתחינו כל מגדים - זה גר חנכה; מה הקשר? אלא יוסף הצדיק קמו עליו האחים ורצו להרגו, (בראשית ל"ז כ"ט): "ויאמר אליהם ראובן, אל תשפכו דם, השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר, ויד אל תשלחו בו", ראובן מסר נפשו ורצה להציל את יוסף, אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה ל"ד סימן ח'): אם ראובן היה יודע שיהיה כתוב בתורה "למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו", היה רץ בשמחה ומחזירו לאביו. ומה מצינו (בראשית ל"ז כ"ט): "וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור, ויקרע את בגדיו וכו' ויאמר הילד איננו, ואני אנה אני בא". זה גם כן כל הענין של חנכה, תרבות ון מתגברת ומתפשטת, עוקרים את נשמות ישראל ממונו יתברך, מיליון וחצי ילדים אינם יודעים מה זה "שמע ישראל הו"ה אלקינו הו"ה אחד", לומדים עמהם שטיות, תרבות ון, ואם כן עלינו לעשות פראובן ולצעק - "הילד איננו, ואני אנה אני בא, היכן ילדי ישראל?!" ולכן הגיע הזמן, שכל אחד ואחד מאתנו ירתם עצמו לעבודת הקדש, ויכניס פמה שיותר ילדים לחנוך תורני, חנוך של אמונה, ודיקא על ידי ילדי ישראל נזכה להגאל גאלת עולם, כי בשעה שנתן לנו הקדוש-ברוך-הוא את התורה רצה ערבות מאתנו, ולא רצה לקבל שום ערבות, עד שאמרנו (שיר השירים רבה, פרשה א' סימן כ"ג): בגינו ערבים, אז נתן לנו הקדוש-



ברוך-הוא את התורה-בזכות הילדים, ילדי ישראל, שנחנך אותם
בחנוך תורני, ונלמד עמיהם התורה הקדושה. ולכן חנכה זהו חג של
חנוך ילדי ישראל.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר שקלם יחדירו בבניהם ובבנותיהם את
האמונה הפשוטה בו יתברך, ואז החנכה יאיר לנו את האור הגנוז,
ונזכה להגאל בגאלת עולם במהרה בימינו אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

ימי הודאה

יגלה מעלת ימי חנכה, אשר הם ימי הודאה
להקדוש-ברוך-הוא על גדל החסד הנם
שעשה ועשה ויעשה עמנו, וימים אלו הם
עקר שעשוע עולם הבא, וצריכים להמשיך
את הימים האלו על כל השנה.





מוֹהֲרָא שׁו"ל אָמַר: שְׂיָמִי חֲנֻכַּה הַקְּדוּשִׁים,
אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סִימּוֹן ב'), הֵם
יְמֵי הוֹדָאָה, שֶׁהֵם שְׁעֵשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא, הֵינּוּ
שְׂמִימֵי חֲנֻכַּה יְכוּל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל לְקַחַת
עַל עֲצָמוֹ הַנְּהַגָּה לְכָל הַשָּׁנָה, לְהַרְגִיל אֶת
עֲצָמוֹ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ – הוּא,, שְׁעַל- יָדַי – זֶה יִמְשִׁיךְ עַל
עֲצָמוֹ שְׁעֵשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא, כִּי כָּל מֵה
שְׂאֲדָם סוֹבֵל, זֶה רַק מִחֲמַת שְׂאֵינּוּ מוֹדָה
וּמְהַלֵּל לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ עַל הַחֲסָדִים וְהַנְּסִים
שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ.

(אָמְרֵי מוֹהֲרָא שׁו"ל חֶלֶק ג' סִימּוֹן ב')



קונטרס ימי הודאה

בני ובנותי היקרים! הימים האלו ימי חַנּוּכָּה, נקראים "ימי הודאה", כמו שאנחנו אומרים בפתילה: "וקבעו שמונת ימי חנכה אלו להודות ולהלל", אומר רבנו ז"ל (לקושי-מוהר"ו, חלק ב', סימן ב'): ימי הודאה זה שעשוע עולם הבא; פי עקר שעשוע עולם הבא הוא להודות ולהלל ולשבח את שמו הגדול יתברך; וככל שאדם מרגיל עצמו להודות לבורא יתברך שמו, כך הוא נעשה יותר מקרב אליו יתברך; פי בעולם הבא, שם אין שום דבר, כי אם תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא, שהנשמה נותנת תודה לו יתברך. כי מה התכלית של הבריאה? למה הקדוש-ברוך-הוא הוריד נשמה מעולמות העליונים אל גשמיים וחקמיות העולם הזה, שהוא מלא יסורים, מלא צרות, ואין אדם שלא יעבר עליו איזה משבר בחיים, לכל אחד יש עליות וירידות, שנופל בנקבא דתהומא רבא, מתלכלך בעוונות, יש לו מריבות עם בני אדם, יש לו עניות ודחקות, או שסובל חלאים ומחוששים, השם ירחם; למה היתה צריכה הנשמה לרדת לזה העולם, לסבל את הסבל הזה? אלא כשהנשמה למעלה בשמים, ורואה רוחניות אלקות-אין זו תכלית, פי שם מקבלת הכל בחנם; אף רחם הקדוש-ברוך-הוא על הנשמה, כדי שתקבל שכר על גיעתה וטרחתה, ולכן הורידה לעולם הזה, המלא העלמות והסתרות וכסויים אין רואים רוחניות חיות אלקות, רואים רק גשמיים וחקמיות, וממילא יש לכל אחד תלונות; זה מתלונן על עצמו, שאין הולך לו כפי שרצה, זה מתלונן על מזלו וגורלו, שיש

לֹא מִזֶּל רַע, גּוֹרֵל רַע, וְזֶה קוֹבֵל עַל הַזֵּילֵת וְכוּ', וְכֵלֶם מִתְלוֹנְנִים עַל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וַיֵּשׁ לָהֶם קִשְׁיוֹת וְסַפְקוֹת עָלָיו יִתְבַּרְךָ, עַד שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם, שֶׁלְּגַמְרֵי שׁוֹכְחִים מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ. עִם כָּל זֹאת יֵשׁ נִשְׁמָה בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁהִיא עוֹבְרַת וּמְדַלְגֶת עַל הַפֶּל, וְזוֹכָה לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, וְאֵינָה מִתְלוֹנְנֶת, רַק נוֹתֶנֶת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵלֹהֵי הַנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹרִיד אוֹתוֹ מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת אֶל הָעוֹלָם הַגְּשָׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, כִּדֵּי שֶׁתִּזְכְּיֶנָּה לְהַפִּירוֹ יִתְבַּרְךָ. וְכִיצַד מִקְבָּלִים עֲלֵיהֶם בְּנֵי אָדָם עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם? עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה; הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא סָבַב אֶצֶל כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם, הַגּוֹיִים, וְשָׁאֲלָם-אִם רוֹצִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְאִפְּי אֶחָד לֹא אָבָה, עַד שֶׁבָּא לָעָם יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ: "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע!" אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים! צַעֲקוּ כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד; וּמֵאֵז שֶׁקִּבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, יָרְדָה שְׁנֵאָה מֵאַמּוֹת הָעוֹלָם לָעָם יִשְׂרָאֵל, כְּמֵאֲמָרָם ז' ל' (שְׁבַת פ"ט). לָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ סִינִי? שְׁמוֹשֶׁם יְצָאָה שְׁנֵאָה לָעוֹלָם; וּמַהִי הַתּוֹרָה? מוֹבָא בַּזֶּהר הַקְדוֹשׁ (מִצְרַע נ"ג): אֲמַאי אֲקָרִי תּוֹרָה? דְּאוּרִי וְגַלִּי מַה דְּהוּהוּ סְתוּם דְּלֵא אֲתִידְעִי; אָדָם מִסְתַּוְבֵּב בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאֵינּוּ יוֹדַע מַה קוֹרָה כְּאֵן, רוֹאֶה רַק טְבַע, טְבַע וּמִזֶּל, דּוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר וְכוּ', רוֹאֶה שְׁמַיִם וְאָרֶץ, שְׁמוֹשׁ, יָרַח וְכוֹכָבִים, עֲנָנִים וְכוּ', אֵינְנוּ רוֹאֶה כְּלוּם-רַק גְּשָׁמִיּוֹת. אִךְ הַתּוֹרָה הִיא חֲכָמְתוֹ יִתְבַּרְךָ, הַתּוֹרָה הִיא עֵצָם אֱלֻקוֹת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה; אִךְ הַתּוֹרָה מְלַבֶּשֶׁת בְּדָבָרִים גְּשָׁמִיִּם וְחֲמָרִיִּים, לְהוֹרֹת וּלְגַלוֹת, שֶׁכָּל הַגְּשָׁמִיּוֹת וְהַחֲמָרִיּוֹת זֶה גַם כֵּן אֱלֻקוֹת. בְּעֵבוֹר זֶה מִי שֶׁזוֹכָה וְלוֹמֵד תּוֹרָה לְשִׁמּוּהָ, לְשֵׁם אֵל עוֹלָם, בְּדַבְּקוֹת עֲצוּמָה, וּמִתְבּוֹנֵן בְּפִנְיִמִיּוֹת הַתּוֹרָה, אֲזִי רוֹאֶה גַם אֶת פְּנִימִיּוֹת הַבְּרִיאָה. וְזוֹ הַתְּכַלִּית, שֶׁלְּשִׁמּוּהָ הַנִּשְׁמָה יָרְדָה לְזֶה הָעוֹלָם הַגְּשָׁמִי

והחמרי, המלא פסויים והעלמות, שאין רואים בו רוחניות אלקות, רק עול, שקר, אלימות ורצח, חשך, עגן וערפל, אפל ושחר, צבועים, רמאים ושקרנים, ואף-על-פי-כן אדם בעל נשמה קדושה, שלומד תורה, מתבונן בתוך התורה, ורואה וצופה ומביט, ומישב עצמו, ושואל ואומר לעצמו: "רגע! הלא הכל דמיון אחד גדול, כי באמת כל הבריאה היא לבוש לגבי גלוי אין סוף ברוך הוא, הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, ומתלבש פה בזה העולם". אזי מתחילות להאיר לו העינים, ונוכח, שכל מה שרואה מבחוץ, זוהי קלפה בלבד, כמו פרי ערב לחה, שאי אפשר לטעם ממנו, אלא כשמקלפים את הקלפה, וככל שהפרי מתוק וערב, כן יש לו קלפה יותר עבה, וככל שאדם מסיר את הקלפה, מתגלה לפניו פרי טעים וערב לחה. כן עם הבריאה בלה, מבחוץ רואים רק רשעים ארורים, רוצחים, נואפים, שקרנים, צבועים, רצח, מלחמות, אחד הורג את השני, אחד עושה עול לזולתו וכו' וכו', אבל אם אדם זוכה, ולומד תורה לשמה, לשם אל עולם, במסירות נפש גדולה, ומתבונן בתוכה, אזי רואה לעצמו בריאה חדשה, שהכל לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, אזי נמתקים ממנו כל הדינים, וזוכה להרגיש רוחניות חיות אלקות עוד בזה העולם, ומרגיל עצמו לתת תודה להקדוש-ברוך-הוא, וכל אשר עובר עליו ממלא פיו בהודאה, ואומר תודה, ויודע, שאף שעוברים עליו צרות ויסורים, עם כל זאת: "בכל צרתם לו צר" (ישעיה ס"ג ט), כפיכול גם להקדוש-ברוך-הוא יש צער שאינו יכול להתגלות לאדם בגלוי; כי אם כן-אין בריאה. על כן זו עבודת כל בר ישראל-שצריך לעבד על עצמו בזה העולם, ללמד הרבה תורה ולקיים את מצוותיו ותברך בשמחה עצומה, ולאט לאט מזדככת הנפש שלו, עד שאזכה לראות רוחניות

חיות אלקות. וזה אשר מחזירו בתשובה אליו ותברך.

לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם לזכר, שימים אלו- ימי ההנקה, הם ימי תודה והודאה, הימים גזרו גזרה שלא ילמדו תורה רצו להשפיע את שם השם מנשמות ישראל, עד שאומרים חכמינו הקדושים (ראש השנה י"ח), שפולכות ון גזרה, שלא יזכירו את שם שמים על פיהם, ומלאו את כל ארץ ישראל עם תרבות ון, פפירות ואפיקרסות. והקדוש-ברוך-הוא חמל על עם ישראל, ושלח לנו את מתנתהו ובניו הפהנים, שהם קדשו שם שמים ברבים, והכריזו קבל עם ועדה: מה לנו לפחד מיונים אלו, הרוצים לעקור מאתנו שם שמים?! והרתו על דגלם: "מי כמוך באלם הו"ה! גלו לבלם: תדעו, ש"להו"ה הארץ ומלואה, תבל וישבי בה" (תהלים כ"ד א). אין מה לפחד מאף אחד; ברגע שיש לאדם אמונה ברוחה ומצפנת בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע שהוא יתברך נמצא פה אתו, אזי אינו חושש מאף אחד, כי יודע שיש לו כתבת אל מי לפנות בעת צרתו, ונותן תודה לבורא יתברך שמו, ומבקש ממנו כל צרכיו, ובזה מכניע את קלפת ון; כי מהי הקלפה הזו? כבר אמר דוד המלך (תהלים ס"ט): "טבעתי בין מצולה ואין מעמד". אדם נבלע בטיט הוון, טיט עמק, שאיננו יכול לצאת ממנו. מהי העצה? לא להתאוש, אלא לפתח את הפה ולדבר אליו יתברך. כי אימתי יש ליונים כח? בשעה שפוסקים ישראל מללמד תורה. אימתי יש לקלפת ון עצמה ושלטון? כשמתרשלים ישראל מקיום המצוות, אזי מתגברים היונים, אך כל זמן שהקול קול יעקב, אין ידי עשו שולטות בו; אם עם ישראל אינם מתפעלים מכל אלו היונים והמתיונים שהיו לנו בימים ההם ובזמן הזה-אזי נוצחים

ומתגברים עליהם, ומפילים אותם.

וצריך שתדעו, בני ובנותי היקרים, אשר אותם היונים שהיו לנו לפני אלפים שנה, אותם יונים נמצאים גם היום, אז רצו לבטל מעם ישראל את התורה, להשבית את הישיבות, שלא ילמדו את הילדים-הבנים- והבנות תורה, ואמונה וקיום המצוות, כן המתיונים של ימינו רוצים לגזר-לסגר את הישיבות, להוציא את הבחורים מהישיבות, לבטל את התורה, לא לתת לילדים חנוך תורני, חנוך של קיום המצוות, וכל חפץ להשכיח מהם את שם השם. וכן נמשך אלפים שנה. ובכל דור ודור יש להם שם אחר, אותם יונים הם, רק שמם מתחלף! אבל הקדוש-ברוך-הוא מרחם על עם ישראל, ושולח לנו בכל דור ודור את מתתיהו ובניו הפתנים, שהם הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים, המגלים ומפרסמים את הקדוש-ברוך-הוא בעולם, מחזקים ומעודדים ומשמחים את נשמות ישראל: "אל תתיאשו, אלא כל מה שעובר עליכם, תדעו שהכל לטובה". יש הרבה דברים שאיננו מבינים בשכלנו, אך הרגילו עצמכם לומר: "גם זו לטובה" (תענית כ"א. סנהדרין כ"ח): 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד' (ברכות ס:), כל מה שעושה הקדוש-ברוך-הוא – הפל לטובה. ובזה שאדם מרגיל את עצמו לתת תודה להקדוש-ברוך-הוא, מפילא הוא, מפילא יוצא מהצרות שלו.

לזאת, בני ובנותי היקרים! עלינו ללמוד מימי חנכה הקדושים האלו, הנהגה איך להתנהג כל השנה, הימים האלו נקראים "ימי הודאה", שאנחנו נותנים תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא, שחמל עלינו בתקף הצרות, בתקף החשך, בתקף גלות היונים,

ושלח לנו את הצדיקים שיאירו לנו את המנוחה, אור גדול ונורא; ועל זה אנו מהללים ומקלסים לבורא יתברך שמו, שפתקף חשכות יון, כמאמרם ז"ל (בראשית רבה ב' ד): "והשך על פני תהום" (בראשית א' ב) - זו מלכות יון, שהחשיכו עיניהם של ישראל בגזרותיהם; אשר גזרו גזרות למיניהן על עם ישראל, לעקר את השבת, שלא תהיה שמירת שבת כהלכתה, ותהינה פתוחות החניות ושאר מקומות בלוי וכו', וכן התחבורה לא תשבת ביום הקדוש, כי כל מגמתם להשפיע את השבת מנשמות ישראל, וחשבו שבזה יוכלו למחוק את זכר ישראל, אבל לא יועיל להם, כי באו מתתיהו ובניו הפהנים, צדיקי האמת, ולחמו נגדם, על-יד שפרסמו את האור של המקום ברוך הוא בתוך הבריאה; גלו לכלם, שכל אלו הרוצים לעקר את השבת, הם רק טיט עבה, פסלת וקלפות, באו נקלף את הקלפות, נסיר את ההסתרות, אזי נראה שהכל גלוי אלקות. כי מתי יש לטמאה פח? כשאין מזכירים שם השם, אבל כשנשמות ישראל מזכירים שם הוי"ה ברוך הוא, אין הטמאה יכולה להם. ואדרבה! זו גדלתנו וזה חלקנו-שאנחנו מזכירים שם ה', ומזכירים נפשנו לשמר את השבת, שהיא אות בין עם ישראל לקונם. לא יועיל למתנינים ולערב-רב לפתח את החניות בשבת, לפתח את התאטראות בשבת, אשר כל זה בכלל תרבות יון, וכן שהתחבורה הצבורית תעבד בשבת-קדש, הלא תהיה, כי עם ישראל מאמינים בני מאמינים, מוכנים למסור נפשם בשביל הבורא יתברך שמו, ולא רק שלא נתרחק ממנו יתברך, ונמסר נפשנו על שמירת השבת, אלא נגלה את פרצופם הטמא והמלכלך של הערב-רב, היונים, שאינם מזרע ישראל; ונחנך את בנינו ובנותינו חנוך תורני על טהרת הקדש, חנוך של אמונה בבורא עולם, חנוך של מצוות,

ובנה בעצמו תתבטל מלכות יון הרשעה, שגוזרת גזרות על נשמות ישראל.

לכן, בני ובנותי היקרים! אסור לכם לפל בדעתכם, ואסור לשאל קשיות על הקדוש-ברוך-הוא מזה ולמה זה קרה, ולמה יש לנו נסיונות קשים כאלו?! אלא זכרו היטב, שזה עקר גדלתנו ותפארתנו-שעל אף גדל הגזרות המשנות שגוזרים על עם ישראל מאז מלכות יון שעברה עד מלכות יון הזו, אף-על-פי-כן עם ישראל מחזיק מעמד, ואין יכולים להזיזו מהאמונה! אין יכולים לעקר ממנו את השבת! אין יכולים לבטל ממנו מצוות מילה! אין עולה בידם לשרש מהם טהרת המשפחה! וכאשר עוברים על כל אחד קשיות וספקות: היתכן שהיו מיתות אכזריות ורציחות כאלו?! צריכים לזכר היטב את מאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן נ"ב), שהתרחש שיהיו קשיות; כי האדם מאד מצמצם בדעתו, ואינו יכול להבין דברים שלמעלה מהשגתו ודעתו, על כן עולות לו קשיות על הקדוש-ברוך-הוא ועל הצדיקים, אבל סים רבנו ז"ל: אשרי האדם שאין לו שום קשיה עליו יתברך, ויודע, ש"צדיק הו"ה בכל דרכיו, וחסיד בכל מעשיו" (תהלים קמ"ה, י"ז), וכל מה שעושה הקדוש-ברוך-הוא, בודאי יש בנה פונה עמקה שאיננו מבינים, והוא מצדיק עליו את הדין, ואומר (דברים ל"ב ד'): "הצור תמים פעלו, כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עול, צדיק וישר הוא"; אם אדם מתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, שום תרבות יון לא יכולה לו!

מה ראינו במשך אלפים שנות גלות? כמה מיליוני נשמות ישראל

התבוללו בין אמות העולם, בין הגויים, אבל עם כל זאת עדין נשארו יהודים מאמינים בו ותברך בתמימות ובפשטות גדולה, כי עם ישראל חי וקיים! מצד אחד-אבדנו מליוני נשמות ישראל, שתרבות ון אכלה בם בכל פה, בלעה אותם, ומצד שני-עם ישראל מאמינים בני מאמינים, ומחזיקים מעמד, נוטנים תודה להקדוש-ברוך-הוא, באים ערב ובקר וצהרים לבית הכנסת ומתפללים אליו ותברך, באים בכל יום לבית המדרש ולומדים תורה, שומעים את החכמים, חכמי ישראל, חכמי הדור, ומתחזקים בכל מה שעובר עליהם, איזה נעם, איזו ערבות, איזו מתיקות, שאדם זוכה להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! ימים אלו ימי החנפה, הם "ימי הודאה", ועליכם להזכיר לעצמכם, אשר בדיוק מה שקרה לפני אלפים שנה, בן ארע משך כל השנים, כל שנה ושנה חוזר הספור על עצמו, אותם יונים, אותן גזרות, אותן הריגות, אותן מיתות משונות עד דורותינו אלו! אבל אל תשכחו, שאותו מתתיהו, אותם הכהנים החשמונאים, נמצאים אתנו במשך כל הגלות.

לזאת בני ובנותי היקרים! עליכם להתחזק באמונת חכמים, לבוא אל צדיקי האמת, המגלים ומפרסמים את הקדוש-ברוך-הוא, המקבצים קבוצים של נשמות ישראל, ומלמדים אותם תורה, מחזקים אותם לקיים את המצוות, מעודדים אותם על שמירת שבת, על קיום מצוות מילה, מצוות טהרת המשפחה, ועל כל המצוות לקימן בשמחה. ורק בזכות מתתיהו-שהוא הצדיק האמת, ובניו-שהם תלמידי הצדיק, אנחנו מחזיקים מעמד. וחכמינו הקדושים אומרים (יומא ס"ט): למה נקרא שמן אנשי כנסת הגדולה? שהחזירו עטרה

לִישְׁנָה. אַתָּא מִשָּׁה, וְאָמַר (דברים י"ו): "הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגָּבֹר וְהַנּוֹרָא"; אַתָּא יִרְמְיָהוּ וְאָמַר: נְכָרִים מְקַרְקְרִין בְּהִיכְלוֹ, אֵיזָה נּוֹרְאוֹתָיו? לֹא אָמַר נּוֹרָא. אַתָּא דְנִינְאֵל וְאָמַר: נְכָרִים מִשְׁתַּעֲבָדִים בְּבָנָיו, אֵיזָה גְבוּרַתָיו? לֹא אָמַר גְּבוּר. אַתּוּ אֵינְהוּ וְאָמְרוּ: אֲדַרְבָּהּ, זֹה הִיא גְבוּרַתּוֹ, שְׂכֹבֵשׁ יִצְרוֹ וְנוֹתֵן אֶרֶץ אֲפִים לְרִשְׁעִים, וְאֵלוֹ הֵן נּוֹרְאוֹתָיו, שְׂאֵלְמָלֵא מוֹרְאוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵיךְ אָמְרָה אַחַת יְכוּלָה לְהַתְקִים בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם?! לִכֵּן הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים-מִתְתַּיְהוּ וּבָנָיו, חֲכָמֵי הַדּוֹר שְׂבָכָל דּוֹר וָדוֹר, נִקְרָאִים עַל שֵׁם אֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה; כִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ קָרָא אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגָּבֹר וְהַנּוֹרָא, בָּא יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא וְאָמַר: אֵיךְ יְכוּלִים לְקַרֵּא אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַנּוֹרָא? הַגּוֹיִים מְקַרְקְרִין בְּהִיכְלוֹ! אֶת מִי אָנּוּ רוֹאִים מְסִתּוֹכְבִּים בְּהַר הַבַּיִת? אֵלוֹ הַטְּמֵאִים הַמְּלַכְלָכִים, יְדִיהֶם מְזוֹהֲמוֹת בְּדָם יִשְׂרָאֵל, וְצַעֲקוּ: אֵיזָה נּוֹרְאוֹתָיו?! וְלֹא אָמַר יוֹתֵר נּוֹרָא. בָּא דְנִינְאֵל וְאָמַר: הַגּוֹיִים מִשְׁתַּעֲבָדִים בְּבָנָי הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, הוֹרְגִים וְרוֹצְחִים בְּמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת, מִיתוֹת אַכְזָרִיּוֹת אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵיזָה גְבוּרוֹתָיו יִתְבַּרַךְ?! וְלֹא אָמַר יוֹתֵר גְּבוּר. בָּאוּ אֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה וְאָמְרוּ: הֵן הֵן גְבוּרַתָיו, הֵן הֵן נּוֹרְאוֹתָיו! אַתֶּם מַחְפְּשִׁים אֶת גְבוּרַתָיו יִתְבַּרַךְ וְנוֹרְאוֹתָיו? הֲלֹא הִנֵּה כְּבִשָּׁה אַחַת יֵשׁ לָהּ קִיּוּם בֵּין שִׁבְעִים זָאֲבִים-זֹה גְדֻלָּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵלוֹ נּוֹרְאוֹתָיו שֶׁל הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׂמוֹ, וְזֹה גְבוּרַתּוֹ! וְאָנּוּ עֵדִים לָזֶה, שְׂאֵלְפִים שָׁנָה הוֹרְגִים וְרוֹצְחִים אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִינֵי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת וְאַכְזָרִיּוֹת, וּמִי? הַגּוֹיִים הַרוֹצְחִים! אֲבָל עִם יִשְׂרָאֵל אֵינָם עוֹזְבִים אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, וּבְכָל יוֹם וָיוֹם נוֹתְנִים מַחְדָּשׁ תּוֹדָה לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּכָל יוֹם וָיוֹם בָּאִים לְבִתִּי כְּנֶסֶת וּבִתִּי מְדַרְשׁוֹת, אַף שְׁחַרְבַּת בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, אֵינָם מִתְנַאֲשִׁים מֵהַיּוֹם הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, שְׂיָבוֹא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

בעצמו, ויבנה לנו את בית-המקדש. איך ומה ואימת-איננו יודעים, אבל אנו מאמינים בני מאמינים, שהוא יתברך יבנה לנו את בית הבחירה, והראיה, שיש לנו עכשו בתי פנסיות ובתי מדרשות, שהם בחינת בית מקדש מעט, כמאמרם ז"ל (מגלה כ"ט): "ואהי להם למקדש מעט" (חזקאל י"א י"ז) - אלו בתי פנסיות ובתי מדרשות; שעדין אנו רואים, אף שעם ישראל פזורים וזרועים בין כל אמות העולם, אבל בונים בתי פנסיות ומדרשות, בונים מקנאות, שתהיה טהרת המשפחה, שזה יסוד קיום האמה, בונים תלמודי תורה בעבור תינוקות של בית רבן, שילמדו תורה ואמונה, בונים בתי ספר חרדיים לבנות, שתלמדנה קיום המצוות בשמחה, צניעות ואמונה ברורה ומזככת בו יתברך. ואף שאמות העולם הורגים ושוחטים, חונקים ושורפים בכל מיני מיתות משנות את עם ישראל, אף-על-פי-כן אינם מפסיקים להודות ולהלל את הקדוש-ברוך-הוא, ואומרים: "רבנו של עולם, אנחנו לא זזים מפה, אנחנו מאמינים בך!" ומתאי הגזים צועקים "שמע ישראל הני"ה אלקינו הני"ה אחד!" "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד!" זה עם ישראל. ואף-על-פי-כן מה אנו רואים היום? שאמות העולם אינם מתביישים, באים בין נשמות ישראל ומתחפשים בכל מיני תחפוזות, ובצביעות מעשה אומרים: אנו אוהבים אתכם, התקרבו אלינו, הנה משיח בא, הנה יגאלכם! המיסיון וחבר מרעיו, ימח שמם וזכרם, אינם מתביישים לבוא אל נשמות ישראל, להסיתם ולהדיחם מהקדוש-ברוך-הוא, הערב-רב אינם מתביישים להתערב בין נשמות ישראל, ולהרחיקם ולפתותם לעבר על רצונו יתברך, ואינם מתביישים לדבר ולהתלווצץ נגד הקדוש-ברוך-הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל. ולצערנו הרב שכל

בני אדם קצור מאוד, ואינם קולטים, שאילו המיסיון הרגו את נשמות ישראל כבר אלפים שנה, ועתה רוצים למכר להם אהבה, שלום, משיח?! בשעה שהם מלאים דם, ידיהם דמים מלאו, ידיהם מזהמות בדם ישראל. לזאת בני ובנותי היקרים! תפקחו את העינים, וראו מה קורה פה?! האם אינכם רואים, שהכל נסיון, שמנסים אותנו מהשמים, לראות אל מי נפנה בעת צרה זו?! הנה כבר אומרים לכלם: תכינו את מסכות הגז, מי יודע מה יהיה, הנה מפחדים שיבואו אמות העולם והמיסיון לבלע אותנו, אבל שוכחים שזה היה חלום פרעה, אשר חלם (בראשית מ"א ב): "והנה שבע פרות יפות מראה ובריאת בשר, והנה שבע שבלים עולים בקנה אחד בריאות וטבות", חוששים שמא אמות העולם-שנראים עכשו בריאים ושלמים כאותן פרות ושבלים יפות וטבות ומלאות, יבואו ויעשו לנו משהו, אבל שכחו את החלק השני של החלום: "והנה שבע פרות עלות אחריהן מן היאר, רעות מראה ודקות בשר, ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקת הבשר, את שבע הפרות יפת המראה והבריאת, והנה שבע שבלים דקות וישדופת קדים צמחות אחריהן, ותבלענה שבע השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות וכו'; פרעה היה בפחד- מה יקרה פה, אבל יוסף הצדיק פתר את החלום; הצדיקים שבכל דור ודור פותרים לנו את החלום; בכל דור ודור יש חלום שחור, שרואים והנה אמות העולם, אשר הם בחינת בריאים וטובים, עומדים כשבלים חסנות, ועם ישראל נראים דקי בשר, רזים וישדופים, אבל לא יארו זמן רב, ויתקיים: "ותאכלנה הפרות רעות המראה את שבע הפרות יפת המראה, ותבלענה שבע השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות"; עם ישראל בגלות אלפים שנה, אבל לא יארו זמן רב,

ויתהפך הכל לטובה, וכיצד? על ידי יוסף הצדיק; הצדיק שבכל דור ודור נקרא יוסף, שהוא מגלה ומפרסם את הקדוש-ברוך-הוא. ברגע שיתגלה ויתפרסם שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא בעולם, אזי הכל יתבטל, יראו שהכל קלפות, כל אמות העולם אינם שוים כלום, אלא כקלפת השום; כי ברגע שמתגלה אלקות בעולם, שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל, אין לאף אחד שליטה על עם ישראל. לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תפחדו ואל תתיאשו משום דבר, ובל יפחידו אתכם עם מסכות גז וכו', כאלו מי יודע מה יהיה?! לא יהיה כלום! רק דבר אחד יהיה-יתגלה שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא. אם אנחנו נקח עצמנו בדינו, ונתחיל לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, ונקבל על עצמנו לאהב את כל יהודי, להשתדל לעזור לכל יהודי, בזה תלויה הגאולה. כי למה נחרב בית-המקדש השני? אומרים חכמינו הקדושים (יובא ט): מפני שנאת חנם, ועדין מרקד בינו; ברגע שתפסק השנאת חנם, ויפסיקו לשנא אחד את השני, אז תהיה הגאולה. אך מה עלינו לעשות-שבכל דור ודור קמים יונים המתחזים פרבנים, פראשי עדה, ומסיתים ומדיחים אחד נגד השני, אשר זו הגלות הכי גדולה; כי אם נמצאים בני אדם שמסיתים ומדיחים אחד נגד זולתו, תדעו לכם, שזה בא מצד הקלפה. ואפלו יאמר על עצמו, שהוא חכם ורב ומנהיג, אבל אם מסית ומדיח יומם ולילה נגד הקדוש-ברוך-הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל, וזה נגד זה, תדעו לכם, שזה הסמ"ך מ"ם בכבודו ובעצמו, וכך הוא נראה כמו שאתם רואים אותו.

לזאת, בני ובנותי היקרים! זכרו היטב, אם אתם רוצים שיתגלה

לכם האור אין סוף ברוך הוא, האור של הקדוש-ברוך-הוא המאיר גם עכשו בתוך צרותינו, בתוך גלותינו, ראו להתקרב אל הצדיק האמת שבדור הזה, המגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך, הפותח את פיהם לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לתת תודה והודאה לו יתברך. בדיוק כפי שהיה אז לפני אלפים שנה, שבאו היונים, ופרצו את חומת בית המקדש, וטמאו את כל השמנים, עד שבאו מתתיהו ובניו הפהנים, ומצאו פך שמן טהור, והדליקו ממנו את המנורה. אותו מארע סובב וחוזר על עצמו כל שנה ושנה, עד היום הזה; שבכל שנה ושנה הצדיקים וחכמי הדור מוצאים פך שמן טהור, אמונה טהורה, ומדליקים את נשמות ישראל שנקראות נרות, כמו שכתוב (משלי כ, כז): "נר הוי"ה נשמת אדם"; ומדליקים אותן כדי שלבן יבער אל הקדוש-ברוך-הוא.

ולכן, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים שיתגלה לכם האור הגנוז, תתחילו לתת תודה והודאה לבורא יתברך שמו על החסד חנם שעשה עמכם, שזכיתם להברא מזרע ישראל, ואתם מברכים בכל יום "שלא עשני גוי", ועלינו לשבח לאדון הכל, על כל החסד חנם שעשה אתנו, שבראנו מזרע ישראל, ועלינו לילך בגאון בלי בושה, שאנחנו יהודים מאמינים בני מאמינים, ואנו שומרים תורה ומצוות, ולא נתן שיגרמו לנו לחלל את השבת, לא יעבירו אותנו, על הדת, לא יוציאו את הבחורים מהישיבות, לא יבטלו את התלמודי התורה ובתי-הספר שלומדים שם תורה, ונותנים שם חנוך תורני, לא יזעיל לערב-רב המתוונים לעקר את דרך התורה וקיום המצוות מאתנו, כי עם ישראל חזקים מאד, אם תרגילו עצמכם בזה-לתת

תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא על כל אשר עובר עליכם, אף שיש דברים שאינכם מבינים, בזה אתם מומשיכם את מסרת עם ישראל, ואתם תצילו את כל הדור הזה. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להתחזק ולא להשבר בשום פנים ואפן. הרגילו עצמכם להלל ולקלס לבוא יתברך שמו. ואומרים חכמינו הקדושים (פסחים ק"ח): "הודו לה' כי טוב", הודו לה', שגובה חובתו של אדם בטובתו; עשיר בשורו והעני בשיו, יתום בביצתו, אלמנה בתרנגולתה; הקדוש-ברוך-הוא גובה מכל אחד כפי מה שמגיע לו, איננו מבינים דברים רבים, כואב לנו מאוד, רואים בני אדם שפולים, בני אדם חולים, בני אדם בעלי חובות ונושים לוחצים אותם; אדם אינו מבין מה קורה פה, אבל עליו להתגבר על כל הקשיחות, ולבוא אליו יתברך, ולתת לו תודה והודאה, כי עוד מעט ממילא חוזרים אליו יתברך, אזי בזה שאנו מומשיכם את הקדוש-ברוך-הוא אצלנו, אין לנו מה לפחד; כי ברגע שחזקים באמונה, שהבוא יתברך שמו נמצא אתנו, עמנו ואצלנו, ומדברים בשפת האם אליו יתברך, וכל צרכינו מבקשים מקוננו, זו הארת העולם הבא בעולם הזה. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מזרי"ו, חלק א', סימן ס"ב): מי שרק מרגיל עצמו לדבר אליו יתברך, לבסוף הקדוש-ברוך-הוא חומל עליו, ופוקח עיניו, ומתחיל לראות רוחניות חיות אלקות, ואיננו חושש משום בריה שבעולם, ושום מלחמה אינה יכולה להפחידו.

לזאת, בני ובנותי היקרים! באו נתחזק ביחד, להתחיל עוד מהרגע הזה לכבד וליקר את זולתנו, באו נכבד זה את זה, נפסיק את הקנאה והשנאה, את הגזענות הנמצאת בינינו, נעקר את הרשעות המושרשת

בנו, כי כל אחד ואחד מלא רשעות, אל נמעה את עצמנו, כל אחד ואחד מאתנו מלא אנכיות, רק 'אני', ושוב 'אני', רק לי והכל לי, באו נוציא את המדה הרעה הזו, באו ונתחלק עם הזולת. לזאת כתוב בשלחן ערוך, שבימי חנכה, אז הוא זמן של צדקה, שעניינים הבאים על פתח הבית, צריכים לתת להם צדקה. מה זה מרמז? על אהבת ישראל, שצריכים לאהב את כל בר ישראל, צריכים לעזור לזולת. ובזה אנו מגלים שאנו בני אברהם, יצחק ויעקב; כי כל המרחם על הבריות, מרחמים עליו מהשמים (שבת קנ"א). ואומרים חכמינו הקדושים (בבמות ע"ט): שלשה סימנים יש באמה זו- עם ישראל: הרחמנים, הבישנים וגומלי חסדים. יהודי הוא רחמן, יהודי הוא בישן, יהודי הוא גומל חסד. אך לצערנו הרב, נתקיים אצלנו (תהלים ק"ו ל"ח): "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם"; אנו בגלות אלפים שנה, היונים המתיונים שבכל דור ודור, יש להם שם אחר, אבל הם אותה קלפה, אותה סטרא אחרא, אותו שקר, אותה צביעות, על כן באו ונעקר מאתנו את רגשות הגלות, את השקר, את השנאה, הבה נתחיל להתבייש זה מזה, ויתגלה שאנחנו יהודים טהורים. באו נפסיק את הגזענות, את הרשעות הזו, שאדם אומר: רק אנשי שלומי, רק החברים והידידים שלי, רק להם אני צריך לעזור, רק לאלו שעוזרים לי - עלי לעזרם וכו'.

באו נחידל מדבורי הבל ושחיתות אלו, הבה ונתחיל לברח חזרה אל הקדוש-ברוך-הוא וזה יהיה הסימן אם חזרנו בתשובה שלמה אליו יתברך, ואם נתקבלה תשובתנו-אם נתחיל לעזור לזולת! אם נתחיל לדאג לזולת ברוחניות ובגשמיות! זה יהיה הסימן ששבנו בתשובה אמיתית; כי כל זמן, שאין אדם עוזר לשני, כל זמן שאין אדם מרחם על זולתו, בסימן שעדין תשובתו לקויה בחסר, ולא נתקבלה עדין

אצלו יתברך. אנחנו רואים, בלי עין הרע כן ירבו, ישנם הרבה חוזרי בתשובה אליו יתברך, אבל מאין יודעים שחוזרים בתשובה באמת ובאמת נתקבלה תשובתם? אם אנו רואים שאחר החזרה בתשובה נפסקה שנאת חנם, ואין מדברים אחד על זולתו וכו', זה סימן שהתשובה מקבלת ומרצה בשמים, אבל אם עושים שוב מפלגות ומפלגות, קבוצות קבוצות, סימן שהכל שקר וכזב, ותרבות זון עדין אצלנו.

לזאת, דיקא עתה בימי חנכה, שהם "ימי הודאה", באו נתחיל להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא, באו נפסיק את הקנאה והשנאה, את הלשון הרע והרכילות זה על זה; מספיק גלות, מספיק צרות, שרק אני אמת וזולתי שקר, כי כל עם ישראל אמת; כל עם ישראל בני הקדוש-ברוך-הוא, כדכתיב (דברים י"ד א'): "בנים אתם להו"י"ה אלוקים"; כל עם ישראל בני המקום ברוך הוא, אף שאיננו מחזיק כמוני, עדין הוא בנו יתברך, ועל כן עלינו לכבד את כל אחד. ואם נזכה לעקר מאתנו עכשו את השנאה והקנאה שיש לנו זה על זה, על ידי זה יתגלה עלינו האור הגנוז, אור הקדוש-ברוך-הוא הגנוז בתוך הבריאה, ונזכה להשתעשע בשעשוע עולם הבא, ולהתענג בתענוגי עולם הבא בעולם הזה; אשרי מי שמכניס דבורים אלו בתוך לבו, ואז טוב לו כל הימים!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

ימי נסים

יגלה נוראות נפלאות מימי הנבה הקדושים,
אשר הם ימי נסים, ומי שזכה לשפך נפשו
ותחנתו אליו יתברך בימים אלו, יזכה
שיאיר עליו אור הגנוז, ויהיו נעשים גם לו
נסים ונפלאות.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: מְצִינוּ שְׂרַבְנוּ ז"ל
אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'),
שְׂאֲמוּנָה, תְּפִלָּה וְנִסִּים תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה,
וְלָכֵן בִּימֵי חֲנֻכַּת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁגִּזְרוּ הַיְּנִינִים
גְּזֵרוֹת עַל עַם יִשְׂרָאֵל: כְּתָבוּ לָכֶם עַל קֶרֶן
הַשּׁוֹר, שְׂאִין לָכֶם חֶלֶק בְּאֵלֶי יִשְׂרָאֵל,
שֶׁבְּזֶה רָצוּ לַעֲקֹר מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הָאֲמוּנָה,
שֶׁהִיא הַתְּפִלָּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה לֹא יֵרָאוּ נִסִּים,
אֶלָּא רָצוּ לְהַחְדִּיר בְּאֵלֵינוּ הַכֹּל טָבַע, מִקְרָה
וּמִזָּל. וְלָכֵן תִּקְרָה-וּמְיָד כְּשֶׁהִכְנִיעוּ אוֹתָם,
אֲזַי נִתְגַּלּוּ הַנִּסִּים שֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא עִם כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה
וּבְכָל רִגְעָה.

(אִמְרֵי מוֹהֲרָא"ש חֶלֶק ג', סִימָן ג')



קונטרס ימי נסים

א.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שימי חנכה הקדושים הם "ימי נסים", שהקדוש-ברוך-הוא עשה נסים ונפלאות לעם ישראל. כי הינונים הרשעים הארורים רצו להשכיח את שם השם מעם ישראל, וכך אומרים חכמינו הקדושים (ראש השנה יח): שמלכות ון גזרה שלא להזכיר שם שמים על פיהם; והקדוש-ברוך-הוא עשה לעם ישראל נסים ונפלאות, על-ידי מתתיהו ובניו הפהגים, והכניעו והשפילו את מלכות ון לגמרי, ונתגדל ונתקדש שם שמים בעולם. ומאז ועד עתה נמשך הגם הנורא והנפלא הזה. ולכן בכל שנה ושנה בהגיע ימי חנכה, אז מאירים הנסים והנפלאות בגלוי נורא ונפלא מאד, עד שכל בר ישראל יכול לפעל אצל הקדוש-ברוך-הוא כל אשר הוא רוצה – אם לא יהיה בטלן, וימסור נפשו בשבילו יתברך, ויבטל את עצמו לגמרי אל האין סוף ברוך הוא, על-ידי-זה ישפיע עליו הקדוש-ברוך-הוא נסים ונפלאות. כי עקר הגם נעשה לאדם רק פשוטה להיות בטל ומבטל לגמרי לגבי האין סוף ברוך הוא; כי באמת גם הטבע הוא גם אחד גדול, ואף שבני-אדם מפרידים בין השגחה לטבע, שזה פכירות ואפיקורסות, עם כל זאת כבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו חלק ב', סימן יו), שדבר זה בלתי אפשרי להבין, איך

הטבע הוא גם-כן השגחתו יתברך, כי הם שני הפכים בנושא אחד. כי הטבע באמת הוא השגחתו יתברך, ושכל האדם קצר מלהבין דברים אלו, רק מי שזוכה למסור את נפשו על קדוש שמו יתברך, והוא מוכן ומזמן בכל יום ובכל שעה ובכל רגע להשרף על קדוש השם, והוא בא אל בטול אמת אל האין סוף ברוך הוא, לפניו מתגלה גלוי השגחתו יתברך בפרטי פרטיות, וצופה ומביט איך שדומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, כי הטבע הוא לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, אבל לזכות להגיע להכיר את זאת – אי אפשר, רק על ידי מסירות נפש על קדוש השם. וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות כ): מאי שנא ראשונים דאתרחיש להו גיפא, ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן גיפא, קמאי הוו קא מסרי נפשיהו על קדשת השם, אנן לא מסרינן נפשנו על קדוש השם; כי רק מי שזוכה למסור את נפשו לגמרי לגבי האין סוף ברוך הוא, ונקלל לגמרי בו יתברך, לו מתגלים הנסים והנפלאות שעושה הקדוש-ברוך-הוא בכל יום ובכל שעה ובכל רגע, כי כל הבריאה בלה היא נס אחד, כי אלמלא הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיג ומקים את הבריאה, לא הייה לעולם קיום כלל, ועל-כן כל הבריאה בלה, זהו נס אחד גדול. ומי שמוסר נפשו יותר אליו יתברך, הוא זוכה לראות ולהרגיש את הנסים והנפלאות שהקדוש-ברוך-הוא עושה לעם ישראל בפרטי פרטיות בכל עת ובכל שעה; וחכמינו הקדושים אמרו (יומא טז): למה נקרא שמן אנשי כנסת הגדולה? שהחזירו עטרה לישינה. אתא משה ואמר (דברים יז): "האל הגדל הגבר והנורא", אתא ירמיה ואמר: "נכרים מקרקרין

בהיכלו, איזה נוראותיו?" לא אמר נורא. אתא דניאל ואמר: "נְכָרִים מִשְׁתַּעֲבָדִים בְּבָנָיו, אִיֶּה גְבוּרֹתָיו?" לא אמר גבור. אתו אינהו ואמרו: "אדרבה, זו היא גבורת גבורתו, שכובש את יצרו, שנותן ארך אפים לרשעים, ואלו הם נוראותיו, שאלמלא נוראו של הקדוש-ברוך-הוא, איך אמה אחת יכולה להתקיים בין האמות?!" ואנחנו עדים, איך שאמות העולם הורגים ורוצחים, שוחטים ושורפים, חונקים וממיתים בכל מיני מיתות משנות זה אלפים שנה את נשמות ישראל, וכל אמות העולם שונאים את עם ישראל בתכלית השנאה, ואף-על-פי-כן הקדוש-ברוך-הוא עושה גם בתוך גם, שיגיש קיום לעם ישראל, והם תמיד מתחדשים ומודים ומהללים ומשבחים ומפארים את הבורא יתברך שמו.

לזאת, בני ובנותי היקרים! עכשו בימי חגכה הקדושים, שהם "ימי נסים", עליכם להודות ולהלל ולשבח ולפאר את הבורא יתברך שמו, על גדל החסד חנם שעשה אתכם, שזכיתם להברא מזרע ישראל, ולא עשנו כגויי הארצות, אשר זה בעצמו גם בתוך גם, איך יש לנו קיום בין רשעי אמות העולם, ואם אין די בכל הצרות והסבל שעם ישראל סובלים זה אלפים שנה, עוד נתחדשים בכל דור ודור היונים והמתנונים בכל מיני שמות וכנויים: קנאים, צדוקים, ביתוסים, רפורמים, קונסרבטיביים, ושאר מיני מינים ממינים שונים, ערב-רב, פסלת בני-אדם, רשעים ארורים, זדים, מינים, כופרים ואפיקורסים, שאינם מאמינים בתורה מן השמים, והם נועצים צפרניהם הטמאות

בין נשמות ישראל, ורוצים להעבירם על הדת, בדיוק כשם שהיננים רצו בימי בית שני, ואף-על-פי-כן הקדוש-ברוך-הוא שולח לנו בכל דור ודור צדיקים קדושים, שהם בבחינת מתתיהו ובניו הכהנים, המחדירים אמונה בעם ישראל, מגלים ומפרסמים לכלם את אמתת מציאותו ותברך בגלוי רב ונורא מאד, ומדליקים את נשמותיהם באור האורות צח הצחצחות, ומתגלה לכלם, איך שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל. שזה בעצמו סוד הנסים, שהקדוש-ברוך-הוא עושה נסים ונפלאות לעם ישראל. וזה כל הענין של ימי חנכה הקדושים, שבהם מתגלים הנסים בגלוי, ובכח הנרות של חנכה, יש לעם ישראל כח להתגבר על היננים והמתיונים בכל מיני פנוייהם, שבאים לעקר מנשמות ישראל את המצוות, ובפרט: שבת, שעל זה הרשעים האוררים, הערב-רב והיננים, מתלבשים ביותר – לעקר את השבת, רחמנא לישזבן. כי משבת הם מפחדים עד מאד, כי יום השבת, אז הוא גלוי אלקות בגלוי רב ונורא מאד. ואם היו עם ישראל שומרים את השבת – מייד היו נגאלים, כמאמרם ז"ל (ירושלמי תענית פ"ק א', הלכה א'): אלו היו ישראל משמרים שבת אחת כתקונה, מייד היה בן-דוד בא; כי השבת היא גלוי אלקות, שאז מתגלה עצם אלקותו בעולם, איך שהכל לכל אלקות גמור הוא, ולכן לא בחנם שהרשעים האוררים, הערב-רב, היננים והמתיונים שבידור הזה, העקר רוצים לעקר מנשמות ישראל את השבת, כי הם יודעים, שאם נשמות ישראל ישמרו את השבת וישמחו עמה, על-ידי-זה הם מתבטלים לגמרי. לזאת הם מאד מתפשטים לעקר את השבת מנשמות ישראל.

ולכן, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם! אל תתנו שהיננים והמתיונים, הערב-רב, רשעי ישראל, יעקרו מפס את השבת, אלא תמסרו את נפשכם בעבור שמירת שבת, ואז תהיו בטוחים שתהיו בחלקו יתברך, והוא יתברך יעשה לכם נסים ונפלאות. כי כל הברכות באות לאדם רק בזכות שבת, כמאמרם ז"ל (ירושלמי ברכות, פרק ב', הלכה ח'): "ברכת הני"ה היא תעשיר" (משלי י, כב) – זו ברכת שבת. ובזה שתשמרו שבת קדש, על-ידי-זה יאיר עליכם האור אין סוף בגלוי נורא ונפלא מאד, ותראו איך שכל הפריאה בלה היא גם אחד לגמרי, ויתבטלו מלפניכם כל הקלפות, והסטרא אחרא; כי בגלוי האור אין סוף ברוך הוא, נתבטלות הקלפות, כי עקר פתח הוא רק מצד ההעלמה וההסתרה, שנעלמת ונסתרת האלקות, כי אם מתגלה לכלם, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, אז מתבטלים הסטרא אחרא והקלפות לגמרי, ואין ליננים שום פח להתאחז בגשמות ישראל. וזו היתה גבורתם של מתתיהו ובניו הפהנים, שמסרו את נפשם על קדשת השם, והכניעו את היננים לגמרי, והדליקו נרות בחצרות קדש; הינו שהאירו את האור אין סוף ברוך הוא, שהאיר בגשמות ישראל, שזה ימי חנכה הקדושים, שאז אנו מדליקים את הנרות, שיאיר לנו האין סוף ברוך הוא, שנדע שדבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון. אשר אי אפשר להגיע אל ידיעות אלו, אלא כשאדם מבטל את ישותו לגמרי.

לכן, בני ובנותי היקרים! ראו להודות ולהלל, לשבח ולפאר

את הבורא יתברך שמו בימים אלו – ימי חנכה, על הנסים והנפלאות, על התשועות והמלחמות שעשה הקדוש-ברוך-הוא בימים ההם בזמן הזה, ועל-ידי שתרגילו עצמכם תמיד לתת תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא, אז תראו נסים נגלים שיעשה עמכם הקדוש-ברוך-הוא. וכמובא בתקוני-זהר (תקון ע'):
 בכל אתר דבעי קדשא בריך הוא למעבד נס, שכינתא אקדמת לההוא אתר; בזה שמגלים את אמתת מציאותו יתברך, זוהי השראת השכינה, שאדם שמוסתובב בגשמיות, בחמריות הבלי העולם הזה, ואף-על-פי-כן מדבק את עצמו בו יתברך – זה בעצמו השראת השכינה. ואז פשאדם ממשיך על עצמו אלקותו יתברך, אז הקדוש-ברוך-הוא עושה לו נסים ונפלאות, וכל אשר מבקש – הוא יתברך נותן לו.

לכן אשרי האדם שזוכה לשבח ולפאר את הבורא יתברך שמו, ואומר לפניו שירה, שאז מוחל לו הקדוש-ברוך-הוא על כל עוונותיו, ואפלו אם כבר עשה ועבר, רחמנא לישזבן, על כל התורה כלה, עם כל זאת אם יחזר בתשובה שלמה, וידביק את נפשו באין סוף ברוך הוא, וישיר שירה לפניו יתברך, ימחל לו הקדוש-ברוך-הוא על כל עוונותיו. כמאמרם ז"ל (שחר טוב, תהלים ח): לא כל מי שהוא אומר שירה, אלא כל מי שנעשה לו נס, ואומר שירה, בידוע שנמחלו לו עוונותיו; כי זה שנעשה לו נס, והוא מכיר בבעל הנס, הינו בו יתברך שעושה נסים, ונשר לפניו שירה ויקא לו מוחלים על כל עוונותיו, מאחר שהוא מכיר בו יתברך שעושה נסים עם כל אחד ואחד בזה העולם

העובר. ועקר הנס הנפלא שעושה הקדוש-ברוך-הוא עם נשמות ישראל בכל דור ודור, ששולח אליהם צדיקים קדושים ונוראים עד מאד, שהם בבחינת מתתיהו ובניו הפהנים, המדליקים את הנרות שהם נשמות ישראל, כמו שכתוב (משלי כ. כז): "נר הנו"ה נשמת אדם"; ותקף-ומיד פשבר ישראל זוכה להתקרב אל הצדיק האמת ואל תלמידיו הקדושים שבכל דור ודור, ואינו נפרד מהם, זה בעצמו גם גדול; כי כנגד כל צדיק אמת ותלמידיו הקדושים, עומדים רשעים ארורים, נואפים ככלבים, יונים, קראים, צדוקים, וביתוסים, רפורמים וקונטרבטיביים, ופושעי ישראל פסולים, האסורים לבוא בקהל ה', ושאר שמות וכנויים, וחולקים עליהם, כי הם מאד מפחדים מהצדיק האמת ותלמידיו הקדושים, שיש בכחם להחזיר את כלל נשמות ישראל בתשובה שלמה.

ולכו, בני ובנותי היקרים! מאחר שזכיתם להתודע מהצדיק האמת שבדור הזה ומתלמידיו הקדושים, עליכם לזכר, שזה בעצמו גם בתוף גם, ותשירו שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא על גדל החסד הנם שעשה עמכם, ועל-ידי-זה בעצמו ימחל לכם הקדוש-ברוך-הוא על הכל. העקר ראו לביטל את עצמכם לגמרי אל האין סוף ברוך הוא. ואז תראו את הנסים נגלים שיעשה עמכם הקדוש-ברוך-הוא, ופרט עכשו בימי חנכה הקדושים, שהם "ימי נסים", עליכם להודות ולהלל, לשבח ולפאר את הבורא יתברך שמו על כל החסד הנם שעשה אתכם, שנבראתם מזרע ישראל, וזה בעצמו יביא לכם

עוד נסים; כי בזה שאדם משבח ומפאר ומהלל את הבורא יתברך שמו, נתקרב אליו יתברך יותר ויותר, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ב'): שעל-ידי שאדם מודה ומהלל ומשבח את הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה נעשה סמוך אליו יתברך, שנמשכת עליו הארת העולם הבא בעולם הזה. אבל על זה צריכים לשמור את עצמו מאד מאד – לא לעבר על שום עברה. וזה היו היונים, שטמאו את כל השמנים, הינו שטמאו את כל השכליות על-ידי כפירות ואפיקורסות; כי השכל הוא בחינת שמן (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ס'), שהם מלאו את כל המחוזות עם זהמת תאות גאוף, שעל-ידי-זה נעלמה ונסתרה אמתת מציאותו יתברך; כי ככל שאדם נפגם בפגם הברית, ומטמא עצמו בעריות, רחמנא לצלן, נטמטם מחו ודעתו, ואינו זוכה להשיג את האלקות הטמונה והגנוזה בתוך העולם, ואינו יכול לקלט איה שהטבע כסא לאלקותו יתברך, שזה בעצמו סוד הנסים, איה שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנה את כל הבריאה בלה, שהיא טבע גמור, כי הם שני הפכים – רוחניות וגשמיות, ואף-על-פי-כן הקדוש-ברוך-הוא מחברם יחד. ולכן לא כל אחד זוכה לראות נסים, אלא אלו הצדיקים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, ובטלו את עצמם ואת ישותם לגמרי, והם נעשו בעיניהם כלא ממש, על-ידי-זה נתחברה אצלם הגשמיות והרוחניות גם יחד, ומאיר עליהם גלוי השגחתו הפרטית, שזה בעצמו סוד הנסים. וזה שאמרו חכמנו הקדושים (במדבר רבה, פרשה ט', סימן יב): כל הנסים שעשה הקדוש-ברוך-הוא לישראל, לא עשה אלא על ששמרו עצמם מן הערוה.

ולכן בני ובנותי היקרים! ראו לשמר עצמכם מעברות, ובפרט מנאוף, שזה מה שעושים עכשו הערב-רב, המתוונים, הרשעים ארורים שבדורותינו, שממלאים את כל הארץ עם גויים וגזיות לערבכם בין נשמות ישראל, וממלאים את כל הארץ עם שקוץ, תעוב, זהום, עירם, תמונות תועבה, פרוצים ופרוצות, ומפקירים את בנות ישראל, רחמנא לישזבו, לזנות ולנאוף, והכל כדי לטמא את בריתם של נשמות ישראל, אשר זה מה שעשו היונים, שרצו לבטל את מצות מילה מעם ישראל, הינו לטמא את בריתם. ואי אפשר להנצל מהם, אלא על-ידי הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים, שהם בבחינת מתתיהו ובניו הכהנים, המגלים את אמתת מצויאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד. כי בשעה שמתגלה אמתת מצויאותו יתברך, אז אין להם שום קיום כלל. ועל-כן כל מי שיודע בנפשו, שמתגברת עליו תאות נאוף, ובוערת בו תאוה זו כתנור, עליו להתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, שזה בחינת קריאת שמע, שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן לו): אם נתגברת על האדם תאות נאוף, עליו לומר "שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד", "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ועל-ידי שני פסוקים אלו יזכה לבטל ממנו את תאות נאוף הבוערת בו כתנור. כי שני פסוקים אלו הם בסוד יחודא עלאה ויחודא תתאה, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן יא), כי בשעה שאדם מגלה איך שהכל לכל אין סוף ברוך הוא, והוא מבטל את עצמו לגמרי, אל עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, נעשה יחוד עליון ויחוד תחתון ביחד; הינו יחודא עלאה ויחודא תתאה. שכלל העולם

הזה הגשמי והחמרי מתיחד אל כלל העולמות העליונים, שזה בעצמו גם – שמתחברת גשמיות ברוחניות ורוחניות בגשמיות. שזה סוד הנסים, ולכן אשרי מי שזוכה להכניס בעצמו ידיעות אלו, ואז יזכה לראות נסים ונפלאות שעושה עמו הקדוש-ברוך-הוא, ולא יהי פח לשום קלפות וסטרא אחרא להתפס בו.

ולזאת, בני ובנותי הנקרים! ראו להתחזק בעתים הללו, שחשפה נתפשט על העולם, ורואים שאלו הרשעים הארורים עושים חיל, ומתגברים בכל פעם על נשמות ישראל יותר ויותר, וגוזרים גזרות נגד הדת, ורוצים לבטל את הישיבות הקדושות, כי רוצים להשפית את התורה מכלל נשמות ישראל, עליכם להתחזק ביותר שאת וביתר עז במסירות נפש, לשלח את בניכם ובנותיכם לישיבות קדושות, שמלמדים בהם אמונה פשוטה בו יתברך וקיום המצוות המעשיות, והתורה הקדושה, שהיא חכמתו יתברך, ודיקא על-ידי-זה תהיו בטוחים, שהיננים והמתנינים שפדור הזה, שהם הערב-רב, רשעי ישראל, לא ישלטו עליכם, כי כל זמן שילדיכם יתחנכו בחנוך תורני, חנוך קדוש וטהור, חנוך שמחנכים בו אמונה פשוטה בו יתברך, תהיו בטוחים, שאלו המתנינים הרשעים לא יוכלו להם. ולכן אנחנו רואים בחוש, איך שביותר רוצים אלו הרשעים הארורים, הערב-רב, היננים והמתנינים לנעץ את צפרניהם הטמאות דיקא על פתי החנוך החרדים לדבר הנו"ה, ורוצים לבטלו, וחפצים להוציא את בני הישיבות מהישיבות הקדושות, כי הם יודעים מה שאמרו חכמינו הקדושים (פתיחתא דאיכה רבה ב; פסיקתא

וזאת תלדות כו, כד): כל זמן שהקולו של יעקב [נמצא] בבתי כנסיות
 ובבתי מדרשות, אין הידים ידי עשו שולטות; ועל-כן לא בחנם
 שרוצים לעקור את תלמודי-התורה ובתי הספר, ובתי החנוך
 הכשרים מנשמות ישראל. ולכן ראו, בני ובנות היקרים! למסור
 את נפשכם לשלח את ילדיכם, רק למקומות פאלו, שמגלים
 בהם את האמונה הפשוטה בו יתברך, ולומדים אתם את התורה
 הקדושה, ולקיים את המצוות בתמימות ובפשיטות, שבזה
 תשארו יהודים נאמנים להקדוש-ברוך-הוא. ואל תחשבו שזה
 דבר קל; כי בעתים הללו צריכים מסירות נפש ממש למסור
 נפש בעבור חנוך הבנים והבנות, שיתחנכו על טהרת הקדש,
 בלי שום נגיעה של אלו הטמאים מטמאים, שלא יגעו בשמן
 הטהור, ודיקא על-ידי-זה נזכה להיות בנים נאמנים להקדוש-
 ברוך-הוא יתברך שמו, והוא יתברך יעשה לנו נסים ונפלאות,
 כי ככל שעם ישראל מבטלים עצמם לגמרי אל האין סוף ברוך
 הוא, כמו-כן הקדוש-ברוך-הוא משרה שכנינתו עליהם, ועושה
 להם נסים ונפלאות.

לזאת, בני ובנות היקרים! אל תיראו ואל תפחדו מאלו
 הערב-רב, רשעי ישראל, הממלאים עכשו את כל הארץ עם
 בשר החזיר, החמור, הגמלים והסוסים והשפנים, ותשמרו מאד
 לא להגעל בטרפות ונבלות המופצים עכשו בכל הארץ, ותזהרו
 מאד מה אתם אוכלים, כי דם האדם הוא כפי האכל שאוכל.
 ולכן כשאדם מתגעל באכילת טרפות ונבלות, נתעכרים דמיו,
 וקשה לו להשיג אלקות, ועל-כן אינו רואה את הנסים, ונדמה

לו שהכל שחזר והכל טבע. אך מי שגזרה במה שאוכל, אז נדפכים דמיו, ומאיר בו אור השכינה, וזוכה לראות את האור כי טוב, איד שהקדוש-ברוך-הוא מוחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה בלה; אשרי מי שבטל ומבטל אל האין סוף ברוך הוא, שאז יראה נסים נגלים שיעשה עמו הקדוש-ברוך-הוא, ובפרט בימים אלו ימי חנכה הקדושים, שהם "ימי נסים", צריכים ביותר להודות ולהלל, לשבח ולפאר את הבורא ותברך שמו, ולהמשיך את אורות הצחצחות, אורות עליונים של ימי החנכה האלו, שהם "ימי נסים" על כל השנה, ואז טוב לו כל הימים בזה ובבא לנצח נצחים.

ב.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי עקר הנסים, ממשיכים בעולם הצדיקים האמתיים שבכל דור ודור, ששולח הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, שהם בחינת מתתיהו ובניו, אשר מצאו את פח השמן הטהור, שהוא הדעת האמת של גלוי אלקות, גלוי אמתת מציאותו ותברך. אך כנגדם עומדים תמיד אלו היונים והמתוונים הפסולים לבוא בקהל, וחולקים עליהם, ומבטלים את דבריהם, ורוצים לעקר את נשמות ישראל משרשם. ולכן ראו, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים לזכות לראות נסים נגלים בחייכם הפרטיים, ראו להתקרב אל הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים שבכל דור ודור, המגלים את השמן הטהור, דעת האמת לעם ישראל, ואל תסתכלו על אלו הערב-

רב הרשעים הארורים, שנתערבו בין נשמות ישראל, ונמצאים בכל מקום, והם המתלוצצים מכל הקדוש לעם ישראל. ודיקא על-ידי שתתרחקו מהם ומהמונם, על-ידי-זה תזכו באמת שיפתחו לכם שערי הדעת והשכל, ותזכו להפיר את הבורא יתברך שמו בגלוי רב ונפלא מאד; כי באמת מי שזוכה לבטל דעתו ושכלו וחקמתו המדמה אל הצדיק האמת, אזי יכול לזכות לבא על ידו לברור ולזכוף המדמה (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן ה), שהוא סוד הנבואה, שמשם באה האמונה הקדושה, שיש בכח כל בר ישראל להאמין בו יתברך. אך עקר הנסיון של עם ישראל, אשר כנגד אלו הצדיקים, קמים כל מיני בריונים, וונים, טמאים ומטמאים, המלכשים גם-כן כמו יראים ושלמים, והם גם אומרים תורה, אבל הם שדין יהודאין (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן כח), אשר מהם צריכים להשמר יותר מכלם, כי מבחזין נדמים כאלו הם עובדי ה', וגם אומרים תורה ומחדשי חדושים, אבל בפנימיותם הם צבועים ושקרנים, לצנים, המתלוצצים מאלו יראי ה' וחושבי שמו, הדבוקים באין סוף ברוך הוא בדבקות אמת ובבטול גמור, וכל חדושיהם הם רק כח המדמה, שטיות והבלים, כי הם שדין יהודאין, החולקים על הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים, אשר הם ממשיכים נסים בעולם, כי הם המקלים את אמתת מציאותו יתברך, בגלוי רב, עד אשר נתגלה איך שכל הבריאה בלה היא גם אחד גדול, כי הכל עומד רק על דבורו יתברך, כמו שכתוב (תהלים לג): "בדבר הו"ה שמים נעשו"; כי כל הבריאה עומדת על דבר הו"ה יתברך לבד, והוא פלא פלאות נפלאות תמים דעים, איך הכל עומד על בלימה, כמו

שְׁפֹתָיו (איוב כו ט): "תִּלְהֶי אֶרֶץ עַל בְּלִימָה"; מִה שָּׂאִין דַּעַת הָאָדָם מְסֻגֶּלֶת לְקַלֵּט אֶת זֹאת. וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת מְקַרְבֵּי אֵל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת וְאֵל תִּלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים, וְהוּא בּוֹרַח מֵאֵלוֹ הַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים הַנּוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, הַחּוֹלְקִים עֲלֵיהֶם, וְאֵפְלוּ שֶׁהֵם מִתְחַזִּים בְּכָל מִינֵי לְבוּשִׁים, כְּאֵלוֹ הֵם גַּם מְקַרְבִּים אֵל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, אֲבָל בְּאֱמֶת הֵם הִכִּי מְסַכְּנִים, כִּי מִהֵם בְּגִי-אָדָם לֹא יְכוּלִים לְהִשְׁמֵר, כִּי אֵינָם קוֹלְטִים תְּכֵף-וּמִיד, אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם עֶסֶק עִם צְבוּעִים וְרִמָּאִים, אֲשֶׁר פְּנִימִיּוֹת מַחֲשַׁבְתָּם מְלֹאָה נֶאֱוָף, שְׂקוּץ, תַּעֲוִב וְזָהוּם. אֲשֶׁרִי מִי שְׂבוֹרַח מֵהֵם, וּמִתְקַרְבֵּי אֵל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת וְאֵל תִּלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים שְׂבָכֵל דּוֹר וָדוֹר, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשֵׁךְ גַּם עֲלֵיכֶם נְסִים וְנִפְלְאוֹת, וְתִזְכּוּ לְרֹאוֹת בְּמוֹ עֵינֵיכֶם גְּלוֹי שְׂכִינָה, שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא וּבִלְעָדָיו אֵין שׁוּם נִמְצָא, אֲשֶׁר דִּיקָא עַל-יְדֵי יְדִיעוֹת אֵלוֹ תִזְכּוּ לְרֹאוֹת נְסִים נִגְלִים עַל כָּל שְׂעַל וּפְסִיעָה, וְתִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּבִיכּוֹל הַקּוֹרָא אֶתְכֶם לְשׁוּב אֵלָיו, אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִתְחַבֵּר תְּמִיד עִם הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, שֶׁהוּא בַחֲנִינָת מִתְתַּנְּהוּ וּבְגִיּוֹ הַפְּתֻנִים, שֶׁהֵם תִּלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים שְׂבָכֵל דּוֹר וָדוֹר; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזָה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּבָא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

תּוֹנֵפָה שְׂמֵחַ

עוֹרֵר וּיְחַזֵּק אֶת הַמּוֹן הָעַם אַחֵינוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, שִׁיזְהָרוּ וַיִּזְדָּרוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת יְיָ
הַתּוֹנֵפָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשִׁיכוּ עַל עַצְמָם אֹזֶר
נֶעֱרַב, וַיֵּאִיר בְּבֵיתָם מִזֶּלֶם הַטּוֹב.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: שְׁבַעַת הַדְּלָקַת גְּרוֹת
חֲנֻכָּה, אִזְּ הוּא עַת רְצוֹן גָּדוֹל בְּשָׁמַיִם,
וַיְכוּלִים לַפְעֵל אִזְּ אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ הַרְבֵּה
דְּבָרִים, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמַנְצַל אֶת הַזְּמַן
הַיָּקָר כָּל זְמַן שֶׁהַגְּרוֹת הִלְלוּ מְאִירִים, וַיֵּאִיר
עַל נַפְשׁוֹ אֹר הַגְּנוּז מִשְׁשֵׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית,
וַיֵּאִיר עַל נַפְשׁוֹ זֵיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבּוֹרָא
יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תקנ"ד)



קונטרס חֲנֻכַּת שְׂמֵחַ

א.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת כי רבנו הקדוש והנורא, רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, אמר, אשר על-ידי מצות גר חֲנֻכָּה, מאיר כבוד השם יתברך בעולם, ונתעלה ונתגדל כבודו בכל העולם בלוי, ועל-ידי שמדליקים גרות חֲנֻכָּה, מעוררים את כל הרחוקים והירודים, הנופלים והשבורים וכו', שיקומו ויחזרו בתשובה שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא. וכן על-ידי מצות הדלקת גר חֲנֻכָּה זוכים ליראה ממנו יתברך, כי האור הגנוז של גרות חֲנֻכָּה מכניס יראה, שהאדם יירא ויפחד רק ממנו יתברך ולא משום בשר ודם. וכן מצות הדלקת גרות חֲנֻכָּה מביאה שלום-בית לאדם, שיהיה שלום בביתו עם אשתו, ויגורו ביחד באהבה, אחנה ורעות. ועל-ידי מצות הדלקת גרות חֲנֻכָּה זוכים לתפלה, להיות רגיל להתפלל ולבקש ממנו יתברך כל מה שצריכים. וכן על-ידי מצות הדלקת גר חֲנֻכָּה נתבטלת המחלקת והלשון-הרע, כי האור של גרות חֲנֻכָּה מאיר את אורו יתברך הגנוז, עד שעל-ידי-זה נמשך השלום הפללי בכל העולמות, וכל אחד ואחד משתדל לחפש רק את הטוב אצל זולתו, כי גרות חֲנֻכָּה הם אור הגנוז, שיתגלה בעת ביאת משיח צדקנו. ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים! להזהר מאד להדליק גרות חֲנֻכָּה בכל לילה משמונת ימי חֲנֻכָּה, ועל-ידי-זה תזכו לגלות את

כבוד השם יתברך בעולם, ויאיר אורו הגנוז בכל בעולם, ותזכו שגם נשמות ישראל, אשר עדין רחוקות ממנו יתברך, גם-כן יוכלו לחזור בתשובה, כי על-ידי שיתפכלו על גרות חנכה שיאירו בפתח ביתכם או על חלונכם, על-ידי-זה יתעוררו בתשובה גם אלו שעדין רחוקים, וגם הם יחזרו אליו יתברך. וכן תזכו על-ידי גרות חנכה לשלום אמת. שיהיה שלום בביתכם, ועל-ידי שתסתכלו ותעינו היטב בגרות חנכה, כיצד הם מאירים, על-ידי-זה יתפשט השלום הנפלא שיביא משיח צדקנו בעולם. כי כשיבוא משיח צדקנו, יביא עמו שלום, שיהיה שלום בכל העולמות, ועל-כן על-ידי שגזרהים במצות הדלקת גרות חנכה, עוד עכשו יכולים להמשיך על עצמם אור הגנוז הזה, שמביא שלום וברכה בבית ובחוץ, ונתבטלת המחלקת והלשון-הרע, הרכילות והלצנות, וזוכים אל השלום הכללי, ועל-ידי שלום נעשים פלים לקבל בהם כל הברכות; כי לא מצא הקדוש-ברוך-הוא פלי המחזיק ברכה לישראל אלא השלום (עקציון פרק ג); ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים! למסור את נפשכם להדליק גרות חנכה, ועל-ידי-זה תזכו לכל טוב אמת ונצח.

ב.

בני ובנותי היקרים! ראו להזהר מאד להדליק גרות חנכה, כי בזה שתהיו נזהרים בהדלקת הגרות, יאיר לכם מזלכם, ותזכו לרוות רב נחת מהילדים; כי כשאתם תדליקו גרות חנכה, אזי גם הילדים ידליקו גרות חנכה, וכשהילדים ידליקו את הגרות, על-ידי-זה ימשיכו עליהם אורות צחצחות, אורות קדושים, ותאיר להם

נִשְׁמַתֶּם, עַד שְׁיִזְכּוּ כָלֶם לַחֲזוֹר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ. וְלִכֵּן רָאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! לְהַזְהִיר מְאֹד מְאֹד בְּמַצְוֵה הַנּוֹרְאָה הַזֶּה, שְׁמַאִירָה אֶת הַבֵּית עִם אוֹר הָאוֹרוֹת אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ, וְכֵן מַאִירָה לָנוּ בְּתוֹךְ גְּלוּתֵנוּ: הַמְּרָה אוֹר תִּקְוָה, אוֹר שֶׁל גְּאֻלָּה, כִּי בְזִכּוֹת גְּרוּת חֲנֻכַּה נִזְכָּה לְהַגְאֵל עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שְׁיָבוֹא וְיֹאִיר אֶת אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ. וְעַל-כֵּן בְּכָל בֵּית שְׁמֵד לִיְקִים בּוֹ גְּרוּת חֲנֻכָּה, מַאִיר שֵׁם אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, אֲשֶׁר בָּא יְבוֹא וְלֹא יֵאָחֵר, בְּעֵת שְׁיַעֲלֶה בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַלֵּיכֶם לְדַעַת, כִּי יְמֵי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי תוֹדָה וְהוֹדָאָה, שְׁצָרִיכִים לְהַרְגִיל אֶת עַצְמָם לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֶסֶד חָנֹם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, שְׁזָכִינוּ לְהִבְרָא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וּלְהֵאֱמִין בּוֹ יִתְבַּרְךָ וּבְתוֹרַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וּבְחֻכְמִים וּבְצַדִּיקִים הָאֱמִתִּים שֶׁכָּכֵל דוֹר וָדוֹר. וְעַל זֶה מְרַמְזִים גְּרוּת חֲנֻכָּה, שְׁבִתְקַף הַחֲשָׁד וְהַגְּלוּת אֲנִי מִדְּלִיקִים גְּרוּת, לְהֵאִיר לְעַצְמָנוּ וּלְבְנֵינוּ וּלְבָנוֹתֵינוּ, לְשַׁכְנֵינוּ וּלְקַרְוֵינוּ, וּלְכָל עוֹבֵר וְשָׁב, לְהֵאִיר גַּם לָהֶם אֶת אֱמֶתֶת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, לְגַלוֹת לָהֶם אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבַּרְךָ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל חֶסֶד חָנֹם, וְעַל אִף שֶׁעוֹבֵר מַה שֶׁעוֹבֵר – יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת קַטְנוֹת וְהַשְׁלָכוֹת, עִם כָּל זֹאת צָרִיכִים לְהַרְגִיל אֶת עַצְמָם לְתֵן תוֹדָה וְהוֹדָאָה לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי עַל-יְדֵי שְׁהֶאֱדָם נוֹתֵן תוֹדָה וְהוֹדָאָה לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ – נִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעַתוֹ, וְזוֹכֵה לְעֵבֵר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּשָׁלוֹם; כִּי הָעֵבֵר תִּלְוֵי בְּתוֹדָה וְהוֹדָאָה, כְּפִי שְׁהֶאֱדָם מוֹדֶה וּמְהַלֵּל אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ-כֵן נִפְתַּח לְבוֹ לְבַקֵּשׁ גַּם עַל לְהִבָּא כָּל מַה שֶׁהוּא צָרִיךְ.

וְעַל-כֵּן רָאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! לְהַדְלִיק גְּרוּת חֲנֻכָּה וְתִסְתַּכְּלוּ וְתַעֲנִינוּ בְּתוֹךְ הַגְּרוּת, וְתִתְבּוֹנְנוּ הֵיטֵב עַל גְּדֵל הַחֶסֶדִים וְהַרְחֻמִּים

הַגְּמוּרִים שְׁעֵשָׂה עִמָּכֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל אִף שְׁעוֹבְרִים
 עֲלֵיכֶם עֲדִין צְרוּת וְיִסוּרִים גְּדוֹלִים, פֶּאֶשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד יוֹדֵעַ
 בְּנַפְשׁוֹ מָה עוֹבֵר עָלָיו, עִם כָּל זֹאת אִם תִּעְיֶינוּ הֵיטֵב בְּגֵרוֹת הַחֲנֻכָּה,
 תִּנְכַּחוּ עַל גְּדֹל הַחֲסָדִים וְהַרְחֻמִּים הַגְּמוּרִים שְׁכָבֵר עֲשֵׂה עִמָּכֶם
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִם רַק תִּרְגְּלוּ אֶת עֲצָמְכֶם לְתֵן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה
 לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ, אִז יִחְזֹר וְיַעֲשֵׂה עִמָּכֶם נְסִים נִגְלִים, וְכִמוֹ שְׁעֵשָׂה גַם
 בַּחֲנֻכָּה, עַל-יְדֵי הַחֲשָׁמוֹנָאִים, כֵּן יַעֲשֵׂה עִמָּכֶם נְסִים גַּם הַיּוֹם, עַל-
 יְדֵי הַחֲכָמִים וְהַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שְׁבִדוֹר הַזֶּה. הֶעֱקֹר לְהַתְּבוּנָה
 הֵיטֵב בְּגֵרוֹת הַקְּדוֹשִׁים, גֵּרוֹת חֲנֻכָּה, וְאִז יֵאִיר עֲלֵיכֶם הָאוֹר הַגְּנוּז,
 וְתִזְכּוּ שְׁיַעֲשֵׂה עִמָּכֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נְסִים נִגְלִים.

ג.

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִזְהַר מְאֹד לְהַדְלִיק גֵּרוֹת חֲנֻכָּה, כִּי
 הַדְּלָקַת גֵּר חֲנֻכָּה הִיא הַמְּשַׁכֶּת הַשְּׂגֵגַת אֵלֶקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ עַל-יְדֵי
 צְמֻצוּמִים רַבִּים, הֵינּוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצַמְצֵם אֶת עֲצָמוֹ מֵאִין
 סוּף עַד אִין תְּכֵלִית, לְהֵאִיר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּמַצְבוֹ הַגְּשָׁמִי וְהַרוּחָנִי,
 שְׂיִזְכֶּה לְחֹזֶר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ. וּמִלְכוּת יְיָ הַרְשָׁעָה, שֶׁהֵם כָּלֵל הַחֲכָמוֹת
 הַחִיצוֹנִיּוֹת – חֲכָמוֹת יְיָ הַרְשָׁעָה, שֶׁהֵם כָּלֵל הַמִּינִים וְהָאֶפְקוֹרְסִים
 וּפּוֹרְקֵי הָעֵל, הַמּוֹתֵגְבְּרִים לְהַשְׁכִּיחַ אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ,
 וְלְהַשְׁכִּיחַ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְהֵם מְדַבְּרִים נִגְדוֹ יִתְבַּרַךְ, וְגוֹזְרִים
 גְּזֵרוֹת חֲדָשׁוֹת עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְחוֹקְקִים חֲקֵי עֲפוּ"ם וְגוֹיִים, שֶׁהֵם
 נִגְדֵי דַת תּוֹרַתֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, וּבִפְרָט הַחֹק שֶׁל "זְכוּיֹת הָאָדָם", שֶׁכָּל
 עֹקֵר בְּוַנְתָּם הַטְּמֵאָה לְעֹקֵר אֶת חֲקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְהֵם כְּדֹגְמַת

הַיּוֹנִים, שֶׁהִכְרִיזוּ אָז: "כִּתְבוּ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר, שְׂאִין לָכֶם חֶלֶק בְּאֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל"; כִּי כָּל אֵלֹהֵי הַמְּדַבְּרִים בְּגִלּוֹי נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְנֶגֶד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, בְּלִים בְּכֹלֵל מַלְכוּת יְיָ הַרְשָׁעָה, וְעַל-יְדֵי גֵרוּת חֲנֻכַּת שְׂמֵחַ לִיקִים, עַל-יְדֵי-זֶה מְעַט אֹרֹךְ דְּחֻקָּה הַרְבֵּה מֵהַחֲשָׁד, שֶׁנִּדְּלַק אֹרֹךְ יִתְבַּרְךָ בְּהַאֲרָה נֹרְאָה וְנִפְלְאוֹת מְאֹד, וְזוֹכִים לְהַאֲרִיב עַל עֲצָמָם אֹרֹךְ יִתְבַּרְךָ, וְעַל-יְדֵי הָאֹרֹךְ נִמְשָׁכִים חֲסֵדִים וְיִשׁוּעוֹת רַבּוֹת, כִּי עֵקֶר הַיִּשׁוּעוֹת – שְׂמֵחַ אִיר לְאָדָם אֹרֹךְ יִתְבַּרְךָ, וְיִדְוֶע שְׂגָם בְּמִקְוָמוֹ וּבְמִצְבוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא, גַּם שֵׁם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא, וְעַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם זוֹכֵה לְהִדְלִיק גֵרוּת חֲנֻכָּה, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁכֵת בּוֹ אִמּוּנָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ וְאִמּוּנַת חֲכָמִים בְּצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם, וְאִזִּי נִמְשָׁכֵת עֲלָיו הַשְׂכִּינָה גַם בְּמִקְוָמוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא שֵׁם. עַל כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! לְהִזְהַר מְאֹד בְּמִצְוֹת הַדְּלָקַת גֵרוּת חֲנֻכָּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכְּרוּ לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת שֶׁל הַיּוֹנִים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ, וְתִתְגַּלֶּה הָאֱמֶת שֶׁהִיא אֲמִתַּת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם, וְיֵאִיר לָכֶם מִזְלָכְכֶם, וְתִרְאוּ אֶת הָאֹרֹךְ הַגָּנוּז שְׂמֵחַ אִיר בְּעוֹלָם.

ד.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלִיכֶם לְדַעַת, כִּי כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל – כָּל מִינֵי חֲשָׁכוֹת שְׂמֵחַ גְּבָרִים וּמִתְפַּשְׁטִים חֲכָמֵי יוֹן, שֶׁהֵם כָּלֵל הָעַרְב-רַב, עַל עִם יִשְׂרָאֵל, וּמְחַשְׁיָכִים אֶת עֵינֵיהֶם בְּכָל מִינֵי גְזֵרוֹת חֲדָשׁוֹת, לְעַקֵּר אֶת דַּעַת תּוֹרַתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה – כְּבָר הִזָּה לְעוֹלָמִים, כִּי בִימֵי בַיִת שְׁנֵי נֹסְדוּ כָּל מִינֵי בְּתֵי סֵפֶר הַרְעִים וְהַמְרִים שֶׁל חֲכָמֵי יוֹן, שֶׁשֵׁם לְמִדּוֹ כְּפִירוֹת וְאַפְקוֹרְסִיּוֹת,

ולא הניחו להזכיר את שם שמים, שָׁזָה הָיָה כָּלֵל הַלְמוּדִים שֶׁל הַיּוֹנִים וְהַמְתַּיּוֹנִים, שָׂרְצוּ לְהַשְׁפִּיחַ אֶת שְׁמוֹ וּתְבַרְךָ מַעַם יִשְׂרָאֵל, וְחִקְקוּ חֻקֹּת נֶגֶד תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוֹשָׁה בְּבֵית הַמְּחוּקְקִים שְׁלָהֶם, עַד שֶׁהַחֲשִׁיכוֹ אֶת עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ב, ה): חֲשֵׁךְ זֶה מַלְכוּת יוֹן, שֶׁהַחֲשִׁיכוֹ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֵיהֶם, שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים לָהֶם: פְּתוּ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר, שֶׁאֵין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֵקָי יִשְׂרָאֵל; וְכֵן הוּא בְּכָל הַדּוֹרוֹת, שֶׁקָּמוּ רָשָׁעִים אַרְוֵרִים, אֲשֶׁר אֵינֶם בְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל כָּלֵל, וְגִזְרוּ גִזְרוֹת נֶגֶד דַּת תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוֹשָׁה, עִם כָּל זֹאת כָּלֵל נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל לֹא הִתְפַּעְלוּ מֵהֶם, אֲלֵא יִסְדּוּ יְשִׁיבוֹת קְדוֹשׁוֹת וְקִבְּצוּ אֶת נַעֲרֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר לָמְדוּ עִמָּהֶם תּוֹרָה בְּרַבִּים, וְהַצְדִּיקִים וְהַחֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים וְרֵאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת הָיוּ גְדוֹלִים בְּמַעֲלָה בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וְגָלוּ וּפְרָסְמוּ אֶת דַּעַת תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוֹשָׁה בְּרַבִּים, וְאֶסְפוּ וְקִבְּצוּ אֶת כָּלֵל נַעֲרֵי יִשְׂרָאֵל, וְלָמְדוּ עִמָּהֶם הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בְּרִישׁ גְּלִי, וְלֹא הִתְפַּעְלוּ כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בִּימֵי בֵּית שֵׁנִי, שֶׁעָמְדוּ אִזּוֹ אֲנָשֵׁי כְּנֻסַת הַגְּדוֹלָה, וּבִרְרוּ לָנוּ אֶת הַלְכוּת הַתּוֹרָה, וּמְפִיחֵם אָנוּ חַיִּים עַד הַיּוֹם. וְעַל אֵף שֶׁחֲכָמֵי יוֹן עָמְדוּ נֶגְדָם, עִם כָּל זֹאת לֹא הִתְפַּעְלוּ כָּלֵל, רַק גָּלוּ וּפְרָסְמוּ בְּרִישׁ גְּלִי אֶת דַּעַת תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוֹשָׁה, וּבָנוּ יְשִׁיבוֹת קְדוֹשׁוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף ה' רֹמְמוֹהָ," וְעָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִסִּים וּנְפִלְאוֹת, וּגְבָרוּ הַחֲשִׁמוֹנָאִים וּנְצָחוּ, וְהַכֵּל הָיָה בְּכַח הַיְשִׁיבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, שֶׁלָּמְדוּ תּוֹרָה בְּרַבִּים, עַל-יְדֵי הַצְדִּיקִים וְהַחֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים וְרֵאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת, שֶׁגָּלוּ אֶת דַּעַת תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוֹשָׁה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצְחוּ בְּמַלְחָמוֹתֵיהֶם. וְזֶה סוּד הַדְּלָקַת גְּרוֹת חֲנֻכָּה, אֲשֶׁר הוּא עַל שֵׁם "גֵּר מִצְנָה וְתוֹרָה אוֹר" (משלי

ו כט), הֵינּוּ בְּזָה שֶׁהִדְלִיקוּ אֶת גֵּר הַמִּצְוֹת וְאוֹר הַתּוֹרָה בְּיְשִׁיבוֹת

הַקְדוּשׁוֹת, וְלִמְדוֹ בְּרַבִּים הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְגַלּוּ וּפְרָסְמוּ אֶת אֲמַתּוֹת מְצִיאֹתָיו יִתְבָּרַךְ לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, זֶה סוּד גְּרוֹת חֲנֻכָּה, שֶׁבְּזֶה מְכַנְיָעִים אֶת הַיּוֹנִים וְהַמְתַּיַנְנִים לְמִינֵיהֶם בְּכָל הַדּוֹרוֹת בְּלָם. עַל-כֵּן רָאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! לֹא לְהַתְפַּעֵל מִרוּחַ הַזְּמַן, רַק תִּדְּלִיקוּ אֶת גְּרוֹת הַחֲנֻכָּה, וּבְזֶה נֹאִיר אֶת אֹרֹו יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם, וּנְגַלֶּה לְכָל, שְׂאִין אָנוּ מִתְּפַעֲלִים כָּלֵל מִחֻקּוֹת הַעֲבוּ"ם, חֻקּוֹת הַגּוֹיִים, שְׂרוּצִים לְגֹזֵר עֲלֵינוּ וּלְחֻקֵּךְ עֲלֵינוּ תְּמִיד נִגְדֵּד דַּת תּוֹרַתְנוּ הַקְדוּשָׁה, חֵם וְשָׁלוֹם, וְאֲדַרְבֵּה בְּזֶה שְׂנִדְּלִיק גְּרוֹת חֲנֻכָּה בְּרִישׁ גְּלִי, בְּזֶה נִבְטֵל אֶת חֻכְמַת הַיּוֹנִים, חֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, חֻכְמוֹת אִפִּיקֻרְסִיּוֹת הַמִּתְּפַשְׁטוֹת עֲכָשׁוּ בְּאַרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה, עַל-יְדֵי הָעֶרֶב-רַב, וְנִזְכֶּה עַל-יְדֵי גְרוֹת חֲנֻכָּה לְהַחְדִּיר בְּלִבּוֹת בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ הַטְּהוֹרִים אֶת אֹרֹו יִתְבָּרַךְ, וְנִמְשִׁיךְ בָּהֶם חֶשֶׁק, שְׂיִכְנָסוּ לְלִמּוֹד בִּישִׁיבוֹת הַקְדוּשׁוֹת, כִּי גְרוֹת חֲנֻכָּה מְאִירִים אֶת הָאֹר הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה בְּתוֹךְ לִבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעַל-כֵּן בְּזֶה שֶׁתִּזְהָרוּ מְאֹד לְהַדְּלִיק גְּרוֹת חֲנֻכָּה, וְהַיְלָדִים הַבְּנִים וְהַבְּנוֹת, יִשְׂאֲלוּ אֶתְכֶם: "מַה הֵם הַגְּרוֹת?" וְתִסְפְּרוּ לָהֶם, אֲשֶׁר הַיּוֹנִים רָצוּ לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵינוּ, וְלְהַחֲשִׁיךְ אֶת עֵינֵינוּ, וְלַעֲקֹר אוֹתְנוּ מִדַּת תּוֹרַתְנוּ הַקְדוּשָׁה, וְלְהַעֲבִירָנוּ עַל דִּתְנוּ, וְקָמוּ נִגְדָם הַחֻכְמַיִם וְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וּבְנוּ יִשִּׁיבוֹת קְדוּשׁוֹת, וְאָסְפוּ אֶת יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל, וְלִמְדוּ עִמָּהֶם הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, עַל-יְדֵי-זֶה תִּפְנֶס גַּם בָּהֶם תִּשְׁוֹקָה לְהַפְנֶס לִישִׁיבוֹת הַקְדוּשׁוֹת שְׁלוֹמְדִים תּוֹרָה, וְתֹאִיר לָהֶם הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכֶּה לְגֻאֲלָהּ שְׁלָמָה, עַל-יְדֵי בִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ.

ה.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי בימי חנכה הקדושים נפתחים אורות עליונים להאיר בעולם, ומי שזוכה לבטל את עצמו לגמרי אליו יתברך, אזי זוכה בעת הדלקת נרות חנכה, שנמשך עליו האור הגנוז והצפון הזה, שרואים בו מסוף העולם ועד סופו; כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה בלה, ודומם צומח, חי מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך מנהיג את עולמו בהשגחה פרטי פרטית, ומה שאין האדם זוכה לראות את כל זה, הוא מצד גלותנו, שחרב בית-מקדשנו, אשר שם היה האור בגלוי, וכן על-ידי שהתפשטו היונים, שהם כלל החכמות החיצוניות שלומדים בעולם, והערב-רב מושלים עלינו, והמתיונים למיניהם בודים כל מיני שטיות וכל מיני שקרים נגד דעת האמונה הקדושה, דת תורתנו הקדושה, ועל-ידי שפוערים את פיהם הטמא נגדו יתברך ונגד התורה הקדושה ונגד כל הקדוש לעם ישראל, אשר מכל זה נחשכות עיניהם של ישראל, שאינם זוכים לראות את אמתת מציאותו יתברך, וכל מה שמתגברים ומתפשטים היונים בכל דור ודור, על-ידי החכמות החיצוניות שלהם, על-ידי ספריהם ועתוניהם וכלי התקשורת שלהם, על-ידי-זה נעלם ונחשך האור לגמרי. אבל בזה שנופה להדליק בימי חנכה הקדושים את נרות החנכה, בזה נכנסת בנו תקנה עצומה להתבונן באור אין סוף שהוא יתברך מאיר לנו בימי חנכה הקדושים, והוא בא אל דלתותינו, אל חלונותינו, שאנו זוכים אז להתבונן בנרות הקדושים, באור הגנוז, אידו שהפל לכל דמיון, וכל היונים והלבבלרים הטמאים וכל כלי התקשורת של חכמי יון והמתיונים למיניהם, הפל הכל ורעות רוח,

ובְּכֵלֶם זֶהְמָה אַחַת שְׁעוֹשִׁים שְׂטִיפַת מִחַ לְהַמּוֹן הָעַם, לְעַקֵּר מֵהֶם אֶת זֵיק הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וּלְהַרְחִיקֵם מִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, רַחֲמֵנָא לְצַלּוֹן, שְׁכַל זֶה הוּא הַגְּלוּת שְׁאֵנוּ סוּבְּלִים מִדּוֹר דּוֹר. לוּלֵי שְׂרַחֵם וְחַמַּל עָלֵינוּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-יְדֵי הַחֲשׂוֹנוֹנָאִים שֶׁהֵם תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים וְהַצְּדִיקִים וְרֵאשֵׁי הַיְּשִׁיבוֹת שְׁכַכְל דּוֹר וְדוֹר, הַמְּאִירִים עֵינֵינוּ בְּאוֹר הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לְגַלוּת וּלְפָרְסָם לָנוּ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ וְתַבְרָךְ, הֵינּוּ נֶאֱבָדִים לְגַמְרֵי.

וְעַל-כֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! דִּיקָא עַכְשָׁו, בְּעַת הַדְּלָקַת גְּרוֹת חֲנֻכָּה, תַּתְּבַוְּנֵנוּ הֵיטֵב הֵיטֵב בִּנְרוֹת, וְאִזּוּ יֵאִיר עֲלֵיכֶם אוֹרוֹ וְתַבְרָךְ, וְתֵרְאוּ אֵיךְ שְׂאִין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׂמִים, וְכַשְׂצָרִיכִים אֵיזוֹ יִשׁוּעָה, עַקֵּר הָעֵצָה לְבוֹא אֵלָיו וְתַבְרָךְ בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, וּלְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמוֹ לִתֵּן לוֹ וְתַבְרָךְ תּוֹדָה וְהוֹדָאָה עַל הָעֵבֶר, וְזֶה יִתֵּן לָנוּ כַּחוֹת עֲצוּמִים לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן עַל לְהַבְּא; כִּי יְמֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים הֵם גַּם יְמֵי תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, שְׁאֵנוּ נוֹתְנִים תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂזַכֵּינוּ בְּתוֹךְ הַחֲשֵׁךְ וּבְתוֹךְ הַחֲשֵׁךְ וּבְתוֹךְ תַּקְּוָה הַגְּלוּת לְהַתְּקִים, וְאִף שְׁעֵבֶר עָלֵינוּ מֵהַ שְׁעֵבֶר – מְרִירוֹת וְיִסוּרִים, צְרוֹת וְהַרְפַּתְקָאוֹת וְכוּ', עִם כָּל זֹאת הוֹחֲקֵנוּ מֵעַמֵּד בְּאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְאֵנוּ מוֹחֲזִיקִים בְּדַת תּוֹרַתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, וְעַל-יְדֵי שְׁאֵנוּ נוֹתְנִים תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְפָנָיו וְתַבְרָךְ בִּימֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים, שְׂזוֹ תַּפְּלַת הַהֵלֶל, שְׁאֵנוּ מְהַלְלִים וּמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ וְתַבְרָךְ בִּימֵי חֲנֻכָּה, שְׂזֵה נוֹתֵן לָנוּ כַּחוֹת עֲצוּמִים, לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּחַנֵּן עַל לְהַבְּא, שְׂיַחוּס וִירַחֵם עָלֵינוּ, וְכִבֵּר יְבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שֶׁהוּא יֵאִיר אֶת עֵינֵינוּ בְּכִלְלוּת וּבְפִרְטִיּוֹת וּבְפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וְאִזּוּ נִזְכָּה

לראות בעיני הבשר שלנו, אשר הוא יתברך מחיה ומנהיג ומקים את כל הבריאה בלה, והכל מתנהג רק כפי דעת תורתנו הקדושה. אשרי מי שזוכה להתבונן בעת הדלקת הנרות בנרות הקדושים, ואז יאיר עליו אור זיו השכינה!

ו.

בני וננותי היקרים! עליכם לדעת, אשר עקר מצות נר חנכה היא 'גר לאיש וביתו', שרק ראש המשפחה ידליק; כי בנדאי מאחר שעקר ההדלקה היא רק לראותם בלבד, ולהסתפל על תקוף הנס מרחוק, על-כן די בגר אחד לאיש וביתו, כי כל בני הבית יכולים להסתפל על נר אחד, ולהתבונן בו תקוף הנס, כדי שיתעוררו ויתחזקו בעבודתו יתברך, על-ידי שרואים נפלאות אור התורה, שהשם יתברך ממשיך עלינו בכל שנה ושנה ובכל דור בכלליות. אך המהדרים במצוות, מדליקים גר לכל אחד ואחד, הינו שיידליק כל אחד מהילדים בפני עצמו, כדי שישים כל אחד על לבו, שגם עמו בפרטיות עושה השם יתברך נסים ונפלאות, ומאיר לו בטובו לתוך דעתו, שיתעורר משנתו על-ידי נפלאות החסדים והישועות שעושה עמו בפרטיות בכל עת; כי יש הרבה שטועים בזה, שאפלו אם הוא איש פשוט, ומשים אל לבו להתבונן קצת בעצם החסדים, שהשם יתברך עושה עמנו בכל דור, ויש לנו קיום בגלות כזו מכל הצדדים, אבל אף-על-פי-כן הוא טועה בנפשו, ואינו מרגיש על עצמו בפרטיות תקוף הנס, מחמת שידע בנפשו מה שעובר עליו – נגעי לבבו ומכאביו, על-כן הוא טועה בנפשו, לומר שאין אור

התורה, שהיא עקר ישועתנו סלה, מגיע גם אליו בפרטיות, על-כן 'המהדרין מדליקין גר לכל אחד ואחד', כדי שישים כל אחד אל לבו, שגם אליו בפרטיות מגיע האור, שזה בחינת הנקודות הטובות שחוטף כל אחד בכל יום, בפרט מה שזכה להתקרב לצדיקי האמת, ולחכמים האמתיים שבכל דור, רק שהאור עדן בבחינת (בראשית כב, ד): "וירא את המקום מרחק", אף-על-פי-כן בודאי האור מאיר גם אליו בפרטיות. ומהדרין מן המהדרין מוסיפים והולכים בכל יום, כי לא די שממשיך האדם האור על עצמו בפרטיות, אף-על-פי שהוא מרחק מאד, אף גם הוא מוסיף והולך בכל יום, כי מי שהוא חזק באמונה, ומשים אל לבו להסתכל היטב על נפלאות השם שעושה עמנו בכל יום מחדש, בבחינת (איכה ג, כב): "חדשים לבקרים רבה אמונתך"; שמאמין שהחסדים מתחדשים בכל בקר, כי "חסדי ה' כי לא תמנו" (שם), הוא מוסיף והולך להמשיך האור על עצמו בתוספת אורה בכל יום; כי באמת השם יתברך מאיר עלינו בכל יום בתוספת אור החסדים והישועות והנפלאות, על-ידי פח וזכות הצדיקים, בבחינת (משלי ד, יח): "וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום"; 'והולך ואור' דיקא, שבכל עת מאיר ביותר, ואף-על-פי שאנו עכשו בתקף הגלות בגוף ובנפש, אף-על-פי-כן האור הגנוז מוסיף והולך בכל יום, שמשם נמשכת התחדשות מעשה בראשית שבכל יום, ויבטבו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית" וכו', "אור חדש על ציון תאיר" וכו'; כי בודאי השם יתברך יגמור את שלו, ועל-כן צריכים להאמין, שאפלו בתקף חשכת הגלות, אף-על-פי-כן האור מוסיף והולך, ויכול כל אחד במקומו להתקרב לאור הקדוש הזה, שהוא בחינת אור גר

חֲנֻכָּה, שְׂזָכוּ צְדִיקֵי הַדּוֹר לַחֲזוֹר וּלְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַתּוֹרָה, שְׁלֹא תִשְׁכַּח לְנִצְחָה. וְעַל-כֵּן אֶף-עַל-פִּי שְׂרַחֲוֹקִים מְהֻאָר מְאֹד, וְאִסוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ, כִּי אִם לְרְאוֹתוֹ בְּלִבָּד, אֶף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהִדְלִיק עַל עֲצָמוֹ הָאוֹר בְּפִרְטוּיּוֹת, וְגַם לְהִיזוֹת מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ; כִּי בְּאִמּוֹת גַּם עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מוֹסִיף אוֹר חֶסֶדוֹ וַיִּשְׁעֵתוּ בְּכָל יוֹם. וְעַל-כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד, שֶׁכָּל אֶחָד מֵהַיְלָדִים יִדְלִיק לְעֲצָמוֹ גֵּרוֹת חֲנֻכָּה, וַיּוֹכְלוּ לְהִתְבּוֹנֵן בְּעֲצָמָם גְּדֹל הַנְּסִים הַנִּגְלִים שֶׁכָּבֵר עֲשָׂה עִמָּנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַד עַכְשָׁו, וּבּוֹדֵאֵי אָנוּ זְקוּקִים עַכְשָׁו לְנְסִים נִגְלִים, נְסִים חֲדָשִׁים שֶׁיַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּקִרְוֵב. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁנִּזְהָר לְהִדְלִיק אֶת גֵּרוֹת חֲנֻכָּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, בְּאִפְסוֹ שֶׁיֵּאִיר גַּם לְחוּצָה, שֶׁגַּם הַשְּׂכֵנִים וְעוֹבְרֵי דֶרֶךְ יִזְכּוּ לְרְאוֹת אֶת אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ הַמְּאִיר בְּעֵת הַדְּלִקַת גֵּרוֹת חֲנֻכָּה, שֶׁעַל יְדוֹ נִזְכָּה לְרְאוֹת בְּנְסִים נִגְלִים.

ז.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי עַקֵּר הַיְסוּד בְּיַהֲדוּת הוּא הָאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּתַמִּימוּת וּבַפְּשִׁיטוּת גְּמוּרָה בְּלִי שׁוּם חֲקֻמוֹת שֶׁל הֶבֶל. וְעַקֵּר הָאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה הִיא לְהֶאֱמִין בְּחִדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמוֹ בְּכָל יוֹם מְחַדֵּשׁ, וְאֶת זֹאת אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג בְּשִׁכָּל אֲנוּשֵׁי כָּלֵל, כִּי אִם בְּאֱמוּנָה פְּשוּטָה כִּפִּי שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ מִדּוֹר דּוֹר. לֹא-כֵן אֵלּוּ הַיְוֹנִים וְהַמִּתְיֹנְנִים, הַרְשָׁעִים, הַכּוֹפְרִים וְהַאֲפֻקוֹרְסִים, הָעֶרְב־רַב - הֵם לוֹעֲגִים וּמִתְלוֹצְצִים מְכֹל זֶה, וּמִתְגַּבְּרִים וּמִתְפַּשְׁטִים

בעולם עם חֲכָמוֹתֵיהֶם וְהַבְּלִיָּהִם וְכוּפְרֵיהֶם בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וּמְחַדִּירִים אֶת טְמֵאת דַּעוֹתֵיהֶם בְּתוֹךְ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי פְּלֵי הַתְּקַשְׁרֶת שְׁלָהֶם וְעִתּוּנֵיהֶם הַמְּרִים, וְשֹׁאֵר מִיַּי תַּכְּסִּיסִים שֶׁל הַבַּל, שֵׁישׁ בְּלַחֵם וּבְרִשׁוֹתָם, עָלֵינוּ לֶלְחֵם עִמָּהֶם, עַל-יְדֵי חֻקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: לְהַרְבוֹת יְשִׁיבוֹת וּבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת קְדוּשׁוֹת, וְלִלְמַד עִם יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר עַל זֶה מְרַמְזֶת בְּחִינַת חֲנֻכָּה, כִּי חֲנֻכָּה הוּא לְשׁוֹן חֲנוּךְ וְהַתְּחַלָּה וְהַתְּחַדְּשׁוֹת, הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי מִצְוֹת גְּרוֹת חֲנֻכָּה זוֹכִים לְהֶאֱמִין בְּהַתְּחַלָּה וּבְהַתְּחַדְּשׁוֹת הַרְאִישׁוֹנָה, דִּהְיִינוּ בַּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּרָא עוֹלָמוֹ יֵשׁ מֵאִין הַמְּחַלֵּט, שֶׁזֶּה עֵקֶר הָאֱמוּנָה שְׂזוֹכִים עַל-יְדֵי גֵר חֲנֻכָּה; כִּי הָאוֹר שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁבְעַת יָמֵי בְּרֵאשִׁית הָיָה הָאָדָם צוֹפֶה בּוֹ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, הֵינּוּ שֶׁבְּאוֹר הַגְּנוּז הַזֶּה הָיוּ יְכוּלִים לְהִסְתַּכֵּל וּלְהַשִּׁיג מִקְצֵה וְעַד קְצֵה, מִקְצֵה הַרְאִישׁוֹן – שֶׁהוּא חֲדוּשׁ הָעוֹלָם בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה הַזֹּאת, עַד קְצֵה הָאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד, כִּי הָאֱבֹהָ תֵּלֵא; אֲךְ רָאָה הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, שֶׁאִין הָעוֹלָם כְּדָאֵי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, עֲמַד וּגְנוּז לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא; הֵינּוּ שְׁעַכְשָׁנו אִין מִי שֵׁישִׁיג אֶת הָאוֹר הַגְּנוּז הַזֶּה, כִּי אִם הַצַּדִּיקִים שֶׁמְקַבְּלִים נְבוּאָה וְרוּחַ-הַקְּדוֹשׁ מִשָּׁם, מְבַחֲנֵת הָאוֹר הַגְּנוּז הַזֶּה, וְהֵם מִמְּשִׁיכִים בְּכָל הָעוֹלָם אוֹר הָאֱמוּנָה – לְהֶאֱמִין בַּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם בְּאֱמוּנָה לְבַד, כִּי עַכְשָׁנו שְׁנִגְנוּז הָאוֹר, אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג חֲדוּשׁ הָעוֹלָם בְּדַעַת, כִּי אִם בְּאֱמוּנָה בְּלְבַד, שֶׁמְקַבְּלִים מִהַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים, שְׂזוֹכִים לִיְנֹק מִהָאוֹר הַגְּנוּז הַזֶּה. וְזֶה אָנוּ זוֹכִים עַל-יְדֵי הָאוֹר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל גֵּר חֲנֻכָּה, כִּי מִשָּׁם אָנוּ מְדַלִּיקִים הַגֵּר חֲנֻכָּה, מְבַחֲנֵת אוֹר הַגְּנוּז לְצַדִּיקִים, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה אָנוּ זוֹכִים לְאֱמוּנָה בַּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁנִּבְרָא בְּשִׁבְעַת יָמֵי בְּרֵאשִׁית,

עד שְׁנֻזְכָּה על-יְדֵי-זֶה בְּעֶצְמוֹ לְחֻדוֹשׁ הָעוֹלָם שְׁלֻעֲתִיד, שֶׁהוּא יוֹם הַשְּׁמִינִי הַנִּקְרָא 'עֲלָמָא דְאַתִּי', שֶׁהוּא סְפִירַת הַבֵּינָה כְּיָדוּעַ, וְזֶה שְׁמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה, שְׁמֵד לִיקִים וּמְמַשִּׁיכִים הָאוֹר הַגָּנוּז, וְשֶׁהֵיוּ צוֹפִים בּוֹ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, הֵינּוּ מִבְּחִינַת חֻדוֹשׁ הָעוֹלָם שֶׁל תְּחִלַּת הַבְּרִיאָה, שְׁכִלּוֹל בְּשִׁבְעַת יָמִים, שֶׁהֵם שִׁבְעַת יָמֵי הַבְּנִינָה, שִׁבְעַת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, עַד שְׁנֻזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְחֻדוֹשׁ הָעוֹלָם שְׁלֻעֲתִיד, שֶׁהוּא יוֹם הַשְּׁמִינִי; כִּי גַם עֲכָשׁוּ שְׁנַגְנִיז הָאוֹר, אַף-עַל-פִּי-כֵן אָנּוּ זוֹכִים לְקַבֵּל מִשָּׁם, עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה שְׁמִמְשִׁיכִים בָּנוּ צְדִיקֵי הָאֱמֶת בְּעֲלֵי רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ אֱמֶתִית, שְׁזָכוּ לִיְנַק מִהָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה, שֶׁזָּהוּ גַר חֲנֻכָּה, וְעַל-כֵּן הֵם ל"ו גְּרוֹת בְּכָל שְׁמוֹנֶת יָמֵי הַחֲנֻכָּה, כְּנֶגֶד ל"ו צְדִיקִים שְׁבָכֵל דּוֹר, שְׁזוֹכִים לְהַסְתַּכֵּל בְּאֶסְפֵּק־לְרִיא הַמְּאִירָה, כִּי זֶהוּ עֵקֶר גַּר חֲנֻכָּה, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים, שְׁזוֹכִים לְבַחֲנִית נְבוּאָה וְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ אֱמֶתִית בְּאֶסְפֵּק־לְרִיָּה הַמְּאִירָה, כְּדִי שְׁנֻזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה. וְזֶה עֲנִין גַּר חֲנֻכָּה, שֶׁאִסוּר לְהַשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ, שֶׁאִסוּר לְהִתְקַרֵּב לְהַצְּדִיק בְּשִׁבִיל שְׁמוּשֵׁי חַל כְּנֶהוּג עֲכָשׁוּ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים רַק עֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת תְּהִיָּה בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּדִי לְזַכּוֹת לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה. וְעַל-כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! לְאַחֵז בְּצְדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים שְׁבַדּוֹר הַזֶּה, וְתִלְכוּ אֲלֵיהֶם תְּמִיד, וְתִתְפָּרְדוּ מִכָּל פּוֹעֲלֵי אָוֶן, מֵעַרְב-רֵב וּמִהַמְתַּנְוִנִים שְׁבַדּוֹר הַזֶּה, וְהַחֲכָמִים הָאֱמֶתִיִּים יֵאִירוּ בְּכֶם אֶת אוֹר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁתִּזְכְּוּ לְהֵאֱמִין בְּחֻדוֹשׁ הָעוֹלָם. וְאֵל כֹּל זֶה זוֹכִים עַל-יְדֵי גַר חֲנֻכָּה, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁנֻזְכָּה לְהַדְּלִיק גְּרוֹת חֲנֻכָּה!

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִזְהַר מְאֹד בְּהַדְלֵקַת נֵר חֲנֻכָּה, אֲשֶׁר
 הוּא מִתְּנָה מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנֵתָן לָנוּ מִצְוַה יְקָרָה זוֹ דִּיקָא
 בַּחֲשָׁד הַגְּלוּת, לְהַחֲיוֹתֵנוּ עַל כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, כִּי בְּזֶה שְׂאֵנוּ
 מִדְּלִיקִים אֶת גְּרוֹת חֲנֻכָּה אֲנוּ מְגַלִּים שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא
 הִסְתִּיר אֶת פְּנֵיו מֵאֲתָנוּ, וְעַדִּין יֵשׁ לָנוּ תַקְוָה גְדוֹלָה לְתַקֵּן אֶת הַפֶּל,
 וְאֶפְלוּ שְׂכָבֵר נִפְלְנוּ בְּמִקוֹם שְׁנִפְלָנוּ, וְנִכְשְׁלָנוּ בְּמַה שְׁנִכְשְׁלָנוּ, וְיִרְדְּנוּ
 בְּמִקוֹם שְׁיִרְדְּנוּ, וְנִתְלַכְּלַכְנוּ בְּמַה שְׁנִתְלַכְּלַכְנוּ, עַדִּין אִוְרוֹ יִתְבָּרֵךְ
 אֲתָנוּ, כִּי עַל זֶה מְרַמְזִים גְּרוֹת חֲנֻכָּה, שְׂאֶפְלוּ הָאָדָם נִמְצָא בְּתַכְלִית
 הַחֲשָׁד וְהָאֶפְלָה, וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ אֶבֶד מְנוּס וְתַקְוָה מְמוּנָה, וְכֵאלוֹ
 אִף פֶּעַם לֹא יוֹשַׁע מֵרַב צְרוּתָיו וְיִסוּרָיו וּבִלְבוּלָיו וְהִרְפַּתְקָאוֹתָיו
 שְׁעוֹבְרִים עָלָיו, עִם כָּל זֶה עָלָיו לְדַעַת, שְׂאִסוּר לְהַתְיַאֵשׁ בְּשׁוּם פְּנִים
 וְאִפֹּן כָּלֵל. כִּי הִרִי אֲנוּ מִדְּלִיקִים גְּרוֹת חֲנֻכָּה בְּתַקְפָּה הַחֲשָׁד וְהָאֶפְלָה,
 וְאֲנוּ מֵאִירִים עַל עֲצָמָנוּ עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת יְיָדִידוֹת זִיו חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו
 יִתְבָּרֵךְ, כִּי עַל זֶה מְרַמְזִים גְּרוֹת חֲנֻכָּה, שְׂמִצְוַה לְהַדְלִיקִים דִּיקָא בְּעַת
 צֵאת הַכּוֹכָבִים, בְּשַׁעַה שְׁנַעֲשֶׂה לִּילָה. וְכֵל זֶה לְרַמֵּז לָנוּ, שְׂאִף שְׂאֵנוּ
 נִמְצָאִים בְּתַקְפָּה הַחֲשָׁד הַגְּלוּת, וְעוֹבֵר עָלֵינוּ בְּכֻלְיֹת צְרוֹת וְיִסוּרִים,
 גְּזֵרוֹת מֵהִיּוֹנִים וְהַמְתַּיּוֹנִים וּמֵהָעֵרֶב-רַב, הַפּוֹעֲרִים אֶת פִּיהֶם נִגְדוּ
 יִתְבָּרֵךְ וְנִגְדַת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְנִגְדַת כָּל הַקְדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְגוֹזְרִים
 עָלֵינוּ כָּל מִינֵי גְזֵרוֹת רְעוֹת, וְכֵן בְּפִרְטוּיֹת עוֹבֵר עָלֵינוּ כָּל מִינֵי צְרוֹת
 וְיִסוּרִים מִבֵּית וּמִחוּץ בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, קִטְנוּת וְדַחְקוֹת, חוֹבוֹת וּמְרִיבוֹת
 יְרִידוֹת וּבִלְבוּלִים, עִם כָּל זֹאת אֲנוּ מִדְּלִיקִים אֶת גְּרוֹת הַחֲנֻכָּה
 בְּבֵיתֵנוּ דִּיקָא, וּמֵאִירִים לְעֲצָמָנוּ וְלֵאחֲרֵיהֶם, לְגִלּוֹת אֲשֶׁר עַדִּין הוּא
 יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא אֲתָנוּ, כִּי הֵלֵא הָאוֹר מֵאִיר בְּתוֹךְ בֵּיתֵנוּ, וְעַל-כֵּן אֵין מַה
 לְהַתְיַאֵשׁ כָּלֵל, כִּי בּוֹדָאֵי בֵּא יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וְיִגְאָלֵנוּ בְּכֻלְיֹת

ובפֶּרְטִיּוֹת, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמֵנוּ עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת זִיו, חַיִּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְפַּרֵּד, וְנִזְכָּה לְהַגְאֵל בְּגֵאֻלָּה שְׁלָמָה.

עַל-כֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲכָשׁוּ בְּעַת הַדְּלָקוֹת גְּרוֹת חֲנֻכָּה, רְאוּ לְהַחִיּוֹת אֶת עֲצָמְכֶם בְּכָל מֵינֵי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְתִשְׁמְחוּ מְאֹד עַל נֵעַם חֲלֻקְכֶם, שֶׁנִּבְרָאתֶם מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, וְאַתֶּם מְאֻמִּינִים בּוֹ יִתְפַּרֵּד, בְּאֱלֻקִּים חַיִּים וּמְלֻךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בּוֹדֵאֵי כִּדְאִית זְכוּת הַמַּצּוֹה הַנּוֹרְאָה הַזֹּאת שֶׁל הַדְּלָקוֹת גַּר חֲנֻכָּה לְהַאִיר מִזְלְכֶם, וְתִזְכּוּ לְצֵאת מִן הַמִּצָּר אֶל הַהֶרְחָבָה, וְיִתְרַחֵב לְכֶם בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְתִזְכּוּ לְכָל טוֹב אֲמִתִּי וְנֹצֵחַי

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!



קונטרס

מֵאֵי חֲנֻכָּה

יְגִלָּה נִרְאֹת וְנִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת יְמֵי חֲנֻכָּה,
שֶׁהֵם יְמֵי הַוְדָּאָה, וְזֵמָה יְכוּלִים לַפְעֵל אֵז,
וַיְדַבֵּר מִגְדֵּלְת הַצַּדִּיק הַיְאֻמָּת, שֶׁהוּא הַפְּהֵן
הַגְּדוֹל שֶׁפָּדַח הַשָּׁמֶן שֶׁלֹּו נְקִי לְגִמְרֵי.





מוהרא"ש ז"ל אָמר: שְׁבִימֵי חֲנֻכָּה
הַקְדוּשִׁים רְאוּי לְחַקֵּר בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ מֵאֵי
חֲנֻכָּה, כְּדֵי שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ לוֹ הָאָרֶה חֲדָשָׁה
כִּי אִם אָדָם חוֹקֵר וְשׂוֹאֵל בְּכָל יוֹם מִימֵי
הַחֲנֻכָּה: מֵאֵי חֲנֻכָּה, עַל-יְדֵי-זֶה בָּא לִידֵי
תְרוּצִים חֲדָשִׁים, שְׁזָה מֵה שֶׁמְצִינֵנו שְׁכָל
הַצְדִּיקִים וּגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל חֲדָשׁוּ חֲדוּשִׁים
חֲדָשִׁים עַל עֲנִין חֲנֻכָּה יוֹתֵר מִכָּל הַחֲגִים,
כִּי יַעַן שֶׁהַיּוֹנִים רְצוּ לְהַשְׁכִּיחַ אֶת הַתּוֹרָה
מֵעַם יִשְׂרָאֵל, לְכֵן כְּשִׁשׂוֹאֵלִים בְּכָל פַּעַם:
מֵאֵי חֲנֻכָּה, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְחַדָּשִׁים חֲדוּשִׁים
חֲדָשִׁים, שְׁבִזָּה נִבְגֵּית תּוֹרָה שְׁבַע-עַל-פֶּה.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ג' סימן ה')



קונטרס מַאי חֲנֻכָּה

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (שְׁבֹת כ"א): מַאי חֲנֻכָּה? תֵּנוּ רַבְנָנוּ: בְּכ"ה בְּכֶסֶלּוֹ יוֹמֵי דְחֲנֻכָּה, תִּמְנֵינָא אֵינּוּן דְּלֹא לְמַסְפַּד בְּהוּן, וְדִלָּא לְהַתְעַנּוֹת בְּהוּן, כְּשִׁנְכֻסּוֹ יוֹנִים לְהִיכֹל, טַמְאוּ כָּל הַשְּׁמַיִם וְשִׁבְהִיכֹל, וְכִשְׁנֻבְרָה מְלָכוֹת בֵּית חֲשְׁמוֹנָאִי וְנִצְחוּם, בְּדָקוּ וְלֹא מִצְאוּ אֶלָּא פֶּדָא אֶחָד שֶׁל שְׁמֹן שֶׁהָיָה מְנַח בְּחוֹתְמוֹ שֶׁל פֶּהַן גְּדוֹל, וְלֹא הָיָה בוֹ אֶלָּא לְהַדְלִיק יוֹם אֶחָד, נַעֲשֶׂה בוֹ גַם וְהַדְלִיקוּ מִמֶּנּוּ שְׁמוֹנֶה יָמִים, לְשִׁנָּה אַחֲרַת, קִבְעוּם וַעֲשׂאוּם יָמִים טוֹבִים בְּהַלֵּל וְהוֹדָאָה; מַה כָּל הַעֲנִין שֶׁל חֲנֻכָּה? אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, שְׁיַמִּי חֲנֻכָּה הֵם שְׁמוֹנֶה, וְאֶסוּר לַעֲשׂוֹת בָּהֶם הֶסְפֵּד, וְלֹא לְהַתְעַנּוֹת בָּהֶם, כִּי כְּשִׁנְכֻסּוֹ הַיּוֹנִים לְהִיכֹל בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ וְטַמְאוּ כָּל שְׁמַיִי הַמְּנוֹרָה, עַד שֶׁלֹּא הָיָה שְׁמֹן טָהוֹר לְהַדְלִיק, וְלִבְסוּף מִצְאוּ פֶּדָא שְׁמֹן אֶחָד, שֶׁהָיָה בוֹ מְעַט לְכַדֵּי יוֹם אֶחָד, וְהִסְפִּיק לְשְׁמוֹנֶה, וְלְשִׁנָּה הַבָּאָה קִבְעוּ אוֹתוֹ לְיוֹם טוֹב וְהוּא שְׁמוֹנֶה יָמִים. נִשְׂאֲלָת הַשְּׂאֲלָה, הֲלֹא בְּיוֹם הַרְאֵשׁוֹן לֹא הָיָה גַם כִּי הִסְפִּיק הַשְּׁמֹן לְיוֹם אֶחָד? אֶלָּא, עֲצֵם הָעֵבֶדָה שֶׁמִּצְאוּ פֶּדָא שְׁמֹן אֶחָד חֲתוּם בְּחוֹתְמַת הַפֶּהַן הַגְּדוֹל, זֶה גַם-כֵּן גַּם. וְלָמָּה הִצְרַכּוּ לְהַמְתִּין שְׁבַעֲהָ יָמִים? כִּי עַד שֶׁמְבִיאִים אֶת הַשְּׁמֹן מִהַגְּלִיל, אוֹרְדָּ שְׁבַעֲהָ יָמִים. אוֹמְרֵי רַבְנָנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֵלְקֵי א' סִימּוֹן ס"ו), הַשְּׁמֹן זֶה הַמּוֹחַ שֶׁל הָאָדָם שֶׁמְאִיר כְּשֶׁמֶן, וְהוּא אֲשֶׁר מַחְזִיק אֶת שְׁכָלוֹ וּמַחוּ, וְאִם חָס וְשָׁלוֹם, הַשְּׁמוֹנִיּוֹת שֶׁבְּמַחַ מְתִיבֶשֶׁת, אוֹמְרֵי רַבְנָנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֵלְקֵי א' סִימּוֹן לו'), אָדָם יוֹצֵא מִדַּעְתּוֹ וּמִשְׁתַּגַּעַע,

ואז הוא עושה עוונות ופוגם, רחמנא לצלן. כמאמרם ז"ל (סוטה ג): אין אדם עובר עברה, אלא אם כן נכנס בו רוח שטות; אומרים חכמינו הקדושים (שבת כב): למה הצרכו להדליק את המנורה, וכי הקדוש-ברוך-הוא לאורה הוא צריך?! הרי כל האור זה ממונו, הוא מאיר את כל העולם, ולמה בקש להדליק את המנורה בכל יום ויום, שהיתה מצוה לפהו להיטיב את הנרות ולהדליקה? אלא היתה זו עדות, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא בינינו, כי הנה האמצעי של המנורה דלק עשרים וארבע שעות, ובכל ערב הפהו הכין את הנרות, שם שמן, והדליקם מהנה האמצעי. ובפקר פבו הנרות, ורק הנה האמצעי נותר דולק, וזו היתה עדות, שהשם יתברך לא עזבנו. נמצא, שהשמן זה השכל של כל אדם, וכל זמן שאדם אינו שוכח ממונו יתברך, מאיר לו המוח באין סוף ברוך הוא, ואז לא יעשה שטיות ועוונות, ולא ינתק עצמו ממונו יתברך, בו ברגע שמסכן אדם, התביש אצלו השכל – השמנוניות שבמחו, אז יעשה שטות והבל, ויעבר עברות.

מה היתה טמאת היונים? רצו לחקק בעם ישראל, שיידעו בבבול, שאין דבר כזה ששמו אמונה. ואמרו: כתבו לכם על קרן השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל (עין בראשית רבה, פרשה ב', סימן ד'); רצו לעקר לגמרי מעם ישראל את שם ה', עד כדי פה, שאחת מגזרותיהם היתה – לא לכתב על מכתב שם ה', לא לצין בראשו: בעזרת השם, בס"ד וכו', הם אסרו זאת מכל וכל, שלא יהיה בכלל נזכר שם שמים. וכן אמרו חכמינו הקדושים, שגזרה מלכות יון גזרה, שלא להזכיר שם שמים על פיהם, לא לדבר בכלל ממונו

יתברך. הם רצו להחשיך את האור מעם ישראל. וכמאמרם ז"ל
 (שם): על הפסוק (בראשית א): "והארץ היתה תהו" – מלכות בבל,
 "ובהו" – מלכות זון, כי רצו להכניס תהו ובהו. וכן אמרו (שם):
 וחשך – זו מלכות זון, שהחשיכו עיניהם של ישראל בגזרותיהם.
 הם גזרו כל כך הרבה גזרות, כדי שישקחו מהקדוש-ברוך-
 הוא, וטמאו את כל השמנים והמחין, עד שאף אחד לא חשב
 מהקדוש-ברוך-הוא, אשר זו הגלות הכי גדולה. כי כל זמן שאדם
 חושב ממנו יתברך, הוא הכי מאשר, ואיננו חסר מאומה, ואין
 עוד אשר גדול יותר מזה, כי היכן שהולך – הולך עם הקדוש-
 ברוך-הוא, היכן שנמצא – נמצא עם הקדוש-ברוך-הוא, היכן
 שמסתובב ומתנועע – תמיד מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא
 אתו, עמו ואצלו, ולמעשה הולך תמיד עם בית-המקדש, כמובא
 בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א' סימן יג), שכל אחד ואחד המוח-
 מחשבה שלו זה בית-המקדש, וכל זמן שהוא חושב מהקדוש-
 ברוך-הוא ויודע ממנו יתברך, אצלו בית-המקדש עומד, ברגע
 ששוכח, בר מינו, מהבורא יתברך שמו, אצלו נעשה חרבן-בית-
 המקדש. ולכן היונים טמאו את כל השמנים – כל השכליות,
 כדי שעם ישראל יהיו משעבדים תחתם, כי מי שיש לו אמונה
 בבורא יתברך שמו, ויודע שאין לו בזה העולם רק אותו יתברך,
 הוא יוצא לגמרי מהגלות. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן
 10), שעקר הגלות זה רק מחמת חסרון אמונה. אם היתה לאדם
 אמונה, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתנו, עמנו ואצלנו, לא היתה
 שיה אצלו גלות, כי היכן שאנו נמצאים – שם הקדוש-ברוך-הוא!

ומיהו זה שמדליק את הנרות? הפהן הגדול, שבכל יום ויום היטיב את הנרות ומלא בהם שמן והדליקם. הפהן גדול זה הצדיק שבדור, הוא מדליק בכל אחד ואחד את מחו, שגם לו ידלק הפח באור אלקי, שגם הוא ירגיש את הקדוש-ברוך-הוא. ולכן היונים טמאו את כל הדעות, השכליות של כלל נשמות ישראל. וזו היתה גלות יון, זו תרבות יון, שמשם באה כל האולימפידה, כדור רגל וסל, ושאר שטיות והבלי הספורט, שמיליוני אנשים נגררים אחר כל זה, הכל תרבות הגוף והפח, שעוקר את האדם מהאמונה, ומשכיח את הבורא יתברך שמו. ובני-אדם שנוכנסים בדרך הטבע, שזוכחים אחר-כך לגמרי ממונו יתברך, וחושבים שהכל טבע, מקרה ומזל, ושזוכחים שיש בורא עולמים, אשר הוא ברא את כל העולמות, והוא יתברך מחיה ומתנה ומקיים את כל הבריאה, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מבליעדיו יתברך, אלא הכל בהשגחה פרטית מלמעלה. וכמאמרם ז"ל (חליו ט): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזים עליו מלמעלה; לא שיק שיהיה פה דבר טבעי, מקרה, או מזל, כי הכל בהשגחה גמורה. ורבנו ז"ל אומר (ספר-המדות, אות אמונה, סימן ג): בראותך שנוי מעשה, אל תאמר מקרה הוא, אלא תאמין כי זו השגחת השם יתברך; כשרואים שקורה אתנו איזה מארע, אסור לומר כי מקרה הוא, אלא הכל משגח בהשגחה פרטית ממונו יתברך, שהביא עלינו את הדבר הזה, כדי שנשוב בתשובה. ובזה נבין מה שחכמינו הקדושים שואלים: מאי הנגפה? בכ"ה בכסלו זה יומי דחנפה, שמונה ימים הם, אשר אין סופדים בהם, ואין מתענים בהם.

ואחר-כך ממשיכים לספר חכמינו הקדושים, כְּשֶׁנִּכְנְסוּ הַיּוֹנִים להיכל טמאו כל השמנים, וכְּשֶׁנִּכְנְסוּ בית חֲשֵׁמוֹנָאִי, לא מִצְאוּ אֵלָא פֶּדַשׁ שְׁמֹן קָטָן חֲתוּם בְּחֻתְמוֹ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל; לָמָּה מִתְחִילָה הַגִּמְרָא: מֵאֵי חַנּוּכָּה? יָמִים שְׁאִסוּר לְסַפֵּד בָּהֶם וְלֹא לְהִתְעַנּוֹת בָּהֶם, הֲלֹא הִצְרִיכוּ לומר תְּכַף אַחַר 'מֵאֵי חַנּוּכָּה' – שְׁנֵים חַנּוּכָּה הוּא שְׁמִצְאוּ פֶּדַשׁ שְׁמֹן קָטָן שֶׁהָיָה בּוֹ לְיוֹם אֶחָד, וּלְבִסּוּף דָּלַק לְשִׁמוֹנָה יָמִים? אֵלָּא כָּאֵן כָּבֵר רוֹאִים גַּם חַנּוּכָּה, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל בְּצִרְחָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁעֲבָרָה עֲלֵיהֶם, שֶׁהָיָה לָהֶם חֶשֶׁד גָּדוֹל מְאֹד, כִּי יֵן הִחֲשִׁיכוּ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הִישׁ צֶעַר גָּדוֹל יוֹתֵר מִזֶּה, שְׁאֵדָם מִסְכֵּן אֵינּוּ רוֹאֵה כְּלוּם, אֵינּוּ רוֹאֵה אֱלֻקוֹת, אֵינּוּ מְרַגֵּישׁ אֱלֻקוֹת, כְּדִגְמַת אָדָם עוֹר, שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְדַרְשׁ תְּהִלִּים קמ"ו):

אֵין לָךְ צֶעַר כְּצֶעַר עוֹרוֹן עֵינַיִם, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן בְּמִצְבֵּי הַכִּי קָשִׁים שְׁעַם יִשְׂרָאֵל סָבְלוּ, שֶׁחֲשָׁכוּ עֵינֵיהֶם מִרְאוֹת, הֵנִס הַגְּדוֹל הָיָה – שְׁלֹא הִסְפִּידוּ בָּהֶם, וְלֹא הִתְעַנּוּ בָּהֶם, כִּי הָיוּ בְּשִׁמְחָה. וּבְעֵבוֹר זֶה עָשׂוּ אֶת יוֹמֵי דְחַנּוּכָּה, וְלָכֵן הַגִּמְרָא מִתְחִילָה בְּשִׂאֲלָה: מֵאֵי חַנּוּכָּה? וְעוֹנָה תְּכַף-וּמִיָּד: בְּכ"ה בְּכִסְלוֹ יוֹמֵי דְחַנּוּכָּה, שְׁמוֹנָה יָמִים שְׁאֵין מִסְפִּידִים וְאֵין מִתְעַנִּים בָּהֶם, כִּי זֶה עֵקֶר הַנֶּס, כְּשֶׁעַם יִשְׂרָאֵל שְׂרוּיִים בְּצִרְחָה, בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ חָרַב וְנִחְרַב, אֵין שְׁמֹן, כָּל הַמְּחֻזָּת פְּגוּמִים, מְטֻמְאִים עַל-יְדֵי דְעוֹת נְפֻסְדוֹת, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן מִתְחַזְּקִים, אֵין סוּפְדִים וּמִתְעַנִּים, אֵלָּא שְׂמִיחִים וְעֵלְזִים – הָרִי זֶה אֶחָד מִהַנְּסִים הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר. וְזֹאת קִבְּלֵנוּ מִרְבֵּנוּ ז"ל, שְׂאִף בְּמִצְבֵּי הַקָּשִׁים בְּיוֹתֵר שְׁעוֹבְרִים עֲלֵינוּ, נִתֵּן תּוֹדָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ עַל הָעֵבֶר, וּנְבַקֵּשׁ לְהִבָּא.

והגמרא ממשיכה אחר-כך, שלא הנה שָׁמֵן טהור, עד שִׁמְצָאוּ פֶּךָ אֶחָד חֲתוּם בְּחוֹתְמוֹ שֶׁל פֶּהַן גְּדוּל; הֵינּוּ כִּי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁוּ לָנוּ צְדִיק אֲמֵת, שֶׁהוּא מְטַהֵר לָנוּ אֶת הַפֶּה עִם הַפֶּךָ שָׁמֵן שֶׁלוֹ, שֶׁזוֹ הַדְּעָת שֶׁל הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא מְזַכֵּךְ לָנוּ כָּל-כֶּךָ אֶת הַדְּעָת, עַד שֶׁאֵינָנוּ צְרִיכִים כְּלוּם, רַק אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְהִנֵּה רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לקוטי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סימוּן ב'): יְמֵי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי הַיּוֹדָאָה, וְכִמוֹ שֶׁאֵנּוּ אוֹמְרִים בַּתְּפִלָּה: "וְקִבְעוּ שְׁמוֹנֵת יְמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ לְהוֹדוֹת וְלְהַלְלֵי", שֶׁאֵנּוּ מוֹדִים וּמְהַלְלִים לְפָנָיו וְתַבְרָךְ עַל כָּל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ. וּבְאֵמֶת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נְדָה ל"א): אֶפְלוּ בְּעַל הַנֶּס אֵינּוּ מְכִיר בְּנֶסוֹ, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ נְסִים בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה וְרִגְעוֹ. וְכִפִּי שֶׁאוֹמְרִים שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בַּתְּפִלָּה: "עַל נִסִּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ, וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עָרַב וּבִקְרַ וְצִהְרִים" וְגו', אִם הִזֵּה אָדָם מִתְּבוֹנֵן עַל הַנְּסִים שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הִזֵּה נוֹתֵן תְּמִיד תּוֹדָה וְהַלֵּל לְפָנָיו, אֲךָ דָּא עָקָא, שֶׁאָדָם אֵינּוּ מְכִיר בַּחֲסָדִים הַמְרַבִּים, חֲסָדִים גְּדוּלִים מְאֹד שֶׁנַּעֲשִׂים אֵתוֹ בְּכָל יוֹם, וְלָכֵן הוּא מִסְתַּוְּבֵב עֲצוּב, שְׁבוּר וְרָצוּן, וּבִדְכָאוֹן פְּנִימִי, בְּשַׁעָה שֶׁכָּל רִגְעוֹ נַעֲשִׂים עִמּוֹ נְסִים מִחֲדָשׁ, אֲךָ אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁזֶה טָבֵעַ: "צְרִיךְ שִׁיחֵיו לִי יְדִים, רַגְלִים, שְׁנַיִם, זֶה טָבֵעִי וְבָרוּר שֶׁאֵנִי רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ וְנוֹשֵׂם" וְכוּ', וְכִבְרַ אֲמָרוּ בַּסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים (מִדְרַשׁ שְׁמוּאֵל): אֵיזְהוֹ עֲשִׂי"ר? כָּל שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֵינַיִם, שְׁנַיִם, יְדִים, רַגְלִים. כְּשֵׁיִשׁ לְאָדָם עֵינַיִם לְרֵאוֹת, שְׁנַיִם לְלַעַס, יְדִים לְהַתְנוּעַע וּלְמַשֵּׁשׁ, לְתַת וּלְקַחַת, רַגְלִים לְלַכֵּת – זֶהוּ הַעֲשִׂיר הַגְּדוּל בְּיוֹתֵר. אָדָם אֵינּוּ קוֹלֵט אֶת גְּדֻלַּת הַנְּסִים שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ כָּל יוֹם, שְׁעָה וְרִגְעוֹ. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בַּמִּדְבָּר

רבה, פרשה ד', סימן ב'): בא וראה כמה נסים עושה הקדוש-ברוך-הוא עם האדם והוא אינו יודע, שאלולא הנה אוכל פת כשהיא חיה, היתה יורדת תוך מעיו ומשרטת אותו, אלא ברא הקדוש-ברוך-הוא מעין בתוך גרגרתו; הקדוש-ברוך-הוא הטביע שיהיה בגרונו של אדם לחלוחית, רק, כדי שלא יחנק. והנה אדם חושב – מה תועלת יש ברכ וכי?! האם שמנו לב לחסד הגדול הזה שעושה עמנו הבורא יתברך שמו?! אדם הולך לבית-חולים, ורואה שם, רחמנא לצלן, בני אדם בלי ידים, בלי רגלים, חרשים ועורים, או אז מתחיל לקלט את החסד שעשה עמו השם יתברך, או אז מתחיל להבין את גדל רחמנותו יתברך. ולכן למה לנו לחכות עד שגלך לבית-חולים, ונראה אנשים נכים, גדמים רחמנא לצלן, ואז נתחיל לתן תודה והודאה לפניו יתברך שלא הגענו לזה, לא עלינו, נתחיל כבר עכשו להודות לפניו יתברך על גדל החסד חנם הזה.

אומר רבנו ז"ל שימי חנכה הם ימי הודאה, שאדם צריך להלל ולתן תודה לפניו יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו. ומביא רבנו ז"ל דגמא מיולדת, אילו נסים עושה עמה הקדוש-ברוך-הוא! אשה מעברת, אינה יודעת כמה תפלות עליה לבקש מלפניו יתברך שהעבר יצא בריא ושלם, כמה עליה לבקש מאת הבורא יתברך שמו, שהפל יעבר תקין, כי כמה מאבדים את התינוק באמצע חדשי ההריון, וכמה מסתכנות בעת הלידה?! כי חכמינו הקדושים אומרים (שבת לא:), אשה שאינה שומרת טהרת המשפחה, אשה שאינה מדליקה גרות שבת, אשה המזלזלת במצות חלה, מקבלת ענשה בעת שכורעת לילד, או זהו זמנה

להעניש. ולכן בעל ואשה, ברגע שמתבשרים שהאשה מעברת, צריכים כבר להתחיל לבקש את הקדוש-ברוך-הוא, שיירחם עליהם, והתיריון יעבר בנקל, ושתוליד האשה בנקל עבר בריא ושלם, וכל אותו זמן צריכה האשה לבקש הרבה את הבורא ותברך שמו, ולזכר את הנסים נגלים שהקדוש-ברוך-הוא עושה. ובצעת הילדה, מסביר רבנו ז"ל, איזה גם הקדוש-ברוך-הוא עושה?! ואדם אינו מסגל להבין את זאת! ולכן ימי הנקה הן הימים שנותנו לנו להודות ולהלל ולשבח את הבורא ותברך שמו. ולכן בשעה שחכמינו הקדושים מתחילים את סגית הנקה, ושואלים: מאי הנקה? ואומרים תכה-ומיך שהם ימים שאסור לספד בהם ולהתענות, זה כבר עצם הנקה, שאסור לנו להתענות ולספד, אלא עלינו לשמוח תמיד. ואחר-כך מספרים חכמינו הקדושים, שלא היה שמון טהור, עד שמצאו פך קטן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול, הדעת של הצדיק האמת, שהוא שמון זית זך, שלא נגעו בו היונים והמתיונים, שהם כלל הערב-רב, אשר לדאבונו הרב, ישנם היום שקרנים, ר'מאים צ'בועים – ראשי תבות: שר"ץ השרץ על הארץ, כל מיני פוחזים העובדים על בני-אדם, הם אומרים שהם 'רבנים', ואינם אלא 'רע-בנים', ערב-רב, ריקים ופוחזים, העוקרים מבני האדם את האמונה הקדושה. כפי שאנו רואים פה אצלנו, שהמקנה לא היה כשר, לא היו מים באוצר, והיה זה כעין אמבטיה. הפשרות לא היתה פשרות, ומכרו נבלות וטרפות, הערוב היה קרוע, ולא נתן לנו לתקנו, ונכשלו אם-כן בחלול שבת. וכן מסר אותנו במסירות, והעליל עלינו עלילות, זה הערב-רב בהתגלמותו! אלו הם הרשעים ארורים, המוליכים את

הבריזות שולל, הם הגורמים לכל הצרות והרעות הבאות על הדור בלז, ולכן הגיע הזמן שיפל כל הרע והרשעות על ראשם. ומובא בזהר הקדוש (רעיא מהימנא כי תמצא רעט.) על הפסוק באיכה: "היו צריה לראש" – אלו הערב-רב נעשים ראשי ישראל, וכלם מכבדים אותם: 'כבוד הרב' וכו', בשעה שאינם אלא 'ערב-רב' ולא 'רבנים', והם המחשיכים את מחם של ישראל, ומחדירים בהם דעות כוזבות ונפסדות, ובשביל זה אנו סובלים מה שסובלים. ולכן קשמגיעים ימי החנכה, עלינו להודות ולהלל להקדוש-ברוך-הוא, שאנו קבלנו את הפך שמן של הפהו גדול, אשר לא נגעה בו שום טמאה, ולא היו יכולים לגעת בו, כי הפך שמן של הצדיק האמת, המוח של הצדיק כל-כה נקי באמונה, שמגלה לנו את זכות האמונה בהקדוש-ברוך-הוא, עד שאפלו הכי רחוקים, גם-כן יכולים להתקרב אליו יתברך. ורבנו ז"ל אומר (חיי-מוהר"ו, סימן תנה): רואים בני אדם ההולכים אצל פלוני או אלמוני לבקש ישועה, והוא מברכם וישנה ישועה, אז בלם אומרים: "הנה רואים אתם, זהו בעל מופת! בקשתם ממנו ישועה וברך אתכם ונושעתם". אומר רבנו ז"ל, הרי זה מגחך, ונדמה לאדם ההולך ביער עם מקל, ולפתע פתאם בא למולו זאב טורף, האדם אובד עצות, יש בידו רק מקל, ובו אינו יכול לגרש את הזאב, שהוא חיה טורפת. בכך, מה יעשה?! עומד הוא מול זאב טורף, ומגביה את המקל כאלו הוא כדגמת רובה. ובאותו רגע, יושב אחד על עץ גבוה, ורואה מה קורה כאן – זאב עומד לטרף אדם, ולו יש אקדח, ויורה כדור בראשו של הזאב, והורגו. לקח ההלך את הזאב על כתפו, והלך ברחובה של עיר וצעק: הרואים אתם, עם המקל הזה הרגתי את

הזאב! והאמינו לו בלם... כמו-כן אומר רבנו ז"ל, בכל דור ודור יושב צדיק גנוז, ומתפלל על נשמות ישראל מסוף העולם ועד סופו: בני, חיי אריכי, רויחי, בריאות, נחת, פרנסה, אריכות ימים וכו', ואיש אינו יודע, וממנו נשפעות כל ההשפעות, ובין כך כל השקרנים מתפארים, שהם עושים את זאת, בפעה שיושב לו בקרן זוית צדיק אמת, שהוא ממשיך את הישועה לעם ישראל.

כשהמציאו בעולם את הטלגרם - מברק, היה זה חדוש בעולם, אדם נמצא מסוף העולם ועד סופו, ויכול לשלח מברק. כיום ישנו טלפון, פאקס, ויכולים לשלח מסוף העולם ועד סופו, אבל בעבר לא היה כן. בנו של הרבי רבי חיים מצאנז זי"ע, בעל ה'דברי חיים', רבי יחזקאל שרגא זי"ע, בעל ה'דברי יחזקאל', נכנס אל אביו, ואמר לו: אבא, שמעת מה ארע? וענה אביו: לאו. ענה הבן: ישנו מברק, יכולים לשלח מברקים. התאנח האב: אוי, אוי, שאלו הבן לפשר הדבר? וענה האב: עד עתה כשיהודי הצרף לישועה היה טורח להגיע לצדיק, ולא ידע שהצדיק יודע את צרתו ובעיתו, ובוכה בכל לילה בעת תקון חצות על נשמות ישראל שישועו. עכשו שיש כבר טלגרם, ישלחו מברק, ויחשבו כאלו עד המברק הצדיק לא ידע. האם אנו יודעים דרכי המקום ברוך הוא וברוך שמו?! הלא אנו אנשים קטני ערה, פגומים, מלאי עוונות, האם חשבנו שעלינו לחזר בתשובה?! כל-כך הכנסנו בדתנו ובמחננו שאנחנו חוזרים בתשובה, אך במה חזרנו בתשובה? אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א' סימן לה'), לחזר בתשובה זה לקחת את המוח ולהדביקו חזרה להקדוש-ברוך-הוא, ורקא

דאזדריקת לאתר דאיתגטילת מניה (עין תקון כא, ותקון סד); האם אנחנו
 חושבים מהקדוש-ברוך-הוא?! הלא המוח שלנו מלא זבל וצואה.
 אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן סא), משם בא שמדברים רע
 על הצדיק, מי שיש לו צואה בראש, הוא מתחצף נגד הצדיק.
 אדם מסתובב ורק מחפש את הרע אצל פלוני, אצל אלמוני,
 ורואה רק שחר, אין זאת אלא מפני שראשו מלא לכלוך וזחמה,
 לכן מוצא את הרע שלו אצל אחרים; והנה הצדיק טורח ויגע
 להקים קהלה קדושה כזו, שיוכלו לקבל פני משיח צדקנו, שלא
 יתבישו ממושיח צדקנו, שהנשים תלכנה בצניעות על טהרת
 הקדש כבנות ישראל כשרות, ותקפדנה שלא תתגלנה שערות
 ראשן לבחון, אשר מובא בזהר הקדוש (חלק ב' קכה), שקללה תבוא
 על בעל שמתיר לאשתו לילך בגלוי שער, והילדים בבית הזה
 לא יהיו מצלחים, וקללה תשרה בבית, רחמנא לצלן, והפרנסה
 תעדר ממנו. והנה הצדיק לוחם למען הצלחת בתי ישראל,
 שילכו בצניעות הכי גדולה, שערות באשה זה דינים קשים
 ומרים, והצדיק לוחם על-כך, וברוך הוא וברוך שמו זכה הצדיק
 להקים קהלה יפה, שעם הקהלה הזו נוכל להתפאר לפני משיח
 צדקנו, אשר החזקנו מעמד במצבים הכי קשים שעברו עלינו, אף
 שנרדפנו עד חרמה על-ידי 'ערב-רב', בחינת יונים, שזרע טמאה
 בכל מקום, עד שהמקוה לא היה פשר, רחמנא לצלן, והכשיל את
 הצבור בכרתות, והפשרות לא היתה פשרות, עד שהאכיל נבלות
 וטרפות את העם, והערוב לא היה ערוב, עד שהכשיל את כלם
 בחלול שבת החמור, רחמנא לישזבן. אבל אומר רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוה"ר, חלק ב', סימן ב'), שימי חנפה הם ימי תודה והודאה, כגון עלינו

לתן תודה להקדוש-ברוך-הוא, שיש לנו צדיק כזה, המשמח אותנו, ומחיה ומנחם אותנו, ומחזק ומעודד אותנו לבל נפל, חלילה, ומעלה אותנו מעלה מעלה מעמק השאול אל רום גבהי מרומים. והעקר – להמשיך את ימי חנכה, שהם ימי הודאה לכל השנה, ולא לשפח את הגם שעשה לנו הקדוש-ברוך-הוא.

והנה רואים את הצדיק, ואין נפר בו פלום, והוא נראה כאחד האדם, אך בפנימיותו הוא גדול ועצום מאד, דבוק בדבקות נוראה בו יתברך, וזה עקר הנסיון, לאחז בו ולא להתנתק מן הגזע החסון. ובאמת מי הם אלו שאינם מכירים גדלת הצדיק? כל אלו הקרובים אליו מאד, הם פוערים פיהם, כי הם כל-כך סמוכים אל האור, עד שמסתגרות עיניהם. ולכן לא בחנם שישנו פתגם: מי אינו מכיר את הצדיק? הרבנית, הילדים והגבאים, ומדוע? כי נמצאים סמוך על ידו תמיד, אזי אינם רואים את האור הגדול הזה, הם רגילים אליו.

ידוע, שרבי נפתלי מרופשיץ זי"ע, בעל מחבר ספר "זרע קדש", נולד באותו יום ויש אומרים באותה שעה שנפטר הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע: בין השמשות של חג השבועות תק"כ; ואמרו עליו צדיקים את מה שחכמינו הקדושים אמרו על הפסוק (קהלת א. ה): "זרח השמש ובא השמש", עד שלא זרח שמשו של זה, לא שקעה שמשו של זה (בראשית רבה, פרשה נח, סימן ב.). ולכן קראוהו: זרע קדש, הבעל-שם-טוב הקטן, ולא הבינו אותו כלל, והיו עליו הרבה קשיות, כי התנהג מאד בפשטות, עד שלא ראו אצלו

מאומה. והנה לוי חתן בשם ר' אשר'ל מרופשיץ זי"ע, בעל מחבר ספר "אור ישע". אחר החתונה ישב זמן מה אצל חמיו הרבי. פעם אחת ראה שהרבי נכנס למטבח, אשר היו שם המבשלות, והחל לצעק עליהן: לא מגיע לי כוס חלב טרי, אני עמל כל-כך קשות?! חתנו התפלא במאד מאד לפשר הדבר, וכי חמיו הרבי אין לו דאגות אחרות, אלא כוס חלב טרי, ובא ומבקשו בכעס ובהקפדה?! ונתנו לו. ותקף כשיצא מהמטבח ונכנס לחדרו, הגיעה איזו אשה ובקשה מהגבאי להפנס, והכניסה. ובכתה: רבי, נולד לי בן, ואין לי חלב לתן לו; חיד הרבי, ונתן לה את הכוס ששתתה, ומאז היה לה חלב בשפע להניק את הבן. עברו חלפו שלשה חדשים, מספר החתן, ראיתי לפתע את חמי יוצא מחדרו ונכנס למטבח, והחל לצעק למבשלות: למה לא מגיע לי כוס חלב טרי בלא מים. ושוב התפלא החתן, וכי לחמי אין דאגות אחרות אלא אלו?! ונתנו לו. ושוב הגיעה איזו אשה, והכניסה הגבאי. ואמרה: רבי, הייתי פה, ברכתני שיהיה לי חלב, ונתברכתי. אלא הילדים שלי פחושים כל-כך, כי החלב שלי דליל מאד. וחייד ונתן לה לשתות את הכוס והלכה. ולאחר כמה חדשים חזרה ואמרה: רבי, בני נראה בריא וטוב, ובאתי להודות לך.

מה למדים מכאן? ר' אשר'ל מרופשיץ היה צדיק גדול, ולא הבין את חמיו, הוא לא ידע, שבאותו רגע שחמיו בקש כוס חלב פה למטה, בקש באותו רגע גם למעלה. ולכן אין לנו השגה בצדיק, ואל נא תשכחו את עברכם, אל תשכחו מה עשיתם, אל תשכחו את הזהמה שלכם, ועם הראש המלכלך שלכם תרצו

להבין את הצדיק?! ועוד יהיו עזי פנים שִׁסִּיתוּ נגד הצדיק, ובראשם הסמ"ד-מ"ם וגנדא דיליה, שהם מְסִיתִים ומְדִיחִים נגד הצדיק, והם המתנינים שֶׁל הדור הַזֶּה, שְׁעוֹקְרִים אֶת הָאֱמוּנָה מֵעַם יִשְׂרָאֵל.

רַבֵּנוּ ז"ל אֹמֵר (לקושי-מוֹתֵר"ו, חלק ב', סימן כד'): מִצְוָה גְדוֹלָה לְהִיֹּת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד. רַבֵּנוּ ז"ל אֵינּוּ נוֹתֵן עֲצָה לְהִיֹּת בְּשִׂמְחָה, אֲלֵא אֹמֵר, שְׂזוּ מִצְוָה גְדוֹלָה מִמֶּשׁ, וְרַבֵּנוּ ז"ל הֵיא הַמְּנַחֵם הַכֹּל, וּמְשַׂמַּח הַכֹּל, וְלָכֵן שְׂמוֹ ר' נַחֲמָן בֶּן שִׂמְחָה, וְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִסְפָּרִים, כְּשֶׁרַבֵּנוּ ז"ל אָמַר תּוֹרָה זו, אָבִיו הֵיא אֲצֵלוֹ, וְזוּ הַפַּעַם הִיחִידָה שְׂאָבִיו הֵיא אֲצֵלוֹ, וְאִזּוּ מְזַכֵּיר רַבֵּנוּ ז"ל: "אַל אֲלַקִּים הַגּוֹי"ה דְּבַר" (תהלים ג, א) – עוֹלָה כְּמִסְפַּר שִׂמְחָה"ה. אֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל, שְׂחִנְכָה זֶה הַזְּמַן לְפַעַל אֲצֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל יְלָדִים, שְׂיִהְיֶה לָנוּ נַחַת מִיְלָדִים, וְהוֹלְדָה בְּנִקְלָה, וּפְרִנְסָה, שְׂנִנְכָה לְלַמֵּד תּוֹרָה הַרְבֵּה, אֵל אֲלַקִּים הַגּוֹי"ה דְּבַר, שְׂיִהְיוּ לָנוּ דְּבוּרִים לְדַבֵּר אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מָה אָנוּ מְבִינִים בְּהַצְדִּיק?! הֵלֵא הוּא כָּל-כָּךְ מְסַתֵּיר עֲצָמוֹ, עַד שֶׁהַרְבֵּנִית וְהַיְלָדִים וְהַגְּבָאִים אֵינִם מְשִׁיגִים אוֹתוֹ כָּלֵל.

מִסְפָּרִים עַל הַרְבֵּי מִצְאָנֵי זי"ע בַּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר 'דְּבָרֵי חַיִּים', שְׂפַעַם אַחַת הֵיא יוֹשֵׁב בְּחֶדְרוֹ בְּלִי מַעִיל עֲלֵיוֹן, רַק עִם טְלִית קָטָן, שְׂזֶה לֹא קָרָה אַף פַּעַם וְהֵנָּה נִכְנָס הַגְּבָאִי לְרַבִּי, וְאָמַר: זֶה לֹא מִתְאִים לָכֵם לְשִׁבְתַּת כָּךְ. וְעָנָה לוֹ הַרְבֵּי: מִי שְׂאֲלֶךְ?! וְהַגְּבָאִי שְׂלֵא הֵיא חֲכָם גְּדוֹל הַתַּעֲקֹשׁ: רַבִּי הֵיכֵן הַמַּעִיל?! וְעָנָה: רְצוּנָךְ דִּיקָא לְדַעַת, הֵנָּה נִכְנָסָה עִתָּה אֶלְמָנָה, שְׂבַעֲלָה נְהַרְג, וְהוֹתִירָה עִם שְׂלֵשָׁה-עֶשֶׂר


יתומים, אמללה שבאמללים, שאין לה מאומה במה לפרנסם, ונתתי לה את המעיל שתמכרנו, ויהיה לה פרנסה לכמה שנים. נמצא מפל זה, שהגבאי אינו מבין ומשיג את דרכי ומעשי הצדיק, ולא אכפת לו מנשמות ישראל, ולכן אמר מה שאמר... כי באמת הצדיק הוא קדוש ונורא מאד, רחמן המרחם על נשמות ישראל בצערן, וגדל רחמנותו – אין לתאר ואין לשער, ורק מי שהוא רחמן יכול להיות מנהיג, כדגמת משה רבנו הרחמן האמתי. ולכן אין לאיש להתערב בדרך הצדיק, ואנו הפחותים וקטני הערך לעולם לא נוכל להבין את הצדיק המורם אלפי פרסאות מאתנו, ודבוק בחי החיים בו יתברך, ולכן אסור לשאל שום קשיות על הצדיק, ואשרי מי שמשליך שכלו וחקמתו, ומקבל את דברי הצדיק לבלי להרהר אחריו כלל. קשה לה קשיות?! צא החוצה לשדה ותצעק אליו יתברך. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן מו): קשין"א ראשי תבות: ש'מע ה'וני"ה ק'ולי א'קרא. קשה לה קשיות?! צא החוצה, ותשליך עצמך על הארץ ותבכה לפניו יתברך בדמעות שלישי: "רבנו של עולם, אני מלכלך בלכלוך ובזהמה, הוציאני מהבץ העב והגם הזה... ומי יכול להתפאר שהוא טהור וקדוש?! הצדיק מסר נפשו וכל כלו בעבור בני ישראל, שיהיו קדושים וטהורים, שלא ידעו מה זה חטא, ומי הלך ומסרו? הסמ"ך-מ"ם וגנדא דיליה, שהם הם העזי פנים, בחינת יונים ומתיונים, שמסרו את הצדיק, רחמנא לצלן, והעלילו עליו עלילת דם, האם נדמה להם שהקדוש-ברוך-הוא לא ישלם להם כגמולם?! בודאי יבואו עמהם חשבון, ויפרעו מהם מלמעלה על רע מעלליהם, אוי להם ואוי לנפשם! אשר זרעו טמאה בכל

מקום, וטמאו כל השמנים, ומה עשה הצדיק? נטל פך שמן טהור שלא נגעו בו היונים, בני ובנות ישראל קדושים וטהורים, שאינם יודעים מה זה חטא, מסר הצדיק נפשו בעבורם לשמור על קדשתם וטהרתם, האם מגיע לו אחר-כך שימסרו אותו?! הלא אינם אלא פדגמת אותו גבאי שוטה ואכזר... ואתה רבי עקיבא, אשריד שנתפסת על דברי תורה!

ידוע, שבחנכה היה יושב הרבי מצאנו, בעל ה'דברי חיים' זי"ע, בדבקות עצומה, שעות על גבי שעות נגד המנוחה, וממלמל מה שממלמל, ולא שמעו מה הוא מדבר, אבל עיניו זלגו דמעות. וכן היה כל לילה ולילה מימי החנכה. פעם אחת בעת הדלקת הנרות, הוציא שעונו מדי כמה דקות, ושאל לאנשיו: חלפה חצי שעה? וענו בשלילה, ואחר-כך שוב שאל: חלפה חצי שעה? וחזר חלילה, עד שחלפה חצי שעה, וכבה את הנרות, ונטל את החנכיה, ורץ לחוץ ופגש מישהו, ונתן לו את השקית עם החנכיה וכו'. והחסידים לא הבינו את הנעשה, הלא כל לילה היה הרבי דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ובוכה לפני הנרות שעות ארפות, ומה יום מיומים?! ולבסוף נתגלה, שאחר כמה שעות מאז שהחל לבוא קהל גדול לחדר המתנה, הגיעו הרבה אלמנות, ובכו שאין להן מה לאכל, וחלק פסף לקלם, ולבסוף לא היה לו מה לתן, ומשפן את המנוחה שלו כדי לעזר לבריות. כל-כך מסר נפשו בעבור הזולת. ופלא על גבי פלא, צדיק נורא מאד, שכל רצונו רק לעזר לזולת, ולבסוף אנשים שהיו נעזרים על ידו, הם הם הלכו והכניסוהו לבית-סהר... מבהיל הרעיון.

וכן נעשה מדור דור, שְׁעַל הצדיק האמת קמים ריקים ופוחזים ומוסרים אותו. הלא בָּלָנוּ צְרִיכִים לְבָבוֹת – הֵיכֵן הצדיק שְׁמַטְהַר אֹתָנוּ, מְזַכֵּךְ אֶת נִשְׁמַתָּנוּ, מְכַבֵּס אֹתָנוּ שְׁלֵא נִצְטָרֵךְ לְהִתְעַנּוֹת וְלִסְגֹף עֲצָמָנוּ?! אֵימָתִי צְרִיכִים לְהִתְעַנּוֹת וְלִסְפֹד? כְּשֶׁנִּפְטָר לְאָדָם קָרוֹב מְשִׁפְחָתוֹ מִהַקְרוֹבִים בְּיוֹתֵר. הַצְדִּיק הוּא בְּחִינַת חֲנֻכָּה, שְׁמַחְדִּיר בָּנוּ שְׁלֵא נִצְטָרֵךְ לִסְבֹּל וְלְהִתְעַנּוֹת, וְלִכְן הִתְחִילוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אֶת דְּבָרֵיהֶם: **מֵאִי חֲנֻכָּה? בְּכ"ה בְּכֶסֶלּוֹ, יוֹמֵי דְחֲנֻכָּה אֵינּוֹן, וְאֵין סוּפְדִים וְאֵין מִתְעַנִּים בָּהֶם.** זֶהוּ פָחוּ שֶׁל הַצְדִּיק, בְּחִינַת הַפֶּהוּ גְדוֹל, שְׁיֵשׁ לוֹ הַפֶּה שְׁמֹן טְהוֹר, שְׁמַטְהַר אֹתָנוּ וּמְחַדֵּיר בָּנוּ תְּשׁוּקָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁעוֹזֵר לִילְדֵינוּ, וְהֵנָּה הַיְּנֻגִים רוֹצִים רַק לְעָקְרוּ, וְחֹשְׁבִים מִחֻשְׁבוֹת אֵיךְ לְהַפִּילוֹ, חֶסֶם וְשִׁלּוּם. וְלִכְן עָלֵינוּ לְתַן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזָכֵינוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא מְטַהַר אֹתָנוּ וּמְזַכֵּךְ וּמְכַבֵּס אֹתָנוּ.

מִסְפָּר עַל אֶחָד הַצְדִּיקִים, שְׁבָלִיל שֶׁבֶת בְּשַׁעָה שִׁשָּׁר אֶת הַזְּמֹר: "אִשְׁתַּ חֵיל", כְּשֶׁהִגִּיעַ לְפָסוּק: "גְּמַלְתָּהוּ טוֹב וְלֹא רָע כֹּל יָמֵי חַיֶּיהָ", הָיָה בּוֹכָה מְאֹד, וְלֹא הָיָה יְכוּל לְהִרְגֵעַ, כְּשֶׁנִּרְגַע סוּף סוּף, שְׁאֵלוּהוּ הַרְבֵּנִית וְהִלְדִים: "מִדּוּעַ בְּכִיתָם כָּל-כֶּךָ?" וְעָנָה וְאָמַר: "אֵיךְ אָנִי כְּפוּי טוֹבָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, גְּמַלְתָּהוּ טוֹב, הַשְׂכִּינָה עוֹשָׂה לִי טוֹב וְלֹא רָע כֹּל יָמֵי חַיֶּיהָ, וְאֵנִי מִצִּיק לָהּ, וְלִכְן הִחַלּוֹתִי לְבָבוֹת". מָה רָעָה עָשָׂה לָנוּ הַצְדִּיק, שְׁאֵנְחָנוּ צְרִיכִים לְצַעַר אֹתוֹ כָּל-כֶּךָ?! לָמָּה צְרִיכִים לְשַׁפֵּךְ אֶת דָּמוֹ כָּל-כֶּךָ?! לָמָּה מוֹגִיעַ לוֹ אֶת זֹאת?! הָאֵם כְּשֶׁהִלְכָתָם לִישָׁן וּקְרִאתָם קְרִיאַת-שְׁמַע, הוֹרְדָתָם דְּמַעָה אַחַת בְּשִׁבִיל הַצְדִּיק?! הָאֵם אַתָּם זוֹכְרִים אֶת הַצְדִּיק הַזֶּה,

אָפּר "גַּמְלַתְהוּ טוֹב וְלֹא רָע כֹּל יְמֵי חַיֵּיהָ", שְׁעֵשָׂה לָכֵם רַק טוֹב
כָּל הַחַיִּים, הָאֵם הַזֹּלְתָם דְּמַעָה בְּעִבּוּרוֹ?!


הִנֵּה חִלְפוּ אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע שָׁנִים מֵאֲזֵי שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְהַדְפִּים אֶת
הַסֵּפֶר שׁו"ת "אֲשֶׁר בְּנַחֵל" מִחֲנֻכַּת תַּש"ד עַד הַיּוֹם (תַּש"ס"ה), וְאִם
יְדַפְּסוּ אֶת כָּל הַמִּכְתָּבִים, יִהְיוּ לְפָחוֹת אַרְבַּע-מֵאוֹת כָּרְכִים; וְזֹאת
אֲנִי מִבְטִיחַ, מִי שְׁיַעֲזֹר לְהַדְפִּים כָּרֶךְ אֶחָד מִשׁו"ת "אֲשֶׁר בְּנַחֵל",
תִּהְיֶה לוֹ טוֹבָה גְּדוֹלָה, וְאִתְּהִי לוֹ לְמַלְיָן גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם. וְאֲנִי מְקַוֶּה
לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהַחֲזִיר לוֹ טוֹבָה תַּחַת טוֹבָה. בְּרוּךְ הַשֵּׁם,
עֲשִׂיתִי לָכֵם הֲרַבָּה טוֹבוֹת אֲפִי שְׁקִבְלִתִּי בַחֲזָרָה רְעוּת, הַמְשַׁכְּתִי
לְעֲשׂוֹת טוֹבוֹת, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה כְּשֶׁאֲצַא מִזֶּה הָעוֹלָם, בְּוַדַּאי
תִּקְבְּלוּ אֶצְלִי רַק טוֹבוֹת. יַעֲזֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנַזְכֶּה כָּבֵד
לְבַנְיָן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְהַפְּהֵן יְדִלִיק אֶת הַמְנוּרָה, וְיֹאִיר אֶת אוֹר
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!



קונטרס
חג האורה

נגלה נוראות נפלאות ממעלת ימי הנגפה
הקדושים, ומה יכולים לפעל בזמנים אלו.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר יָמֵי חֲנֻכָּה
הַקְּדוּשִׁים הֵם חֹג שֶׁל אֹר, שְׂאֵז מִתְּגַלָּה
הָאֹר הַגָּנוּז שִׁיתְגַּלָּה בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקְנוּ,
וְלִכֵּן רְאוּי אֵז לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה עַל הַגְּאֻלָּה, כִּי
הֵם יָמִים מְאֹד מְסֻגְלִים לְבַקֵּשׁ עַל הַגְּאֻלָּה,
שֶׁנִּזְכָּה לְהַגְּאֹל גְּאֻלַּת עוֹלָם.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ג' סימן ו')



קונטרס חג האורה

בני ובנותי היקרים! אנו נמצאים עתה באמצע חג האורה, ימי חנכה הקדושים, שרבינו ז"ל אומר (לקוטי מו"ק"ו, חלק ב, סימן ב'), אשר כל הענין של ימי חנכה, זה תודה והודאה, שהם ימים אשר צריכים להודות ולהלל ולשבח את הקדוש-ברוך-הוא. והנה אנו יודעים, כשיש צרה לאחד, יש לו מועקה על לבו, מאין זה בא? או כשעובר על האדם משבר, לבו דופק מפחד, מהיכן זה נובע? מסביר רבינו ז"ל, הנה אנו רואים, כשיש צרה לאדם, אל מי הוא בא? אל חכם העיר, לשאלו עצה מה לעשות. אנו נמצאים בצרה גדולה מאד, אשר כמוה לא היתה, כי אין יום שאין קלתו מרבה מחברו, ובעת הצרה באים אל החכם לשית עצה לנפשו. אומר רבינו ז"ל: החכם הזה הוא הלב של האדם, כמו שכתוב (משלי י"ד י'): "לב יודע מרת נפשו". ואומרים חכמינו הקדושים (תקוני זהר י"ז): הלב מבין. ולכן כשנופלים בצרה ובסבל, עקר הצרה היא בלב, כי כל הדמים שזורמים בעורקים ובגידים, בלם מלחיצים את הלב, ורוצים לדעת מה לעשות. ומזה נובע, שכשיש צרה לאדם-הלב דופק מחמת פחד ורעדה, ומה גם שמרגיש חלשת הלב. ועל זה מסביר רבינו ז"ל: כשאדם נותן תודה להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד חנם שעשה אתו, אזי חוזרים הדמים למקום שצריכים להיות, ועוזבים את הלב, והאדם זוכה לקבל רפואה. כי עקר המחלות והחלאים רעים,

הפחדים והיראות שבאים לאדם, אין זאת אלא שהדמים
 לוחצים את הלב, ואינם זורמים בעורקים ובגידים פדבעי. כל
 אחד ואחד מאתנו עובר בכל יום ויום מצבים בלתי צפויים, שלא
 היה צפוי מראש שיקרו לו מקרים מזעזעים, כי החיים אינם כפי
 שרוצים, והכל מלמעלה-ממנו יתברר. נשאלת השאלה: למה
 צריכים לעבר כל כך-הרבה יסורים? למה צריכים לסבל סבל
 כל-כך גדול? אומרים חכמינו הקדושים (מנחות נ"ג): מה זית אינו
 מוציא שמנו אלא על ידי פתית, אם רוצים להוציא שמן זית
 זה, צריכים לכתש את הזיתים היטב, אף ישאל אינם חוזרים
 למוטב, אלא על-ידי יסורים. אנו נמצאים בזה העולם לתכלית
 אחת-כדי להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב בזהר
 (בא מ"ב): בגין לאשתמודעון ליה, כדי שגזקה להפירו יתברר.
 כי כך אומרים חכמינו הקדושים (תנחומא נשא ג'): מיום שברא
 הקדוש-ברוך-הוא עולמו, נתאנה שיהיה לו דירה בתחתונים,
 הקדוש-ברוך-הוא רוצה לגור אתנו, כדי שגזקה להפירו מכל
 פרט מפרטי הבריאה. לכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א' סימן א'),
 שאיש הישראלי צריך להסתכל תמיד על השכל שבכל דבר,
 שזה חיות אלקות המסיה את הדבר הזה; אם אדם זוכה להפירו
 יתברר, וכל מה שהוא צריך, הוא יודע שיש לו רק כתבת אחת-
 לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לבקש ממנו יתברר כל צרכיו-בין
 בגשמיות ובין ברוחניות, וכשמקבל את זאת, הוא נותן תודה
 להקדוש-ברוך-הוא: "תודה לך, רבנו של עולם, שנתת לי היום
 לאכל, שנתת לי בגד ללבש, שנתת לי היום בריאות, ששמרת
 אותי היום מפגעי ומקרי הזמן", זה נקרא תודה והודאה. אדם

צָרִיךְ לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה מִתְרַחֵב לְבוֹ לְבַקֵּשׁ הַקְּלָא. רַבְּנּוּ ז"ל אָמְרַר (לְקוּטְשֵׁי מוֹהַר"ו חֵלֶק א', סִימָן ב'): מְשִׁיחַ יִכְבֹּשׁ אֶת הָעוֹלָם עַל יְדֵי חֶרֶב הַתְּפִלָּה. הוּא יִכְנִים אֶת הָעֲנָן שֶׁל תְּפִלָּה בְּעוֹלָם, שְׁבִנֵי אָדָם יִרְגִילוּ אֶת עֲצָמָם לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (צְפַנְיָה ג, ט'): "כִּי אֲזָ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקַרֵּא כָּלֶם בְּשֵׁם ה'", כָּלֶם יְדַבְּרוּ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, כִּי יִהְיֶה גְלוּי אֱלֻקוֹת כְּזֶה, שְׂלֵא נִרְאָה רַק אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, נִרְאָה אֶת הַפְּנִימִיּוֹת שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר. וְזֶה עֵקֶר הַתְּפִלָּת שֶׁבְּעִבּוּרָה בְּאֵנוּ לְזֶה הָעוֹלָם-לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ!

וְהִנֵּה בְיָמֵים הַלְלוּ-יָמֵי חֲנֻפֵה הַקְּדוֹשִׁים, עָלֵינוּ לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל, לְשַׁבַּח וּלְפָאֵר עַל הַנְּסִים, עַל הַתְּשׁוּעוֹת וְהַמְּלַחְמוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲתָנוּ. הַיּוֹנִים הֵם חֲכָמֵי הַטְּבַע, שְׂכוּפְרִים לְגַמְרֵי בְרוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, הֵם גָּזְרוּ גְזָרוֹת עַל עַם יִשְׂרָאֵל, אַחַת מִגְזָרוֹתֵיהֶן הִיְתָה כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (רֵאשׁ הַשָּׁנָה י"ח): שְׁגִזְרָה מְלָכוֹת יוֹן גְּזָרָה, שְׂלֵא לְהִזְפִּיר שֵׁם שְׁמַיִם עַל פִּיָּהֶם, שְׂאֵף פַּעַם לֹא יְדַבְּרוּ מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְזֶה רְצוֹ לְסַלֵּק אֶת הַשְּׂכִינָה מִהָעוֹלָם. כִּי הַדְּבוּר שֶׁל הָאָדָם, יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוֹל מְאֹד. כְּמוֹ שְׂרַבְּנּוּ ז"ל אָמְרַר (לְקוּטְשֵׁי מוֹהַר"ו, חֵלֶק ב', סִימָן מ"ד), שְׂעַקֵר הָאֲמוּנָה תְלוּי בְּפֶה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תְּהִלִּים פ"ט, ב'): "אֹדֵיעַ אֲמוּנָתְךָ בְּפִי". עַל יְדֵי שְׂמֻדְבָּרִים אֲמוּנָה בְּפֶה, עַל יְדֵי זֶה זֹכִים לְאֲמוּנָה; כְּשִׂיְהוּדֵי מַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר עִם אֲשֶׁתּוֹ וּלְדַיּוֹ, עִם אָחִיו וְגִיסֵיו וּשְׂאָר בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה, עִם הַשְּׂכֵנִים, הַקְּרוֹבִים וְהַיְדִידִים-רַק מִהַקְּדוֹשׁ-

ברוך-הוא, בָּזָה מוֹרִיד אֶת הַשְּׁכִינָה בְּעוֹלָם, כְּשִׁיְהוּדֵי מְדַבֵּר רַק
 מֵהַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, מִשְׁרָה אֶת הַשְּׁכִינָה לְמַטָּה. וְזֶה מֵה
 שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עַן סִפְרֵי הָאֲזִינוּ שִׁי"ג) עַל אֲבָרְהָם אָבִינוּ,
 שְׁעַד אֲבָרְהָם אָבִינוּ הִיָּה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֶךְ עַל הַשָּׁמַיִם, כִּי
 יָדְעוּ שִׁישְׁנוּ אֱלֹקִים, אֲךָ מִסְתַּתֵּר כְּבִיכּוֹל לְמַעַלָּה, וְאָנוּ נִמְצָאִים
 בְּאֶרֶץ, וְיִכּוֹלִים לַעֲשׂוֹת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כְּאֹת נִפְשָׁנוּ, אָבִינוּ אֲבָרְהָם
 הוֹרִיד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה בְּאֶרֶץ, עַד שֶׁנִּקְרָא אֱלֹקֵי
 הָאֶרֶץ, שִׁידְעוּ שִׁישׁ הַשֵּׁם בְּכֹל מְקוֹם, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא
 עִמָּנוּ, אֲתָנוּ וְאֶצְלָנוּ, וְכֹל אֲשֶׁר קוֹרֶה-בֵּין לְטוֹבָה בֵּין לְרָעָה, יֵשׁ
 בָּזָה בּוֹנָה עֲמָקָה וְטוֹבָה גְּדוֹלָה, אֲךָ אֵינָנו מְסַגְּלִים לְהִבִּין הַטוֹבָה
 הַגְּדוֹלָה שִׁיוֹצֵאת מֵהַצָּרָה. כִּי סוּף כָּל סוּף כְּשִׁישׁ סֶבֶל וְצַעַר, זֶה
 מֵר וְכוֹאֵב מְאֹד מְאֹד, כְּשִׁישְׁנָם הַרוּגִים וּפְצוּעִים, וְנִשְׁפָּךְ דָּם
 יִשְׂרָאֵל כְּמָוִם, אֵין צַעַר וְיִסּוּרִים גְּדוֹלִים מִזֶּה, וְאֵיךְ יִכּוֹלִים
 לְרֹאוֹת אֶת הַטוֹבָה בָּזָה?! וְפֹה נִכְנָסוֹת הַקְּשִׁיּוֹת שִׁשׂוֹאֵל אָדָם:
 "מֵה זֶה וְעַל מֵה זֶה?!" אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים בְּרָכוֹת ה.ה):
 כָּל שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חִפֵּץ בּוֹ-מְדַכְּאוּ בְּיִסּוּרִים, וְאִם קִבְּלָם-
 יִרְאֶה זֶרַע וְיִצְרִיךְ יָמִים. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לִקְוֹטֵי מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימָן ד'):
 כְּשִׂאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁכָּל מְאָרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבָתוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה הִיא
 מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא; אִם יוֹדְעִים שֶׁכָּל הָעוֹבֵר עָלֵינוּ בְּגַשְׁמִיּוֹת
 וּבְרוּחָנִיּוֹת הַכֹּל לְטוֹבָה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁאֵינָנו מְבִינִים אֶת הַטוֹבָה,
 אֲבָל זֹאת הַבְּחִינָה הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לִקְוֹטֵי
 מוֹהַר"ו חֵלֶק ב', סִימָן ב'): בְּזֹאת שִׂאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לִתֵּן תּוֹדָה לְהַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, זֶה נִקְרָא שֶׁעֲשׂוֹעַ עוֹלָם הַבָּא, כִּי
 לַעֲתִיד יִתְבַטְּלוּ כָּל הַקְּרָבָנוֹת, וְיִשָּׂאֵר רַק קְרָבַן תּוֹדָה, מֵה הֵם

הקרִבָּנוֹת? אֵלֶּא כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, בַּר מִיָּנֹן, נֶעְלָם וְנִחְשֵׁד מִפְּנֵי
הָאוֹר, כִּי אִם הִיָּה יוֹדֵעַ הָאָדָם, שְׂמֵלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא
יִתְבַּרַךְ מִמֵּלֶא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבִתְוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וְכָל
הַבְּרִיאָה כְּלָה זֶה אֵלֶקוֹת, אַף פַּעַם לֹא הִיָּה חוֹטֵא, כִּי הִנֵּה
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אֵתִי, עִמִּי וְאַצְלִי, וּמִסְתַּפֵּל עָלַי,
וְאֲנִי מִסְתַּפֵּל עָלָיו, וְכִיצַד אֲנִי יוֹכֵל לְחַטֵּא?! בְּרַגַע שֶׁאָדָם בַּר
מִיָּנֹן, חוֹטֵא, הוּא מִסְלֵק אֶת הַשְּׂכִינָה מִפְּנֵי, וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה ג): בְּתַחֲלָה הִיָּתֵה הַשְּׂכִינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד,
כִּיִּן שֶׁחַטֵּאוּ-סִלְקוּ מֵהֶם אֶת הַשְּׂכִינָה; אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת,
אוֹת אֲמוּנָה, סִימָן כ"ב): הַפְּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מַכְנִים כְּפִירָה לְאָדָם. וְכֵן
אוֹמֵר הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָה נ"ט ב'): "כִּי עֲוֹנֹתֵיכֶם מִבְּדִלִים הָיוּ בֵּינְכֶם לְבֵין
אֱלֹקֵיכֶם", וּמִזֶּה בָּא שֶׁאֲנִי סוֹבְלִים סָבֵל גְּדוֹל וְיִסוּרִים מְרוּרִים,
וּמְקַבְּלִים מַכּוֹת, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְעוֹרְרֵנוּ שְׁנֵשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה וְנִסְתַּפֵּל אֵלָיו, שְׁנַרְגִּישׁ אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ,
שְׁנַתְחִיל לְדַבֵּר אֵלָיו, וְלַהּוֹדוֹת, וְלַשְּׁבַח, וְלַפֶּאֶר, אֶת הַבוֹרָא
יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ זֶה שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא. וְלָכֵן כָּל הַקְּרִבָּנוֹת יֵהִיוּ
בְּטָלִים, כִּי לֹא יֵהִיוּ חַטָּאִים, וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְהֵבִיא קְרִבָּנוֹת בְּעֵבֹר
חַטָּאִים, אֵלֶּא יִשְׂאֵר קְרִבָּן תּוֹדָה, שֶׁאָדָם מוֹדָה וּמְהַלֵּל לְפָנָיו
יִתְבַּרַךְ. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל: אֲפֵלוּ עֲכָשׁוּ, הֵן שְׁהוּלְךָ לֹא בְּטוֹב, הֵן
שְׁהוּלְךָ לוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּרַע, צָרִיךְ לְהַרְגִיל עֲצָמוֹ לְמַצָּא אֶת
הַטוֹב שֶׁיֵּשׁ בְּרַע, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵינוּ ז"ל (לְקוֹשֵׁי מוֹהַר"ו, חֵלֶק א' סִימָן ל"ג) בְּיוֹם
טוֹבָה-הִיָּה בְּטוֹב, וּבְיוֹם רָעָה - רְאֵה (קַהֲלַת, ז, י"ד). כָּל יוֹם וְיוֹם
מִתְגַּלֶּה הָאוֹר הַגָּנוּז, שֶׁהוּא הָאוֹר שֶׁהֵאִיר לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן קִדְּם
הַחַטָּא, שֶׁרַק רְאֵה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַק שְׁמַע אֶת הַבוֹרָא

יתברך שמו, רק הרגיש את הקדוש-ברוך-הוא ורק דבר אל
 הקדוש-ברוך-הוא, לא היה אצלו שום לבוש. כמו שכתוב
 (בראשית ב, כ"ה): "ויהיו שניהם ערומים, ולא יתבששו", לא היה
 להם לבוש, ולא התבישו לדבר באפן גלוי מהקדוש-ברוך-הוא,
 כיון שחטאו-גרשו אדם וחוה מגן עדן. "ויגרש את האדם",
 ומאז אדם מתביש לדבר פתוח ממנו יתברך, מתביש לדבר
 בגלוי אליו יתברך, כי יחשבו שמדבר אל הקיר, או אל עצמו, כי
 מרב כפירות ואפיקרסות, אדם איננו מבין משמעות המשג
 לדבר אל הבורא יתברך שמו! ולכן משיח, אומר רבנו ז"ל,
 יכבש את העולם על ידי תפלה. הוא יגלה לכלם-אם רוצים
 להנצל מהצרות, מהיסורים והמרירות, מהענשים קשים ומרים
 שעוברים עלינו, נרגיל עצמנו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא.
 וכתוב (תהלים קמ"ט ו): "חרב פיפיות בידם", חרב התפלה צריכה
 להיות עם שתי פיות. חכמינו הקדושים אומרים (מדרש שוחר טוב):
 פיהם של ישראל – חרבם. פה של כל יהודי זו החרב לכבש בה
 את המלחמה. אבל החרב הזו יש לה שנים משני צדדיה, להרג
 את השונאים, שפך מצינו בתפלה, שישנם שני דברים: תודה
 והודאה, ושאלת צרכיו. ראשית, צריך אדם להודות ולהלל
 להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד שעשה עמו, ולהזכיר לעצמו
 את כל החסדים הגדולים שגמל עמו. ואם יתחיל להתבונן,
 יזכח איד הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ועשה עמו כל-כך
 הרבה נסים ונפלאות, חסדים ורחמים גמורים. חכמינו
 הקדושים אומרים (נדה ל"א): אין בעל הנס מכיר בנסו, אדם חושב
 שהולכים עמו במדת הדין, ושוכח את החסדים והרחמים

גמורים שהקדוש-ברוך-הוא עושה אתו. אדם חושב שזה טבע, מקרה, מזל, "אני צריך ללכת, אני צריך להתנועע, לדבר לראות ולשמע", וחושב שזה טבעי ומוכן מאליו, ואינו יודע שזהו גם גדול מאוד, שיש לו עינים לראות ורגלים ללכת, וכל הרמ"ח איברים ושם"ה גידים מתפקדים פראוי. אבל אדם אינו מסוגל להבין את זאת, ורואה את הדבר כברור מאליו. ולכן תקנו לנו חכמינו הקדושים לברך את הברכות בכל יום: "פוקח עורים", "המכין מצעדי גבר", "יש לי עינים לראות, אני נותן לה תודה, רבוננו של עולם, יש לי רגלים ללכת, אני מודה לה וכו', וכן בכל פרט ופרט מהנסים היום-יומיים שהקדוש-ברוך-הוא עושה עמנו, ברגע שאדם מכיר שהכל זהו גם, אזי נפתח לו הלב ויכול לבקש הלאה: "רבוננו של עולם, עשית עמי נסים ונפלאות, ועדין עתה מרבה בחסדיך המרבים עלי, המושך לעשות לי נסים", וכאן נפתח לו הלב, ומתחיל לבקש את הקדוש-ברוך-הוא על כל הסרונותיו, ולכן מתחיל תחלה להודות ולהלל בתודה והודאה, ואחר כך מגיע לשאילת צרכיו. וזאת יחדיר משיח בעולם.

ולכן עקר המצוה בימי חג הפסח הקדושים-להדליק את הנרות, ואין לנו רשות להשתמש בהם, אלא לראותם בלבד, כי מתגלה אז האור הגנוז, והעקר להתבונן בגרות, ולראות את הבורא יתברך שמו. ולכן ישנם שמונה גרות-בנגד הבינה, שהיא הספירה השמינית ממוטה למעלה: מלכות, יסוד, נצח, הוד, תפארת, חסד, גבורה, בינה. אחר שעוברים על השבע מדות שאדם

מזכר את עצמו, אזי יכול להתבונן מה קורה בזה העולם, שהיונים החשיכו את עינינו, כמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה ב'): "וח'שך זה יון", שהחשיכו עיניהם של ישראל, והיו אומרים: כתבו לכם על קרן השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל. תרבות יון זה ח'שך, שלא נסתכל ולא נתבונן על האלקות שיש בדבר הגשמי והחמרי, שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל. עשו וישמעאל נלחמים בעם ישראל, כדי להחלישם ולשברם ולבטלם, שלא יברחו אל הקדוש-ברוך-הוא, שלא ידברו אל קונם. אבל משיח בחרבו, שהיא חרב התפלה, הוא יכבש את העולם. ולכן נאמר אצל יעקב (בראשית מ"ח כ"ב): "אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי", אומר על זה רש"י-בתפלה ובקשה, שזה הוא ענין ההתבודדות, שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב' סימן כ"ה), שזו המעלה העליונה מהכל, שאדם מרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וכל אשר כואב ומציק לו וכל צרכיו, הוא מבקש רק ממנו יתברך, בזה הוא כובש את הח'שך, ומאיר את האור אין סוף ברוך הוא, ומבטל את עשו וישמעאל. עשו-כל כחו זה חרב, "ועל חרבך תחיה", ושמעאל כל כחו זה קשת- "והוא רבה קשת", זה מה שאמר יעקב: "אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי", אומר רש"י: תפלה ובקשה, מסביר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי חלכות, נחלות, הלכה ד'), שיש שתי קלפות המתלבשות באדם, ובפרט שחטא ופגם בפגם הברית, שנתעקם לבבו ונטמטם מחו בקשיות ובספקות על הקדוש-ברוך-הוא, ושואל: "מה זה ועל מה זה עוברות עלי כל כך הרבה צרות", והקשיות והספקות מסובבים לו המוח והלב, עד שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק

ב' סימן י"ב), שְׁאֲנָשִׁים נוֹפְלִים בְּאִפְיֻקוּרְסוֹת וּבִכְפִירוֹת עַל-יְדֵי
 הַחֲכָמוֹת שֶׁלָּהֶם, שְׂזָה בְּעֲצָמוֹ עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל, שְׂרוּצִים לְהַעֲלִים
 וּלְהַסְתִּיר מֵאֲתָנּוּ אֶת הָאֲמוּנָה. וַיֵּשׁ שְׂתֵי קַלְפוֹת: קַלְפַּת עֲשׂוֹ,
 שְׂבָאָה פְתוּחַ וְאוֹמְרַת: לֵית דִּין וְלֵית דִּין, פְּנִים אֶל פְּנִים, כְּנִגְדָּה
 צְרִיכִים לֵילֵךְ בְּחֶרֶב. אָדָם הִבָּא מוּלְךָ וְרוּצָה לְהַרְגֶּךָ-הַשְּׂפָם
 לְהַרְגוֹ. הִיא אוֹמְרַת לְאָדָם: "לֹא יִתְכַנֵּן שְׂשׁוּמְעִים אוֹתְךָ, אִין לָךְ
 מַה לְהַתְּפַלֵּל, כִּי אִף אַחַד אֵינּוּ צְרִיךְ אוֹתְךָ" וְכוּ', זֶה הַשּׁוֹנֵא שְׂבָא
 אֵלֶיךָ בְּגִלוּי, פְּנִים אֶל פְּנִים, כְּנִגְדּוֹ בְּאִים בְּחֶרֶב, וְכוּרְתִים רֹאשׁוֹ,
 כְּמוֹ שֶׁעֲשָׂה דוֹד הַמְּלֶךְ לְגִלְתִּי, שְׂבָא יוֹם יוֹם עָרֵב וּבִקְרָ לְבַטְלָם
 מִקְרִיאת שְׂמַע, מֵאֲמוּנָה, עַד שְׂבָא דוֹד הַמְּלֶךְ וְכַרַת אֶת רֹאשׁוֹ
 בְּחֶרֶבוֹ; כִּי עִם הַשּׁוֹנֵא שֶׁהוּא עֲשׂוֹ, שְׂאוֹמֵר שְׂאִין שׁוּמְעִים אוֹתְךָ,
 וְלֹא צְרִיכִים אוֹתְךָ, נִגְדּוֹ הוֹלְכִים בְּחֶרֶב וּמְחַסְּלִים אוֹתוֹ. אֲבָל יֵשׁ
 קַלְפָּה קְשָׁה יוֹתֵר, קַלְפַּת יִשְׁמַעְאֵל, שֶׁהוּא פָּרָא אָדָם, "יָדוּ בְּכָל
 וַיָּד כָּל בּוֹ" (בְּרֵאשִׁית ט"ו י"ב), אֲתוֹ אִין יְכוּלִים לְלַחֵם אֱלֹא בְּקִשְׁתִּי.
 טְבַעָה שֶׁל קִשְׁתִּי שְׂיֹרִים אֲתָה לְמַרְחוֹק. מַהִי קַלְפָּה זֹז? אֱלֹא
 שְׂאוֹמֵר: "כִּי שְׂמַע אֵל, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּבֵר שְׂמַע תְּפַלְתְּךָ,
 הַתְּפַלְתִּי כָּבֵר, וְלָמָּה תִּתְּפַלֵּל שׁוֹב?! "זֹז קַלְפָּה עֲצוּמָה, כִּי אֵינְנוּ
 מְכַחִישׁ, אֱלֹא בָּא בְּחֲכָמָה, וְאוֹמֵר: כִּי שְׂמַע אֵל, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא שְׂמַע אוֹתְךָ. עֲלֵיו צְרִיכִים לִירוֹת בְּחֵץ וּקִשְׁתִּי, כְּשֶׁהַשּׁוֹנֵא בָּא
 אֵלַי מְרַחוֹק, וְרוּצָה שְׂאִפְסִיק לְהַתְּפַלֵּל, וְאוֹמֵר לִי שֶׁהַתְּפַלְתִּי
 מְסַפִּיק, עֲלֵי לְמַחֹת וְלוֹמֵר: "לֹא וְלֹא! אִין זֶה נְכוּן", כִּי כָּל זְמַן
 שְׂאָדָם חִי-צְרִיךְ לְהַמְּשִׁיךְ וּלְהַתְּפַלֵּל, וְלֹא לְחַדֵּל מְזָה. וְלָכֵן
 שְׂתֵי קַלְפוֹת אֵלוֹ-עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל, מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
 וְרוּצוֹת לְבַטֵּל מֵאֲמוּנָה בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִתְּפַלָּה, מְלַרְאוֹת

את האור. וזו תרבות יון, שהכניסו את הטבע, מקרה ומזל בעולם.

ולכן ימי חנכה הקדושים, שזכינו למתנתיהו, שהוא הנה הפהו גדול, הצדיק האמת, עם ילדיו ותלמידיו, זכו להתגבר על היונים, ולבטל קלפת יון, מצאו פד שמן חתום בחותמו של פהו גדול, שזה האיר לנו שמונה ימים, שהתחלנו להתבונן באור אין סוף ברוך הוא, המאיר בכל העולם, כמו שכתוב (חוקאל מ"ג ב): "והארץ האירה מפברו" וגו', וזהו גם חנכה, שבתוך החשך אנו יכולים ברוחניות חיות אלקות, בתוך הצרות והיסורים, המרירות והדינים, הענשים קשים ומרים שעוברים עלינו, אנו יכולים להסתכל גם כן על החסדים והרחמים הגמורים שהקדוש-ברוך הוא עושה עמנו, ואנו יודעים ומבינים, שבנדאי יש כאן איזו פונה מאתו יתברך. וכל זה יגלה משיח צדקנו, כי הוא יגלה את האור הגנוז כי טוב, ולכן משיח-ראשי תבות: מ'זונה י'מין, ח'נפה ש'מאל. מצד ימין אנו רואים את המזונה, שפתוב בזהר (חלק ג, ש): מזונה"ת אותיות זו מות. מה כתוב בה? "שמע ישראל הנו"ה אלקינו הנו"ה אחד". זו אמונה ברוחה ומזככת, שהקדוש-ברוך הוא נמצא אתנו, עמנו ואצלנו, במצבים הקשים ביותר, אסור להתיאש, אפלו שרע ומר וקשה לסבל את הסבל הזה, עם כל זאת עלינו לבוא אליו יתברך, ולדבק עצמנו אליו יתברך, ולחזור אליו. ומשם יוצא חנכה שמאל, שאפלו שעוברים עלינו דינים קשים ומרים, שזה השמאל, עלינו להזכיר עצמנו מה היה בימי חנכה הקדושים, שרבים טמאים ורשעים התגברו

עלינו, אבל הם נפלו בידי טהורים, מעטים וקדושים, ולא הועיל מאומה, כי סוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב. וכל זה הלמוד העמק שאנו צריכים ללמוד עכשו בימי חנכה הקדושים, שזה "חג האורה", חג שמאיר עלינו האור הגנוז, אף שאיננו מבינים הרבה דברים.

ולכן אנו רואים דבר פלא-חנכה תמיד חל בשבועות שקוראים בהם פרשיות וישב מקיץ, שבהן מפרטת מכירת יוסף, שמכרוהו לעבד. אשר כל הענין הוא בלתי מובן-איך יכול להיות, שאחים ימכרו אח? כמו שכתוב (תהלים ק"ה י"ז): "לעבד נמכר יוסף". השליכוהו לבור, ואחר כך מכרוהו, עד שנמכר במצרים לפוטיפר, והתוצאה לבסוף-שעם ישראל הצרכו לרדת למצרים בגלות, ולסבל סבל גדול מאד. ואיזה קשר יש לכל זה עם ימי חנכה הקדושים, "חג האורה", שתמיד חל בפרשיות אלו, שנאמר בהן מכירת יוסף הצדיק? אלא כל הצרות שעם ישראל סובלים, הן רק מחמת שנאת חנם, שונאים אחד את השני, שזה נותן פח לעשו וישמעאל להתגבר על עם ישראל, זה נותן שלטון לקלפת תרבות יון, שתרדה בגשמות ישראל, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): אלמלא היו עם ישראל מאחדים יחד, מחזיקים עצמם ביחד, אין כל אמה ולשון יכולה לשלט בהם, כיון שיש פרודים בגשמות ישראל, אז מתגברת תרבות יון-טבע, מקרה ומזל, ועשו וישמעאל באים עלינו. כל הצרות שאנחנו סובלים עכשו, כל שפיכות הדמים שקורה לנו, זה רק בגלל דבר אחד-שנאת חנם, אחד אינו יכול לסבל את

זולתו. ולבל נשטה בעצמנו, אנו עדין נמצאים בגלות גדולה, ועקר הגלות זה שנאת חנם, שאחד אינו יכול לסבל את השני, עד כדי כך, שאין יכולים לדבר זה עם זה. וזו היתה מכירת יוסף, "ולא יכלו דברו לשלם" (בראשית י"ג ו'). וכן קורה היום אתנו, איך יכול להיות שיהודים ישנאו זה את זה, שיהיו פלוגים בין נשמות ישראל! על זה בא לנו אחר-כך הסבל הגדול, שנשמות ישראל כל-כך סובלות, ונשפך דם ישראל פמים, הכל רק מחמת שנאת חנם, שאין אחד יכול לדבר עם השני. ועד שלא נתקן את זאת, אנו רחוקים מהגאולה. כי הגאולה אינה יכולה לבוא אלא על-ידי אהבה, שנאהב זה את זה. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ד'): אהב"ה גימטריה אח"ד, מי שמחזיק באחדותו יתברך, תמיד חושב רק מהקדוש-ברוך, הוא חי עם הקדוש-ברוך-הוא, ואוהב את כלם, וזה סוד גרות חנפה, שמאירים את הגלות עם האור הגנוז שיתגלה בעת ביאת משיח. ולכן משיח"ח ראשי תיבות: ח'נפ"ה ש'מאל, מ'זונה ג'מין. מה כתוב במזוזה? "שמע ישראל הו"ה אלקינו הו"ה אחד", מימין הולך חסד, כשיש לאדם אמונה, הקדוש-ברוך-הוא עושה עמו חסד. שמאל זה דין, גבורה, אבל אם אדם מתבונן בתוך הדינים, ורואה גם שם את האור הגנוז-זו הגאולה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש פליאה): הדודאים נתנו ריח-זה ראובן שהציל את יוסף, ועל פתחינו כל מגדים-זה חנפה. ראובן מסר נפשו להציל את יוסף, ומזה יצא נר חנפה. כל ענין "חג האורה", חג החנפה, זה להאיר את הקדוש-ברוך-הוא, שנזכה להכניס את הבורא יתברך שמו בתוך בתינו, וזה 'נר חנפה איש וביתו' (שבת כ"א:), בתוך הבית

נִכְנָסִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, שְׁיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל (שְׁבַת ט'): שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלוֹם; וְצְרִיכִים לְהִכְנִיס אֶת הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּתוֹךְ הַבַּיִת. וְלָכֵן אוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוּטָה י"א): אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ-שְׂכִינָה בְּיַנְיָהֶם, אֲצֵל הָאִישׁ יֵשׁ י' אֲצֵל הָאִשָּׁה יֵשׁ ה', וּבִיחַד י"ה-הַמּוֹחִין, וְכֹאשֶׁר יֵשׁ שְׁלוֹם בַּיִת-יֵשׁ שְׂכִינָה. וְלָכֵן גַּר חֲנֻכָּה-אִישׁ וּבֵיתוֹ, לְהִכְנִיס אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְהַמְהַדְרִין מִן הַמְהַדְרִין גַּר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, לְהַאִיר לְכָל אֶחָד אֶת אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, לְהַחֲדִיר בְּבִגְי הַבַּיִת אֲמוּנָה בַּפּוֹרָא יִתְבָּרַךְ.

וְלָכֵן אוֹמֵר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל (לְקוּשֵׁי הַלְכוֹת חֲנֻכָּה, הַלְכוֹת ו'), שְׁכַל עֵינַי הַחֲנֻכָּה זֶה לְשׁוֹן חֲנוּךְ, לְחַנֵּךְ אֶת יְלָדֵינוּ לְאֲמוּנָה, שְׂיִדְעוּ מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזֶה הַפֶּךָ מִתְבָּרוּת יְנוֹן, שְׂאֲמָרוּ: כְּתַבּוּ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר, שְׂאִין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֶי יִשְׂרָאֵל; אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי מוֹהַר"ן, חֵלֶק א'), סִימָן א'): מַהוּ שׁוֹר? לְשׁוֹן הַסְּתַכְלּוֹת, כִּי הַיְיָנוּם הַטְּמָאִים רָצוּ שְׂלֵא נִסְתַּכַּל עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת שְׂיֵשׁ בְּכָל דְבַר, אֱלֵא עַל הַטְּבַע, מְקַרְהָ וּמְזַל, אֲשֶׁר מִשָּׁם בָּאָה מַחְלֶקֶת וּמְרִיבוֹת וּקְטָטוֹת בַּבַּיִת-כְּשֶׁנֶּדְמָה שֶׁהַכֹּל מְקַרְהָ וְטְבַע; כְּשֶׁהָאִישׁ וְהָאִשָּׁה רַבִּים, זֶה בָּא רַק מִחֲמַת טְבַע, הָאִשָּׁה מֵאֲשִׁימָה אֶת בַּעֲלָהּ, שְׂאִינוּ מְבִיא מִסְפִּיק פְּרִנְסָה, וְהַבַּעַל מֵאֲשִׁים אֶת אִשְׁתּוֹ בְּכָל מֵינֵי הָאֲשָׁמוֹת, וְהַכֹּל בָּא, מִחֲמַת שְׂאִין זוֹכִים לְהַסְתַּכַּל עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, וְאִין אֵין יְכוּלִים לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה, וְיִשְׁנֶה שְׁנֵאָה גְדוֹלָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת. וְכֵן נַעֲשֶׂה בַחוּץ, שְׂבִנֵי-אָדָם אֵינָם יְכוּלִים לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה, עַד שְׂמוֹכְרִים אֶת יוֹסֵף. אֲנוּ עֲדִים לְגִזְעוֹת הָאֲרוּרָה שְׂמַת־פְּשֻׁטָּת

בין הבריות, ואוכלת בנו בכל פה. ואם רצוננו להגאל, עלינו לשרף את השנאת חנם הזו, ולהתאחד יחד נשמות ישראל, וזה רצון רבנו ז"ל - לאחד את כלל נשמות ישראל. ולכן שלמות "חג האורה" - לתן תודה לפניו יתברך, וכל אחד ואחד יש לו על מה לתת תודה לו יתברך, כי אם יחפש ויבקש - ימצא הרבה נסים שעשה עמו הקדוש-ברוך-הוא. ואומרים חכמינו הקדושים (שוחר טוב תהלים ק"ו): אי אפשר לעולם בלא נסים ובלא פלאים. כיצד? אדם נתון על גבי המטה [אדם שוכב במטה], והנחש בארץ לפניו, [ישנו נחש שוכב תחת המטה, ואדם אינו שם על לב], כיון שבא לתן רגלו על הקרקע, ברח הנחש מפניו, ואינו יודע מה פלאים עשה הקדוש-ברוך-הוא עמו, [אדם אינו מבחין בנסים שגמל עמו הבורא יתברך שמו]. אדם יוצא מפתח ביתו, נוסע נסיעה על הדרך, שחכמינו הקדושים אומרים (ירושלמי ברכות ל"ג): כל הדרךים בחזקת סכנה, והנה שב לביתו בריא ושלם, ואינו יודע הנסים והנפלאות שארעו לו, שלא תפסו איזה ישמעאלי פרא אדם והרגו, או לא נלכד באיזה פגוע והריגות ומיתות משונות, שקורים עכשו, רחמנא לצלן.

ולכן בימי חנכה האלו, "חג האורה", עלינו להרגיל עצמנו לתן תודה לפניו יתברך, על הנסים והנפלאות, על התשועות והמלקמות שעשה ועושה עמנו, ובזה יהיה לנו פח לבקש הלאה, כי אנו זקוקים עדין להרבה ישועות ונסים, עד שנגזק להגאל. והעקר מה שעלינו לבקש את הבורא יתברך שמו, שתהיה אהבה ואחדות בין נשמות ישראל, ונשרף את השנאה, שעשו

וישמעאל מכניסים בנו, ועלינו להשתדל מאד מאד בנקדה זו-
 להחדיר בנו אהבת ישראל, לאהב איש את רעהו. ואומר רבנו
 ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ס"ב): בשעה שאחי יוסף היו בצרה גדולה
 מאד, והרהרו בתשובה ואמרו (מב, כא): "אבל אשמים אנחנו"
 אנו אשמים שבאה עלינו הצרה הזו, "שלא שמענו בקול אחינו
 בהתחננו אלינו" ומכרנו אותו, ובאו אל יעקב אביהם ואמרו:
 "אדון הארץ (שזה הנה יוסף שלא הכירוהו), מדבר עמנו קשות,
 ואנו חוששים לרדת, כי רוצה לקחת את בנימין". אמר יעקב
 (בראשית מ"ג י"ד): "ואל שדי יתן לכם רחמים". שואל רבנו ז"ל: מהו
 'לכם'? אלא הקדוש-ברוך-הוא אוהב את עם ישראל, ורוצה רק
 את הטוב שלהם. אבל לעתים, נותן לנו מכות, נהרגים אנשים,
 נפצעים בגי-אדם, אבל זוהי רחמנותו יתברך, ואיננו מבינים את
 הרחמנות הזו, שאם נגזרו על האדם גזרות קשות ומרות-הכל
 לטובה, איננו יכולים להבין את הטובה שיש מהצרה הזו. ולכן
 אמר יעקב לבניו: "ואל שדי יתן לך"ם רחמים", הינו הקדוש-
 ברוך-הוא ימסר את הרחמים בידינו, כי לפעמים מה שעובר
 על גי-אדם צרות ויסורים, מרירות וענשים קשים ומרים,
 זה מצד הקדוש-ברוך-הוא-לטובה, אבל אנו, נשמות ישראל,
 איננו יכולים לסבל ולקבל את היסורים באהבה, על כן אנו
 מבקשים ממנו יתברך: מסר לנו את הרחמים בידינו, לתן לנו
 כל צרכינו: בריאות, פרנסה, ילדים, שמחת החיים וכו'. זאת
 אמר יעקב אבינו לבניו, השבטים הקדושים, שהלכו למצא את
 יוסף ולהחזירו אחר שמכרוהו: "ואל שדי יתן לך"ם רחמים",
 הקדוש-ברוך-הוא ימסר את הרחמים בידינו, שאנו נוליך את

הרחמנות. ולכן אומר רבנו ז"ל: ישראל"ל זהו ראשי תבות: א"ל ש"די י'תן ל'כם ר'חמים. וזאת אנו צריכים עכשו, בימים טרופים אלו, אשר אנו עדים למה שעובר על נשמות ישראל- צרות וסבל רב מאד, ודם ישראל נשפך כמים, ובנדאי מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה-הכל לטובה, אבל איננו מבינים את הטובה הזו, ועלינו להתבונן ב"חג האורה"-מה הקדוש-ברוך-הוא רוצה מאתנו? להחזיר את יוסף, את הצדיק האמת, לגלותו ולפרסמו בעולם, לפרסם את המודיו הקדושים, שמחזק ומאמץ את נשמות ישראל, יוס"ף שמו, מלשון (בראשית ל"ד) "יוסף לי בן אחר", הינו שלצדיק האמת הולך בחיים, שעוד יהודי יתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא וישוב בתשובה. ועלינו לילך בדרךיו של הצדיק, לקרב עוד יהודי לצור מחצבתו, שיכיר אותו יתברך. ואם נלך בדרך זו-נצליח, ונזכה להיות פלים לקבל בהם האור אין סוף ברוך הוא, ו"חג האורה", שהוא חג החנכה, מלשך עלינו כל השנה, שנזכה במו עינינו לראות בגלוי שכינה, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

טְמֵאת יוֹן

יְגֵלָה מַה זֶה טְמֵאת הַיּוֹנִים, וְאֵיךְ יְכוּלִים
לְלַחֵם נֶגְדָם, וַיַּחֲזֹק אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל שְׁלֵא
יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: טְמֵאת יוֹן שַׁיְכֶת בְּכָל
דוֹר וְדוֹר, כִּי כָל אֱלוֹ הַמִּינִים וְהַאֲפִיקוֹרְסִים
הַזְּדִים הָאֲרוּרִים, שְׁמֹדְבָרִים נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא פְתוּחַ, וּמְתַלְוֹצְצִים מְכַל
הַמְצוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, וּמְסִיתִים וּמְדִיחִים
נֶגֶד כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, הֵם הַיּוֹנִים
שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, וְצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם
בְּתַכְלִית הָרַחוּק.

(אמרי-מוהרא"ש חלק ג' סימן ז')



קונטרס טמאת יון

חכמינו הקדושים אומרים (שבת כא): כְּשֶׁנִכְנסוּ יוֹנִים לְהִיכָל, טמאו כל השמנים שפיהיכל, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן, שהיה מנח בחותמו של פהן גדול, ולא היה לו אלא להדליק יום אחד, ונעשה בו גם והדליקו בו שמנה ימים. מה אנו רואים? כל הנס של חנכה היה על-ידי פך שמן שהיה מנח בחותמו של פהן גדול, שהיונים לא נגעו בו. ולכן עלינו להתבונן מהי "טמאת יון", מה היונים רצו מעם ישראל?! במה רצו להכריח את עם ישראל?! ומהי המלחמה נגד תרבות יון כבר אלפים שנה?! אלא חכמינו הקדושים אומרים (בראשית רבה, פרשה ב', סימן ד'), שגזרה מלכות יון גזרה, שלא להזכיר שם שמנים על פיהם. היונים רצו להוציא מעם ישראל את שם ה', ולא להזכיר את הקדוש-ברוך-הוא, זו הטמאה הכי גדולה, כי ברגע שאדם איננו מדבר מהקדוש-ברוך-הוא, אבדה מפניו האמונה. וכמו שאומר הנביא (ירמיהו, כח): "אבדה האמונה ונכרתה מפיהם"; אם אדם תמיד היה מדבר רק מהקדוש-ברוך-הוא, הקדוש-ברוך-הוא היה נמצא אצלו, כי מהיכן יכולים לדעת, שהשם יתברך שורה באדם? אם הוא מדבר תמיד מפניו יתברך, זה סימן שהוא יתברך נמצא אתו, וכמו שכתוב (בראשית לט, ג): "וירא אדניו כי הוי' ה' אתו" וגו', אומר רש"י: שם שמנים שגור בפיו; אפלו גוי ארור טמא, הפיר שה' יתברך נמצא עם יוסף, וכיצד? כי יוסף תמיד דבר מהבורא יתברך

שָׁמוּ. וְלִכֵּן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן מד): הָאֱמוּנָה תּוֹלָה בְּפֶה שֶׁל הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁפֶתוֹב (תהלים פט, ב): "אוֹדִיעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי", עַל-יְדֵי שֶׁמְדַבְּרִים אֶת הָאֱמוּנָה בְּפֶה, זֶה בְּעֵצְמוֹ מְבִיא לְאֱמוּנָה, לֹא-כֵן כְּשֶׁאָדָם, חָס וְשָׁלוֹם, מְדַבֵּר כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, וְעוֹשֶׂה לְצַנּוֹת, רַחֲמָנָא לְעָלוּ, כְּלָפִי מַעֲלָה, אוֹ עוֹשֶׂה לְצַנּוֹת מִצְדִּיקִים הַדְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ, סִימֵן שֶׁהוּא מְלֵא מְלֵא כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת. אִם אָדָם מְדַבֵּר אֱמוּנָה סִימֵן שֶׁהוּא דְבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּדַבְּרֵי הַמַּאֲמָר: הַלְשׁוֹן הוּא קְלָמוֹס הַלֵּב, מֵה שֶׁאָדָם מְדַבֵּר – בְּזֶה הוּא אוֹחֵז וְחִי. וְלִכֵּן אִם אָדָם מְדַבֵּר כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוּבּוֹ, אוֹ שְׁקוּץ, תַּעֲוֹב זֶהוּם, נְבוּל פֶּה, סִימֵן שֶׁשִּׁים הוּא נִמְצָא, וְכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (ספר-הַמְדוּת, אוֹת נְבוּל פֶּה, סִימֵן א'): מִי שֶׁמְדַבֵּר נְבוּל פֶּה, בְּיָדוֹעַ שֶׁלְבוֹ חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת אָנוּ; כִּי הַכֹּל תִּלְוִי בְּפֶה שֶׁל הָאָדָם, הַפֶּה מְגַלֵּה אֶת פְּנִימִיּוֹת הָאָדָם. וְהַיּוֹנִים יִדְעוּ אֶת זֹאת הַיֵּטֵב, וְגִזְרוּ גִזְרָה, שֶׁלֹּא לְהִזְכִּיר שֵׁם שָׁמַיִם עַל פִּיהֶם, וְזוֹ "טְמָאת יוֹן" הִרְשָׁעָה, שֶׁנִּכְנָסוּ לְהִכָּל וְטָמְאוּ כָּל הַשָּׁמַיִם. וּמֵה זֶה הִיכָל? כָּל אָדָם הוּא הִיכָל בְּשֶׁבִיל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּמֹת סא): אֵתֶם נִקְרָאִים אָדָם, וְלֹא אֲמוֹת הָעוֹלָם קְרוּיִים אָדָם. עִם יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים אֲדָ"ם מְלִשׁוֹן אֲדָמָ"ה לְעֵלְיוֹן, כָּל יְהוּדֵי יִשְׂרָאֵל רַמ"ח אֵיבָרִים וְשֵׁם"ה גִּידִים, כְּנֶגֶד רַמ"ח מְצוּוֹת עֲשֵׂה וְשֵׁם"ה לֹא תַעֲשֶׂה, וְעַל כֵּן יְהוּדֵי נֹאמְרָה: "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ", אוֹמֵר ר' חַיִּים וַיִּטָּאֵל (שְׁעָרֵי הַקְדוּשָׁה): הָעוֹלָמוֹת הָעֵלְיוֹנִים הֵם כְּדְמוּת אָדָם: רֵאשׁ, עֵינַיִם, אָזְנַיִם, חֹטֵם, פֶּה, צְוָאר כַּתְפַּיִם, יָדַיִם, גּוֹף, רַגְלַיִם, בְּצוּרָה כְּזוֹ הוֹלְכִים כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְעַל זֶה נִבְנְתָה כָּל חֲכָמַת הַשְּׁבִלָה, וְכָל הַיְחוּדִים וְהַזּוּגִים שֶׁל הַשְּׁמֹת וְהַמְדוּת שֶׁהַצְדִּיקִים מִיְחַדִּים יְחוּדֵי קְדוּשִׁים, וּמְמַשִּׁיכִים עַל עֵצְמָם

אור וזיו וחיות ודבקות האין סוף ברוך הוא. ועל כל מצוה שאדם מקיים, יש אין ספר יחודים. על כל לא תעשה שאין עושים, יש אין ספר יחודי שמוותיו יתברך. ונדבר זה אין יכולים להסביר לאנשים שישקלם מלא טנוף וצואה, מלא זקמה, כי כך אומר רבנו ז"ל (לקוטי- מוהר"ן, חלק א', סימן סא): אם יש לאדם אמונה, הוא אוהו בשלמות, וכמו שצריכים אמונה בבורא יתברך שמו, כך צריכים אמונה בצדיק, וכמו שצריכים אמונה בצדיק, צריכים אמונה בעצמו, ורב רבם מתרחקים מהקדוש-ברוך-הוא, כי אין להם אמונה בעצמם, וחושבים: "מה אני שנה, מפני לא יצא מאומה, אני לא יצלח וכו', נכשלת בעברות חמורות, ואין לי שום תקנה ותקנה בחיים", ולכן מתרשלים מלחזור בתשובה שלמה, אבל אם אדם היה יודע, שעל-ידי כל מצוה ומצוה הוא מתחבר לעולמות העליונים, ומכל שכן שאדם זוכה ובוכה בבכיות עצומות לפניו יתברך, עד שנטהר לו הפח-מחשבה, אז זוכה לראות אילו שמות ויחודים בכל העולמות, אז רוצה לעשות את המצוות בשמחה עצומה. תתארו לעצמכם, אין ספר יחודי שמוותיו יתברך, אילו אורות זה ממשיך על האדם! זה אין יכולים להסביר לקטני ערה, למצמצמים. ולכן אנשים כל-כך שבורים ורצוצים, ונמצאים בדכאון פנימי, שקל זה "טמאת יון". וכמו שכתוב (תהלים סט, א): "טבעתי בין מצולה", אדם מסכן כשנכנס לבצה, אינו יכול לצאת משם, הוא נדבק בתוך הביץ, וכשמגביה את רגלו האחת, נופל ברגלו השנייה בביץ עמוק יותר, וחוזר חלילה, "טבעתי בין מצולה" – צועק דוד המלך, נשמעתי בבצה כזו, שאינני יכול לצאת. ברגע שנכנס באדם יאוש – "אני כבר לא יכול לחזור בתשובה, מפני לא יצא מאומה", הוא מסתכל בספרי קבלה,

ורואה שם שמות ויחודים על כל מצנה ומצנה, ואומר לעצמו: "זה לא שיד אלי, כי אני כבר לאחר יאוש" – זו "טמאת יון".

כי באמת מכל מצנה ומצנה שאדם זוכה לקים, נעשים יחודים קדושים עליונים. ורבנו הפליג פעם במעלת האדם ואמר: אתם יודעים מה זה אדם?! אם עושה ככה עם היד, נעשה ככה בעולמות, אם עושה ככה עם היד, נעשה ככה בעולמות. וכן אמר, שאם היו פותחים את פנימיות האדם, היו רואים שבכל גיד ואיבר תלויים אלפי אלפים עולמות (סיי-מוהר"ו, סימנים: תקד, תקה), ואז היה האדם נראה אחרת לגמרי. והנה יש רמ"ח מצוות עשה, ושם"ה לא תעשה – כמנן תר"ג, ושבע מצוות דרבנו, שנה מנן כת"ר – תר"כ; כל יהודי, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ו) הוא יהלום בכתר המלך, אם יהודי משתוקק רק אל הקדוש-ברוך-הוא, ואינו רוצה מאומה רק אותו יתברך, ואינו מדבר משום דבר רק ממנו יתברך, הוא נקלל באין סוף ברוך הוא. ולכן היונים טמאו את כל השמנים, להסיר כל זיק של קדשה. רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ס'), שתמוח של האדם, זו השמנוניות שלו, והיונים טמאו את כל השמנוניות, את כל השכל של האדם, והכניסו במוחות תרבות יון; כי יש בו באדם חיצוניות ופנימיות. הפנימיות זה ההיכל, שאדם צריך להיות היכל לגבי אין סוף ברוך הוא, שהקדוש-ברוך-הוא ישנה בו, ומבחוץ הגוף מעלים ומסתיר את הנשמה, והיונים עשו עקר ותכלית רק מהגוף, ואת הנשמה רצו לכלות לגמרי לגמרי, כלומר אין לאדם נשמה, אצלם הכל היה לבוש, חיצוניות, ולכן תרבות יון זו תרבות הגוף, כחנות, התעמלות, שחיה, ספורט, עושים מהגוף

עקר, ושוכחים שיש נשמה. זו היתה כל מטרת היונים, להוציא מעם ישראל את הפנימיות, וזה כלל האולימפידה שהיונים מפיצים אלפים שנה ברחבי העולם כלו ומדברים ומחשיבים רק את כחות הגוף, ואת הנפש עוקרים לגמרי מהאדם, כאלו אין לו נפש כלל. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן לו): פשאדם פוגם בברית, רחמנא לצלן, המוח שלו מתגבש, השמן שבראש יבש, ואין לו שמנוניות, ואז נעשה משגע, רחמנא לצלן. או שנכנסים בו כל מיני מחלות וחלאים רעים, ועקר המחלה זו מחלת עצבים, שאדם סובל מדכאון פנימי, שבזה יש אין ספר מחלות: או שאינו רוצה לדבר עם אף אחד, או שרוצה להיות בחשך ולא באור, או שיש לו פחד גבהים, ולא יגס למעלית וכו' כל מיני מחלות פתוצאה ממחלת עצבים, וזה בא, רחמנא לצלן, מפגם הברית, שנתגבש לו המוח והשכל, השמנוניות שבראש, וזה מה שהיונים מכניסים בעם ישראל – "טמאת יוון", להראות שאין לה נפש, אינה שוה מאומה, רק הגוף בעל חשיבות עליונה, שיהיה ספורטאי, אגרוֹפן וכו' וכו', כדגמת חיות הנוגחות זו את זו.

ובאמת תכלית האדם בעולמו להיות "אדמה לעליון", באנו לזה העולם לתכלית אחת – להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, לשמש את בוראנו, והיונים עקרו מאתנו, בר מינו, שלא נזכיר שם שמים, וזו כלל הגלות. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן ז'), שעקר הגלות זה מחמת חסרון אמונה, כי אם יש לאדם אמונה, לידע שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל, איננו בגלות, אלא יודע שבכל מקום ימצא את הקדוש-ברוך-הוא. אדם שזוכר את הקדוש-ברוך-הוא, וחי עם

הקדוש-ברוך-הוא, הוא תמיד ערני, ואפלו כְּשִׁישׁוֹן, מחוֹ מְשׁוּטְמָה
 בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְכִמּוֹ שְׂאוֹמֵר הָאֶרֶץ יִזְ"ל: אִם אָדָם לָמַד כְּמָה
 פְּסוּקִים בַּיּוֹם הַזֶּה, כְּמָה מוֹשְׁנֵיזוֹת, כְּמָה מִימְרוֹת, כְּמָה הִלְכוֹת וְכוּ'
 וְכוּ', כְּשֶׁהוֹלֵךְ לִישׁוֹן, הַנְּשָׂמָה שָׁלוֹ נִכְנָסֶת לְעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים,
 וּמְגַלִּים לוֹ סוּדוֹת עַל הַפְּסוּקִים, עַל הַמּוֹשְׁנֵיזוֹת, עַל הַמִּימְרוֹת, וְעַל
 הַהִלְכוֹת שֶׁלָּמַד, וְכֹל מִי שֶׁלָּמַד יוֹתֵר, מְגַלִּים לוֹ סוּדוֹת רַבִּים יוֹתֵר.
 אָבֵל כְּשֶׁקָּם – שׁוֹכַח הַכֹּל. וְיָבוֹא הַיּוֹם, שֶׁאָדָם יִחְיֶה אֶת עֲצֻמוֹ עִם
 כָּל מַצְוָה וּמַצְוָה, וְעִם כָּל לְמוּד וְלְמוּד שֶׁלָּמַד בְּזֶה הָעוֹלָם בְּמִקְרָא,
 מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְּרָשׁ, הִלְכוֹת וְאֲגָדוֹת, כִּי יִגְלוּ לוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְאִז
 הוּא כָּל-כֶּךָ יִצְטַעַר: "הַכִּיצַד בְּלִיתִי זְמַנִּי הִיָּקֵר בְּשִׁטִּיּוֹת", וּמִדּוּעַ בָּלָה
 אֶת הַזְּמַן בְּהֶבֶל וְרִיק? כִּי לֹא הֵאֱמִין בְּעֲצֻמוֹ, שֶׁהוּא גַם-בֶּן חֲשׁוֹב
 לְמַעֲלָה. כִּי בְּאֵמֶת בְּזֶה שֶׁאָדָם מְקִים אִיזוֹ מַצְוָה, הוּא מְקַשֵּׁר אֶת
 עֲצֻמוֹ עִם כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ אֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֶה שֶׁאָדָם לּוֹמֵד
 כְּמָה פְּסוּקִים חֲמִשׁ – מִקְרָא, כְּמָה מוֹשְׁנֵיזוֹת מוֹשֵׁשׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה,
 כְּמָה הִלְכוֹת בִּשְׁלַחַן עֲרוּךְ, בְּזֶה מִמְשִׁיב עַל עֲצֻמוֹ אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת
 וְדַבָּקוֹת אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְאִם אָדָם אֵינוֹ מֵאֲמִין בְּזֶה, אֵינוֹ מֵאֲמִין
 בְּעֲצֻמוֹ שֶׁשְׁוֹה לְמַשְׁהוֹ, זֶה אֲשֶׁר מְרַשֵּׁל אוֹתוֹ מִלְּחִזֵּר בְּתַשׁוּבָה. אָבֵל
 אִם אָדָם זוֹכֵה וּמִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁנִּמְצָא אֶצְלוֹ הַפֶּה שֶׁמֶן
 טָהוֹר הַחֲתוּם בַּחוֹתְמֶת הַכֶּהֵן הַגְּדוֹל, שֶׁלֹּא נִגְעוּ בּוֹ הַיּוֹנִים – כָּלֵל
 "טְמֵאוֹת יוֹן", אִזִּי זוֹכֵה לְהַתְחַזֵּק בְּתַקְוָה כָּל הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת, הַגְּלִים
 וְהַמּוֹשְׁבֵי שֶׁפּוֹקְדִים אוֹתוֹ, שֶׁזֶה בַּחֲנִינֵת הַגִּם שֶׁנַּעֲשֶׂה, שֶׁנִּמְצָא
 פֶּה שֶׁמֶן קָטָן, שֶׁלֹּא הָיָה בּוֹ מִסְפִּיק אֶלָּא לְהַאֲרִי לַיּוֹם אַחַד, וְהַאֲרִי
 שְׂמוֹנֶה יָמִים, הֵינּוּ כְּשֶׁאָדָם שְׂרוֹי כְּבָר בְּתַכְלִית הַיְרִידָה, וְכַמְעַט
 שֶׁאֵבֵד לְגַמְרֵי, וְהַנְּהָ מוֹצֵא פֶה שֶׁמֶן קָטָן, שֶׁזוֹכֵה לְהַנְדִּיבֵק בְּשֶׁמֶן טָהוֹר

זה ומזכך, בצדיק האמת, אזי נתעורר ועולה מעמק השאול, ומאיר על עצמו אור נורא ונפלא מאד. וכמו שאומר מזהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, חגיגה, הלכה ו'), שאדם נמצא במדרגה הכי תחתונה, שנדמה לו שזהו זה, דלית לה מגרמא פלום. והנה עולה עד הבינה, שמתחיל להתבונן באין סוף ברוד הוא, שזה סוד שלא היה בו שמן להדליק אלא ליום אחד, הינו אדם היכול להתחזק בתקף הקטנות והשפל, והנס הגדול שעולה עד הבינה, עד המדרגות הכי עליונות, ומתבונן באין סוף ברוד הוא, וחושב, שגם אני שנה למשהו, זה הכי חשוב!

ולכן היננים גזרו גזרות על עם ישראל להחשיך עיניהם. וכמאמרם ז"ל: וחשך – זו מלכות ינו, שהחשיכו עיניהם של ישראל, ואמרו: כתבו לכם על קרון השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל. שור – לשון הסתכלות (שור), כמו שכתוב (במדבר כד, יז): "אראנו ולא עתה, אשורנו ולא קרוב". הינו שכל מטרתם היתה שלא יסתכלו על הקדוש-ברוד-הוא, שעיינו לא תסתכלנה על הבורא יתברך שמו, אלא רק על הגשמיים והחצוניים, וזה היה חלום פרעה, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מזהרנ"ו, חלק א' סימן נד), שזה כח המדמה, שראה שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר, והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן רעות מראה ודקות בשר, ותאכלנה שבע הפרות רעות המראה את שבע הפרות הבריאות, ולא נודע כי באו אל קרבנה (בראשית מא, כא). איד יתכן בדרך הטבע דבר כזה?! יש לנו פרה שמנה בריאה, נותנת חלב, והנה באה איזה פרה צנומה ודקה, חולנית ובלועת את הפרה הבריאה, ותכף כשבלעה אותה, לא נפר עליה פלום, היתכן?! אלא זו תרבות ינו, שבע זה הספירות העליונות חסד, גבורה, תפארת,

נצח, הוד, יסוד, מלכות, כנגד זה יש לנו שבועה ימים: ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי, ששי ושבת. כל שבוע זה פרוץ אחד מהעולמות, הרי אנו נמצאים בזה העולם, ויש לנו שבוע שלם: יום ראשון, שני, שלישי וכו', כיון שמגיעה שבת, מתגלה עלינו אור אין סוף ברוך הוא, ואז אנו מתחילים להבין, שכל השפע שנושפע עלינו בששת ימי המעשה – בא מן השבת. והנה מדוע אדם מוזל בקדשת השבת? כי אינו יודע גדלתה ומעלתה, ולכן כל-כך מרים לו החיים, עד שהוא מסתובב כל השבוע מדכא, ונדמה לו כאלו זה סוף העולם. ולכן אין לאדם פרנסה, אין לו בריאות, הוא חולה וסובל מאד, והכל בא מחמת שאינו מאמין שיש פנימיות, החיצונית זה כלל הפרות הרעות הצנומות, שבולעות את הפרות היפות שנותנות חלב, ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן נותר רע. תרבות יון מלמדת אותנו רק את החיצונית שיש בעולם, רק את הגשמיות, רק את החמירות, ועוקרת את הפנימיות, כאלו אין לאדם נשמה, אין לאדם נפש דקדשה. אבל אם זוכה ומוציא מעצמו את טמאת יון, שרק רוצה להעלים ולכסות את הפנימיות, את הפרה הבריאה שנותנת חלב. אז הוא הכי מאשר.

ומי מגלה את כל זאת? הצדיק האמת, שהוא זכה לפד שמון שלא נגעו בו היונים, הינו הוא מגלה לנו את הקדוש-ברוך-הוא בתכלית הגלוי. ולכן אנו רואים, שהסמ"ך-מ"ם רוצה לתפס רק את הצדיק הזה המגלה את הקדוש-ברוך-הוא. ומה הוא עושה? מעלים ומכסה את הצדיק הזה, שלא יפירוהו ולא ידעו ממנו, שזה בחינת פרה כחוששה, רעת מראה, ההולכת לבלע פרה בריאת

בְּשֵׁר וְטוֹבֵת מְרָאָה, שְׁזָה כִּלְל כָּל הַשְּׁקֵרָנִים, הַרְמָאִים וְהַצְּבוּעִים, שְׁרִ"ץ הַשׁוֹרֵץ עַל הָאָרֶץ, שְׁמִגְמֵתֶם לְהַעֲלִים וְלְהַסְתִּיר אֶת הַצְּדִיק הָאֲמֵת, שְׁיִכּוֹל לְתֵת לָךְ חֶלֶב, שְׁיִכּוֹל לְהַחֲיוֹתְךָ, עַד שְׁגַם אֶתָּה תוּכַל לְחַוֵּשׁ אֶת הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית שְׁבָךְ, שְׁגַם אֶתָּה תִּרְגִּישׁ אֶת הַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא. אֲךָ דָּא עָקָא, שְׁהַסְמִ"ךְ-מ"ם מְאֹד מִפְּחָד מִהַצְּדִיק הַזֶּה, וְלָכֵן עוֹשֶׂה כָּל פְּעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם לְהַעֲלִימוֹ וּלְבַטְלוֹ. אָדָם חַי אֶת חַיּוֹ, וְנִדְמוּה לֹא – מְמוּנֵי לֹא יִהְיֶה שׁוּם דְּבָר, וּבִפְרֵט שְׁפָגַם בְּבִרְיֹת, נִפְל בְּדִפְאוֹן, בְּיֹאשׁוּשׁ וּבַעֲצָלוּת, וּכְבָר אֵינֹו מְרַגֵּישׁ אֶת אֹור הַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא, שְׁזֹו הִיתָה גְזֵרַת הַיּוֹנִים, שְׁרָצוּ לְבַטֵּל מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֵת, אֶת הַחֹדֶשׁ וְאֶת הַמִּילָה, וּמִדּוּעַ דִּיקָא שְׁלִישָׁה דְּבָרִים אֵלּוּ? אֵלָא בֵּינוּ שְׂאָדָם פּוֹגֵם בְּבִרְיֹת, רַחֲמֵנָא לִישְׁזָבוּ, עַל-יַדִּי הַסְתַּכְּלִיּוֹת רְעוֹת בְּתַמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, שְׁקוּץ, זְהוּם וְעִירֹם, עַל-יַדִּי-זֶה הוּא נִפְל בְּעַצְבוֹת וּבַעֲצָלוּת, וְהַעֲצָה לָזֶה הוּא הַחֹדֶשׁ"שׁ, הֵינֵנוּ לְהַתְּבַוְּגַן בְּלִבְנָה הַמִּתְחַדְּשֵׁת בְּכָל חֹדֶשׁ, וְלָקוּם בְּכָל פֶּעַם וּלְהַתְּחִיל מִחֹדֶשׁ, אֲשֶׁר אֶת זֹאת רָצוּ הַיּוֹנִים לַעֲקוֹר. וְכֵן רָצוּ לְשַׁרְשׁ אֶת פְּנִימִיּוֹת קְדוּשַׁת הַשְּׁבֵת, שְׁהִיא גְלוּי אֱלֹקוֹת עֲלָאָה וְתַתָּא.

וְלָכֵן אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁבֵת לֵא), בְּשַׁעָה שְׂאָדָם הוֹלֵךְ לְבֵית עוֹלָמוֹ, וּמְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְדִין, שׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ: נִשְׂאֵת וְנִתְּתָ בְּאִמוּנָה? הָאֵם הִיִּית סוֹכֵן שֶׁל אִמוּנָה? הַלֵּכְתָּ וּפְרַסְמֵת אֶת הַפֶּדֶ שְׁמֹן טְהוֹר, שְׁהַיּוֹנִים לֹא נִגְעוּ בוֹ?! וְכֵן: הָאֵם קִבַּעְתָּ עֵתִים לְתוֹרָה, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵרוֹ. חֶלֶק א' סִימֹן רַפְד), שְׁ'קִבַּעְתָּ הוּא לְשׁוֹן גְּנֵבָה, הֵינֵנוּ שְׂאָדָם צָרִיד 'לְגֵנֵב' בְּכָל יוֹם כְּמָה פְּסוּקִים חָמֵשׁ וְרִשׁ"י, שְׁזֶה מְקַרָא, כְּמָה פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, שְׁזֶה מִשְׁנָה, כְּמָה דְּפִים גְּמָרָא,

כמה פרשיות מדרש, כי רק זה מה שישאר מהאדם, ואם יסים
 בכל שבוע שנים מקרא ואחד תרגום עם פרוש רש"י מבטח לו
 שלא ימות בלא תשובה, ומבטח לו שיהיה ירא שמים, ומבטח לו
 שיהיה לו אריכות ימים ושנים טובות. כמאמרם ז"ל (ברכות ה:) כל
 המשלים פרשיותיו עם הצבור, משלימים לו ימיו ושנותיו; וכן אם
 אדם לומד בכל יום משניות – פרק או שנים וכו', זוכה לזבד את
 נשמתו, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, וכן אם אדם לומד בכל יום
 דף גמרא, או שנים או שלשה, ארבעת מלאכי השמירה שומרים
 אותו: גבריאל, מיכאל, רפאל, ואוריאל; וככל שאדם לומד יותר
 גמרא, יותר מלאכים הוא בורא, גבריאל יש לו אלפי אלפים ורבי
 רבבות מלאכים תחתיו, מיכאל יש לו תחתיו אלפי אלפים ורבי
 רבבות מלאכים, וכן רפאל ואוריאל. וככל שאדם לומד יותר
 גמרא, בן מאירים בו הארבעה מלאכים הללו. אבל אדם צריך
 שכל לדעת היכן הוא נמצא, הלא הקדוש-ברוך-הוא אתנו, ולמה
 אין מרגישים אותו? כי "טמאת יון" נכנסה בנו. ואחר-כך שואלים
 אותו: עסקת בפריה ורביה?! הנה היום מסתובבים אלפי אלפים
 רוקים ורוקות בני שלשים וארבעים, שלא מצאו את זווגם, בשעה
 שהיה להם הזוג והחמיצו אותו. ולכן הסמ"ד-מ"ם לוקח עצמו
 על הצדיק, שהוא השדכן, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן חלק
 ב' סימן פט), כי הוא יודע שהצדיק הזה, יש בכחו להציל את נשמות
 ישראל מרדת שחת, פגם הברית. ואחר-כך שואלים את האדם:
 פלפלת בחכמה? האם דברת בחכמת ה', או בלית זמנך בשמיות?!
 האם הבנת דבר מתוך דבר, שהרי מכל הבריאה שומעים אלקות,
 כמובא בדברי רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן נב), ואם עושים בן, חיים חיים

אחרים. אבל תרבות יון מגמתה לבטל את כל אלו, ולהכניס במח זבל וזהים.

והנה חנפה זה היום שמתגלה האור הגנוז, אורו של משיח, ולכן מצות גר חנפה להניח בפתח הדלת, שמקשר מהחוץ לפנים, כי הינים אמרו, שהכל זה רק החוץ, שצריכים התעמלות הגוף לשחק כדור יד ורגל וכו' וכו' ספורט ואגרוף וכו', כל החשיבות אצלם הייתה רק תורת הגוף, ולהסתיר את הנפש לגמרי, ולכן מדליקים את הנרות בפתח, כדי לקשר בין החוץ לפנים והפנים לחוץ, לידע שאין פנים רק הקדוש-ברוך-הוא שהוא הפנים, אשר זה יהיה גלויו של משיח – לבטל טמאת יון הרשעה. ולכן משי"ח ראשי תבות: מ'זונה י'מין, ח'נפה ש'מאל. מצד אחד יש לנו בדלת את המזונה, ומצד שני יש לנו את גר חנפה, וזה מה שאנו רואים, שכתוב בשטר ארוסין, שלא יעלימו זה מזו וזו מזוה, ולמה צריכים לכתב דבר כזה בעת ארוסין? אלא זה אותיות מזוז"ה, כמו שמרמזים למארסין שלא יפרדו אלא יתחננו, הינו שיתברו את הפנימיות עם החצוניות, החיצוניות עם הפנימיות, החוץ והפנים הפנים והחוץ עד שנעשים אחד (וכמו שאמר רבנו ז"ל, שהנשמות למעלה בשמים היו נשמה אחת, וירדו לזה העולם כל אחד אצל זוג הורים אחר, ואחר שזכו למצא זה את זו, אסור להפריד ביניהם). אבל הסמ"ד-מ"ם וגנדא דליה מאוד מפחדים מהצדיק הזה, שהוא בחינת משי"ח, שיכול לקשר נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא, ולהשיבם לצור מחצבתו, ולכן הסטרא אחרא מסתירים ומעלימים את הצדיק האמת, ועושים אותו ללעג ולקלס, העקר

להרחיק את הבריות ממנו, שלא יזכו לקבל תקוננו. ואשרי מי שאינו שות לבו לכל ההספרות והמניעות שיש על הצדיק האמת, ואינו נפתה לבו אחר השחוק שעושים ממנו, ומוסר נפשו וכל בלו, פשוטו כמשמעו, להאחז בצדיק הזה ויהי מה, ולהדבק בו בשארית כחותיו, כי רק כך יחזיק מעמד ויחיה את לשד עצמותיו בגשר הצר הזה המלא פתויים ונסיונות, ורק על ידו יזכה להנצל מן הפח יקוש שפוער לרגליו היצר הרע וכת דיליה.

והנה דיקא בחנכה, שאז הזמן שמדליקים את הנרות, עלינו לזכור שזו מצוה דרבנו, ובה תלויים כל העולמות; כי חכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין): מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה, ובגור חנכה המצוה שיהיה למטה מעשרה, לגלות שהקדוש-ברוך הוא נמצא גם פה למטה בבץ הזה שאנו נמצאים בו. ועוד יותר, אומר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, השכמת הבקר, הלכה ד'), שבזמן שביית-המקדש היה קיים, הצרכו לעלות לרגל שלש פעמים בשנה: בפסח, בשבועות ובסוכות. וקדם שהקריב אדם קרבן, הצריך לעשות כל מיני הכנות, עד שהגיע לבית-המקדש עם הקרבן, הוא הובילו ברחובות העיר, וכלם הצביעו עליו: "זה האיש חטא, והולך להקריב קרבן בבית-המקדש", וגדל הבושות והחרפות שהיו מנת חלקו – אין לתאר פלל. וזה היה אחד מהתקונים שלו, שהצריך להתבייש, עד שהגיע ליעדו – בית-המקדש, ושם תלויים שרו שירים השוקרים את הלב, והחל היהודי לבכות ולהתחרט, והתנדב על קרבנו, ושחטו אותו, וחשב לעצמו: "אוי היו צריכים לעשות לי כך", וזהו הגלוי של חנכה, להדליק נרות למטה מעשרה, לידע

שגם בתוך הדייטסה התחַתונה שאני נמצא בה, הקדוש-ברוך-הוא עמי, ויש לי דרך חזרה לשוב אליו בתשובה שלמה. ועל-ידי האור הזה שמדליקים ומאירים את אורו יתברך, מבטלים את "טמאת ינו". ולכן בימי חנכה הללו נדבר רק מהבורא יתברך שמו, ונגלה ונפרסם את אמתת מציאותו יתברך לכל באי עולם, ולא יועיל ליננים להעלים את הצדיק האמת, אשר יש לו הפך שמן טהור שלא נגעו בו היננים, והפרות הפחושות ורעות הבשר לא תוכלנה לבלע ולהעלים את הפרות הטובות והבריאות, שאלו הצדיקים האמתיים שישנם בכל דור ודור, וכמאמרם ו"ל (קנה מה): לא פחית עלמא מתלתין ושית צדיקיא, שרוצים להעלים ולכסותם לגמרי, על-ידי הלצנות שעושים מהם. הוי טפשים ושזטים, אתם מדברים על הצדיק?! הרי אתם מגלים מי אתם – מלאי עוונות, מלאי טנוף של נאוף, והכיצד תעזו לדבר סרה בקדושי עליון, האיך לא תבשו לפתח פיכם הטמא, שלא הגה ולא שנה, ולשלח לשונכם ארס נגד שלומיו, צדיקי יסוד עולם, שמשחר קטנותם יגעו וטרחו והגו בתורה הקדושה, ולא פסק פומיהון מגרסא עשרים וארבע שעות ביממה, ודבוקים בבורא יתברך שמו כל רגע ושניה, ועל אברי האמה הללו מלאכם לבכם לדבר, עפרא לפומיהו; וכבר אמר דוד המלך (תהלים נה, כא): "שלח ידיו בשלמיו – חלל בריתו"; אם מעז לדבר כנגד צדיק קדוש, בידוע שהוא פגום, ואת חטאיו הוא מפרסם לכל, בזה שפותח פה לדבר על צדיק טהור ונדי; ולכן צריך לברח מכל אלו ה'מדברים' על הצדיק, כמו שפורחים מנגלה סרוחה, שמרחיקים אותה חמשים אמה מהעיר (עין בבא בתרא כה), כי נודף מהם ריח רע פדגמת נבלה, ואין יכולים לסבלם כלל וכלל.

זֶה כָּלֵל "טמאת יון", שְׁצָרִיכִים לְרַחֵק מִמֶּנּוּהָ כַּמְטַחֲוֵי קִשְׁת, מֵאֵלֹו
הַמִּינִים וְהַכּוֹפְרִים הַמְדַבְּרִים נֶגֶד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִתְלוֹצְצִים
מִכָּל הַקְדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, מֵאֵלֹו צָרִיכִים לְבָרַח.

וְלָכֵן מֵאַחַר שְׁזַכְּנוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזַכְּנוּ לְהִתְקַרֵב אֶל רַבְּנוּ
ז"ל, אֲשֶׁר לוֹ יֵשׁ אֶת הַפֶּה שְׁמֹן טְהוֹר, שְׁלֹא נִגְעוּ בּוֹ הַיּוֹנִים, עָלֵינוּ
לְרֹאוֹת לְהִתְחִיל לְלַמֵּד מִחֵדָשׁ סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְלְהִתְמַיֵּד בְּ"לְקוּטֵי-
מוֹהֵר"ן", עַד שְׁיִהְיֶה שְׁגוּר עַל פִּינוּ, כִּי בְּלִי לְמוֹד "לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן",
עַדִּין אֵין יוֹדְעִים כָּלֵל מִיְהוּ רַבְּנוּ ז"ל, וְאֵין מְקַרְבִּים אֵלָיו כָּלֵל; רַבְּנוּ
ז"ל הִלְבִּישׁ בְּתוֹרוֹתָיו אֶת כָּל הַהִשְׁגוֹת שֶׁל הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים וְסוּדוֹת
הָאֵר"י ז"ל מִה'עֵץ חַיִּים וְה'פְּרִי עֵץ חַיִּים וְה'שְׁמוֹנֶה עָשָׂרִים, כָּל
הַמוֹסֵר וְהַחֲסִידוֹת נִמְצָאִים בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן", וְלָכֵן אָמַר רַבְּנוּ ז"ל,
שֶׁה"לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן" זֶה אֶתְחַלְתָּא דְגָאֵלָה (חַיֵּי-מוֹהֵר"ן, סִימָן שִׁמְט). וְעַל-כֵּן
עָלֵינוּ לְלַמֵּד "לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן" עַד שְׁיִהְיֶה שְׁגוּר עַל לְשׁוֹנֵנוּ, וְכֵן לְלַמֵּד
בְּכָל יוֹם "סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת", שְׁיַעֲזוּרֵר אוֹתָנוּ מִהַשְׁנָה שְׁאֵנוּ שְׂרוּיִים
בָּהּ, כַּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן, חֶלֶק א' סִימָן ס), שֶׁהַצְּדִיק מְעוֹרֵר
מִהַשְׁנָה; וְכֵן עָלֵינוּ לְלַמֵּד "סִפְרֵי הַמְדוּת", כְּדִי שְׁנַתְּקַן מְדוּתֵינוּ
הַרְעוֹת, וְכַמְאֲמָרָם ז"ל (מְגִלָּה יב): כְּמִנְהַה שְׁאֲדָם מוֹדֵד – בָּהּ מוֹדְדִים
לוֹ; הַמְדוּת הֵן עַקֵר הָאֲדָם, וְאִם רוֹצִים יְלָדִים טוֹבִים, צָרִיכִים לְקַנּוֹת
מְדוּת טוֹבוֹת, וְזֹאת רוֹכְשִׁים עַל-יְדֵי לְמוֹד "סִפְרֵי הַמְדוּת"; בְּכֵן
נָא וְנָא עֲשׂוּ לְעַצְמְכֶם חֲשִׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ, הָאִם לְמִדְתָּם הַיּוֹם "לְקוּטֵי-
מוֹהֵר"ן", "סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת", "סִפְרֵי הַמְדוּת"?! בְּלִי זֶה, אֵינְכֶם
מְקַרְבִּים לְרַבְּנוּ ז"ל! הָאִם אַתֶּם יוֹדְעִים אֶת כָּל הַשִּׁיחוֹת שֶׁל רַבְּנוּ
ז"ל בְּ"שִׁיחוֹת-הַר"ן" וּ"בְחַיֵּי-מוֹהֵר"ן"?! בְּלִי זֶה אֲדָם אֵינוּ מְקַרְב

לרבנו ז"ל, הוא חי סתם בדמיון גדול. רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ו, חלק א, סימן קצב), שפניו שכלו וחקמתו ונשמתו נמצאים בתוך הספרים שלו. הצדיק – אין יכולים להפירו, אלא על-ידי ספריו הקדושים שחבר. אם הייתם רואים עכשו את רבנו ז"ל, לא הייתם מתקרבים אליו, כי על רבנו ז"ל לא הפירו פלום, וכמו שהתבטא פעם ואמר: מי שמכיר אותי, יעיד שאין בי שום תנועה של אדמו"ר מפרסם. רבנו ז"ל הלך בפשטות, והתנהג בפשטות וכו', עד שרב בני-אדם חשבוהו פאחד האדם, ולא נהו אחריו, אבל אנשי שלומנו שהיתה להם השגה ברוחניות, נשארו אצל רבנו ז"ל. ואפלו שרבנו ז"ל גרשם, הם חזרו שוב. ופעם אמר רבנו ז"ל איזה הומור על מישהו, והוא ברח, פגשו מוהרנ"ת ז"ל ושאלו: מדוע ברחת? וענה הלה: פי רבנו בזני. ענה ואמר מוהרנ"ת ז"ל: אותי אפלו אם רבנו היה מכה במקל – לא הייתי בורח. ומי יודע מדוע רבנו ז"ל בזה את ההוא? בודאי כדי להמתיק מפנו את הדין. ואם-כן העקר ללמד ספרי רבנו ז"ל, ורק על-ידי-זה מקרבים אליו. רבנו ז"ל הוא הוא שמכניע את "טמאות זון", ולכן עלינו ללמד את ספריו הקדושים, ולהפיצם לכלל נשמות ישראל. מי שקורא עצמו על שם רבנו ז"ל, בהכרח שיצא בכל יום לגלות ולפרסם את האור הזה לכל עם ישראל, ובזכות זה שיקרב רחוקים, גם לו תהיה תקנה, פי זה עקר התקון לפגם הברית, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן נא): תקון להוצאת זרע לבטלה – שישתדל להחזיר אחרים בתשובה; וכלנו חטאנו ופשענו, כלנו אין פנינו יפות כלל, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן לט), ועלינו לבפות בכל יום: "רבנו של עולם, זכנו להתקרב להצדיק האמת, שיאיר גם בנו את האור אין סוף ברוך

הוא". ואם נחדייר בנו את האור הזה, אז נבטל את "טמאת יון", עד שמעט מהאור יבטל הרבה מהחשך. כי ביצד יכולים לגרש חשך? על-ידי הדלקת נר אחד קטן, כבר נעשה אור, עוד נר- כבר נעשה עוד אור וחוזר חלילה. ולכן בימי חנכה מגרשים את טמאת היונים, ואם נדליק עוד ועוד נרות, נזכה שרבים יפלו ביד מעטים, וממאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך.

חנכה זהו חג של תורה שבעל-פה, ולכן עלינו לקבל על עצמנו ללמוד את התורה מחדש: מקרא לסים בכל שבוע שנים מקרא ואחד תרגום, משנה ללמוד בכל יום עוד משנה ועוד משנה, עד שנסיים שישה סדרי משנה, גמרא – ללמוד בכל יום דף אחר דף, עד שנסיים מסכתא ועוד מסכתא, עד שנסיים את כל הש"ס, ללמוד רמב"ם – עוד הלכה ועוד הלכה, עד שנסיים את כל הרמב"ם, וכן כל השלחן ערוך וכו' וכו', וכן מדרש ללמוד בכל יום, איזה תענוג הוא זה ללמוד תורה, איזה זיו וחיית תכנס בנו. ועל פלם – עלינו לתת תודה להקדוש-ברוך-הוא, שזכינו להתקרב אל רבנו ז"ל, שמחזק אותנו, ומעודד ומשמח אותנו, ומכנים בנו אור פנה, שגם אנו נרגיש את הבורא ותברך שמו. ואימתי גדע שאנו מקרבים אל רבנו ז"ל? אם הולך לנו בחיים להפיץ את אורו בכל העולם כלו. הקדוש-ברוך-הוא יעזר, שנזכה כבר במו עיינינו לראות בגלוי שכינה, שיתגלה אלינו מלך הכבוד בעצמו, ויבנה לנו את בית-המקדש, ויגאלנו גאלת עולם, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

זאת תנפת המזיבה

יגלה נוראות נפלאות מסוד זאת תנפה,
שבו נגמרים כל התקונים שהתחילו בראש
השנה לגלות את מלך מלכי המלכים
הקדוש-ברוך-הוא לכל העולם כלו.





מוהרא"ש ז"ל אמר: שביום האחרון של חנכה נגמרים כל התקונים שהתחילו בימי אלול הקדושים, בראש השנה ובעשרת ימי תשובה וביום הכפורים, בחג הסוכות ובשמיני עצרת ובשמחת תורה, ואז קורין "זאת חנכת המזבח", שאנחנו מבקשים ממנו יתברך אחר כל היגיעות והטרחות שיגענו וטרחנו בימים הנוראים, וחזרנו בתשובה, וקימנו את כל המצוות, שיבנה לנו את בית- המקדש, ויחנך לנו את עבודת המזבח בהקרבת הקרבנות.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ג' סימן ח')



קונטרס

זאת הנפת המזיבה

יום מיחד במינו הוא היום האחרון של הנפה, ונקרא: 'זאת הנפה' על שם שגומרים את פרשת הנשיאים, וקוראים בו: "זאת הנפת המזיבה". ומקבל מהבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, שמה שהתחילו לתקן את המלכות בראש השנה, שאז ממליכים את הקדוש-ברוך-הוא, וצועקים בקול גדול "המלך", וכן מזכירים בתפלות: "המלך הקדוש", "המלך המשפט", שאנו מקבלים על עצמנו על מלכותו יתברך, לידע שהשם יתברך מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, וכל מה שעושה, הכל רק לטובה. וכמאמרם ז"ל (ברכות ט): אמר רבי עקיבא, כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד; ואפלו אם פעמים רבות נראה לנו שזה הפך הטוב, אין זאת אלא מחמת חסרון הדעת. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רט), שאפלו מכל היסורים שעובר על האדם, אם יודע שהכל בהשגחה מאתו יתברך, אז בנקל יכול לקבל את זאת. ואפלו יסורי הגוף, שאדם ההכרח לו להרגיש את זאת, אם יודע שהכל ממנו יתברך, בנקל יקבלם. ומכל שכן דברים שחוזן לגוף, שיש לאדם עגמת נפש, צער וחלישות הדעת, מפלוני ומאמוני, או ממה שקורה לו, אם אדם יודע שהכל בהשגחה פרטית, אז יכול לקבל הכל. וזו שלמות תקון המלכות, שאדם מקבל על עצמו בראש השנה: "המלך הקדוש", "המלך המשפט", שיודע שהכל זה ממנו יתברך. ואומר רבנו

ו"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן ד'): כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שְׂפָל מְאֹרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבָתוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה הִיא מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא. כִּי עַל הָעוֹלָם הַבָּא נֶאֱמָר (ישעיה סד, ג): "עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֱלֹקִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לֹא", אִם הִיָּה אָדָם יוֹדֵעַ מַהוּ עוֹלָם הַבָּא, רוֹחֲנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, שְׂפָל הַשְּׁבָעִים שָׁנָה שֶׁאָדָם חַי בְּזֶה הָעוֹלָם, אֵף אִם יִהְיֶה לוֹ כָּל הַתַּעֲנוּגִים בְּחַיִּים, וּמִכָּל הָעוֹלָם כְּלוּ כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁרַק תִּהְיֶה לוֹ, זֶה אֵינוֹ מְגִיעַ לְשַׁעַה אַחַת שֶׁל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. אֵינִי לָנוּ מְשֻׁג מַה זֶה עוֹלָם הַבָּא. רוֹחֲנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, שֶׁאָדָם אֵינוֹ מְרַגֵּישׁ מִשּׁוֹם דְּבַר רַק אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ. וְלָכֵן בְּזֶה הָעוֹלָם אִם אָדָם מִקְבֵּל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו לְטוֹבָה, זֶה מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא, שֶׁמְרַגֵּישׁ תַּעֲנוּג רוֹחֲנִי. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אבות ד, י): יָפָה שַׁעַה אַחַת בְּתַשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא; הֵינּוּ אֵף שֶׁתַּעֲנוּג עוֹלָם הַבָּא זֶהוּ תַּעֲנוּג נֶגְחִי, תַּעֲנוּג רוֹחֲנִי, שֶׁאָדָם מוֹשֵׁתֵשֶׁע בְּאוֹר אֵינִי סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וּמְרַגֵּישׁ רַק אֱלֹקוֹת, וְאֵינִי מַעֲגִינֵן אוֹתוֹ מְאוּמָה, רוֹצֶה רַק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיִשָּׁר שִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, וְהַחַיִּים שֶׁלוֹ עֲנֵג רוֹחֲנִי, עִם כָּל זֹאת שַׁעַה אַחַת שֶׁאָדָם בּוֹרַח לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהִתְפַּלֵּל, וּלְבֵית-הַמְּדֻרָשׁ לְלַמֵּד, וְעוֹשֶׂה מַצּוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, זֶה שְׁוֵה יוֹתֵר מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. דְּבַר בְּזֶה אֵינִי לָנוּ אֶפְלוּ מְשֻׁג בְּנוֹרְאוֹתוֹ.

וְהִנֵּה אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא מְצַמְצָם, כַּמָּה יֵשׁ לוֹ לְחַיּוֹת כְּאֵן? שְׁבָעִים שְׁמוֹנִים שָׁנָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים צ, י): "יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם גְּבוּרַת שְׁמוֹנִים שָׁנָה", אֲבָל זֶהוּ זֶה! וְגַם עַל זֶה צְרִיכִים רַחֲמֵי שָׁמַיִם, אֵף אֶחָד אֵינוֹ בְּטוֹחַ בְּדַקָּה וּשְׁנִיָּה. עִם

כל זאת בן אדם שייש לו שכל, ונקנס שלש פעמים לבית-הפנסת להתפלל: שחרית, מנחה, ערבית בצבור, וכן בורח לבית-המדרש ולומד: מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה – שעה אחת, זה יותר חשוב מכל תענוגי העולם הבא! ולכן אומרים חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב פהנא כח, ח): כל זמן שישראל מעצרים בבתי כנסיות ובתי מדרשות, הקדוש-ברוך-הוא עוצר שכינתו עמהם.

ולכן היום הזה נקרא "זאת הנפה", "זאת" – מובא בזהר זו השכינה, וכמו שכתוב (ויקרא טז, א): "בזאת יבא אהרן אל הקדש", אהרן הכהן נכנס עם מדה של 'זאת', שזו האמונה, אל תוך הקדש. בזאת נתברכו עם ישראל על-ידי משה רבנו, כמו שכתוב (דברים לג, א): "וזאת הברכה אשר ברוך משה", דוד המלך שהיו לו כל-כך הרבה שונאים, ורצו רק לשברו ולהרסו, וקמו נגדו אנשיו, ילדיו ואשתו, מה הוא אמר? "בזאת אני בוטח", אין לי אלא מדה של 'זאת'. ולכן היום הזה נקרא 'זאת הנפה', כי בזה נגמרים כל התקונים שהתחלנו לעשותם מראש השנה, ימי התשובה, יום הכפורים, חג הסוכות, וששים יום של חשון וכסלו עד עכשו, שנגמרו התקונים. ולכן ביום הזה קוראים: "זאת הנפת המזבח", אשר אומר רבנו ז"ל (לקושי-מוהר"ו, חלק א' סימן י"י), שהשלחן של האדם נקרא מזבח, ולכן אדם צריך לשמר מאד מאד מה הוא אוכל, שלא יהיו שום שאלות ופקפוקים על הבשר שאוכל, ועל הלחם והירקות והפרות ושאר מאכלים, שלא יהיה בזה, חס ושלום, שום ספק ספקא של אסור.

ויש להבין מה הקשר בין ראש השנה, שאז ממליכים את הקדוש-ברוך-הוא, ואומרים: "המלך", אתה רבונו של עולם מלך מלכי המלכים, "המלך הקדוש", "המלך המשפט", שאנו עוסקים בימים הנוראים רק לגלות את מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא, לבין חנפה? אלא היונים רצו לעקר מעם ישראל את שם ה', עד שאומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה ב'), שהם גזרו שלא יזכירו שם ה' בפיהם, כתבו לכם על קרן השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל; כי בזה שאדם תמיד מדבר עם השם יתברך, בזה הוא ממשיך על עצמו אותו יתברך, והם רצו להשכיח את שם ה'. אבל עם ישראל נלחמו נגד היונים והמתיונים, וגלו לכלם: אנחנו תחת עלו יתברך אנחנו עבדי הבורא יתברך שמו! ולכן חרטו על דגלם: מכפ"י, ראשי תבות מ"י כ'מוך ב'אלם ה'ינה, שגלו ליונים ולמתיונים, שאיננו מפחדים מכם, ולא נפגע, אנו נגלה את הקדוש-ברוך-הוא לעצמנו, לבני משפחתנו, ולכל עם ישראל, ולכל העולם בלו. שזה הנס של חנפה, שהיונים טמאו את כל השמנים, את כל המחות, ורצו להוציא מאתנו את ה'מלך', פאלו עם ישראל הם עם ככל אמות העולם, בכן אנו מגלים להם: לא ולא! אנו בני הקדוש-ברוך-הוא, וכמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להו"ה אלקיכם", ואומרים חכמינו הקדושים (אבות ג, יד): חביבין ישראל שנקראו בנים למקום: ולכן כשמגיע היום האחרון של חנפה, אז קוראים: "זאת חנכת המזבח", אנו עתה חונכים את המזבח. ואומרים חכמינו הקדושים (ברכות נה): בזמן שפית-המקדש היה קיים, היה השלחן מכפר, ועכשו שאין לנו בית-

המקדש, שלחנו של אדם מכפר. הינו המזבח היה מכפר על עוונות ישראל. במזבח הזהב הקטירו קטרת, ובמזבח הנחשת הקריבו את הקרבנות. אבל משנחרב בית-המקדש, לא נותר לנו רק השלחן בבית, הינו האכל שאנו אוכלים. וכתוב בזהר (עין חלק ב' קנ"ג): אם אדם בעת אכילה מזמין אורח שיאכל עמו, ונותן צדקה, ומדבר דבורי תורה באמצע האכילה, יוצא פרוז מן השמים: "זה השלחן אשר לפני ה'". ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מו"ק"ו, חלק א' סימן יז), שרואים בדרך כלל כשאדם אוכל, אז נתבלבל מחו מאד, ומדוע? כי כך כתוב בזהר הקדוש (רעיא מהימנא עקב רעב): עדן אכילה – עדן מלחמה; אך יהודי צריך לחיות עם הקדוש-ברוך-הוא, וכשהולך לאכל פת, עליו לטל ידיו ולברך: "על גטילת ידים", ואם מזלזל בזה אומרים חכמינו הקדושים, שנגקר מן העולם (סוטה ד:). ושוואלים: הרי רואים הרבה אנשים, שאינם מקפידים על כך, ואינם נעקרים מן העולם? אלא על גטילת ידים ראשי תבואת: עני. ושוואלים הלא ישנם שאינם נזהרים בזה, ובכל זאת אינם עניים? אלא 'אין עני אלא בדעת' (נדרים מא:), שאין להם השכל והדעת האמתית ומהי? "אתה הראת לדעת כי הו'י"ה אלקים אין עוד מלבדו" (דברים ד, לה), שאדם ירגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה. ולכן יהודי קדם שהולך לאכל, צריך לבדק אם נקנה הלחם במקום שיש לו הכשר מהדר מאד. כי לדאבוננו ישנו היום מאפיות שאין עליהן שום פקוח, והקמח לא נפו כדבעי, ויש בו חרקים ותולעים, מכל שכן שלא הפרישו מעשר, ועל אחת כמה וכמה שלא שמרו שביעית, וכאשר אדם מברך ברכה על הלחם הזה, הוא מנאץ את השם

הנִכְבֵּד. וְכֵן צְרִיכִים לְהִקְפִּיד עַל פְּרוֹת וּרְקוֹת שֶׁיְהִיוּ מְעֻשָּׂרִים וְנִקְיִים מִתּוֹלְעִים, וְכֵן הַדָּגִים שֶׁיְהִיוּ פְּשָׁרִים, וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה צְרִיכִים לְהִקְפִּיד בְּעִנְיַן הַבָּשָׂר שֶׁיְהִיָּה כָּשֵׁר בְּהַכָּשֵׁר מִהֲדָר, וְלֹא מִשׁוֹחֲטִים קָלִים וְרִיקִים, אֲלֵא יִהְיוּ יָרְאֵי שָׁמַיִם אֲמִתִּיִּים. וְאִז כְּשֶׁאָדָם נוֹטֵל יָדָיִם, וְנִשְׁפָּע עָלָיו שִׁפְעַת אֱלֹקֵי, וְכִשְׁמִבְרַךְ "הַמוֹצֵיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ", וּמְנִיחַ עֶשֶׂר אֲצָבָעוֹתָיו עַל הַלֶּחֶם, בְּזֶה מִמְּשִׁיב עַל עֲצָמוֹ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, וּמְגַלֶּה שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּלוֹ, וְהָאֵל כָּל שְׁלוֹ. וְכִשְׁאָדָם מִתְנַהֵג כֶּה, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהָר"ו, חֶלֶק א', סִימּוֹן סב), אִז נַעֲשֶׂה יְחִוּד בֵּין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵינְתָא אַפִּין בְּאַפִּין, וְיִכּוּלִים לְרְאוֹת אֶת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַת הָאֵל, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (רוּת ב, יד): "לַעֲת הָאֵל גָּשִׁי הַלֵּם", כִּי אִם אָדָם מִתְבּוֹנֵן בְּמָה שֶׁאוֹכֵל, אֲשֶׁר זֶה אֱלֹקוֹת, אִזִּי נַעֲשֶׂה יְחִוּד גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם. וְכְתוּב בְּזֶהר, שֶׁאָדָם יֹאכֵל אֶת כָּל הַמַּעֲדָנִים שֶׁבְּעוֹלָם, בְּאַפֵּן שֶׁיִּבְרַךְ בְּרַפְת-הַמְּזוֹן בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד וּבְכֹנֶה עֲצוּמָה, וּבְזֶה מְקַדֵּשׁ שֵׁם הַשָּׁם בְּעוֹלָם. וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אֲכִילָה, חֶלֶק ב', סִימּוֹן ג'), עַל-יְדֵי בְּרַפְת הַמְּזוֹן, נִתְגַּדֵּעַ הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם; בְּרַפְת-הַמְּזוֹן זֶה דְּאוֹרֵינָא, וְצָרִיךְ לְבָרַךְ בְּנַחַת מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, מְלָה בְּמְלָה, בְּכֹנֶת פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת וְכוּ', וְאִם אָדָם אוֹכֵל כְּמוֹ יְהוּדִי, נוֹטֵל יָדָיִם תְּחִלָּה, וְדוּאֵג שֶׁהַכֵּל יְהִיָּה כָּשֵׁר לְמַהֲדָרִין, וְאוֹכֵל בְּכֹנֶה שֶׁיְהִיָּה לוֹ פֶּח לְעַבֵּד אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׁמוֹ, וּמְכֹוֹן שָׁגֵם הָאֵל זֶה אֱלֹקוֹת, אִז "זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'", וְזֶה הַמְּזוּבָח. וְלִכֵּן גַּם עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁאֲנוּ נִמְצָאִים עֲדִין בְּגִלוּת, יֵשׁ לָנוּ מְזוּבָח בְּבֵית, כִּי שְׁלַחַנוֹ שֶׁל אָדָם זֶה הַמְּזוּבָח.

ולכן היום האחרון שעוסקים בתקון המלכות נקרא: "זאת חַנּוּכָּה", על שם "זאת חַנּוּכָּה המּוֹצֵחַ". ויכולים עוד לפעל אצל הקדוש-ברוך-הוא ביום זה, ולהוסיף או למחוק בפּתק שֶׁקִּבְּלָנוּ. כי בראש השנה השם יתברך כותב את הפּתק, מה יְהִיָּה הַתּוֹקֵצִיב שֶׁל כָּל אֶחָד הַשָּׁנָה, ומה יִקְרָה עִמּוֹ הַשָּׁנָה – אם יַעֲנִי או יַעֲשִׂיר, אם יַחֲיֶה או יָמוּת, אם יַחֲיֶה חַיֵּי שְׁלוֹהַ, או יַחֲיֶה חַיִּים שֶׁל עֲצָבוֹן וְדַכְּאוֹן וּפְחָדִים, כי בראש השנה נִכְּתָב לְאָדָם כָּל אֲשֶׁר יִקְרָה עִמּוֹ כָּל הַשָּׁנָה, וּבַעֲבוּר זֶה נוֹסְעִים לְצַדִּיק הַאֲמַת לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כי אָנוּ זְקוּקִים לְעוֹרֵךְ דִּין גָּדוֹל מְאֹד, שְׂיִמְלִיץ טוֹב בַּעֲדָנוּ. אַחֲר־כֵּן נוֹתֵן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁבָעָה יָמִים שְׁנַחֲזוֹר בָּהֶם בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאִזּוּ בַּהֲגִיעַ יוֹם כַּפּוּר חוֹתֵם עַל הַפּתָק שֶׁכָּתַב לָנוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. וּבַהוֹשָׁעָנָא רַבָּה, אִזּוּ מוֹסְרִים אֶת הַפּתָקִים לְשָׁלוּחִים, וְכָל אֶחָד מְקַבֵּל אֶת הַפּתָק שְׁלוֹ, וְאִין מוֹעִיל שׁוּם דְּבָר. עִם כָּל זֹאת אָמַר הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע, שְׁנוֹתְרוּ לָנוּ שְׁשִׁים יוֹם מִסּוּף חַג הַסְּכוּת – שְׁמִינֵי עֶצְרַת וְשִׁמְחַת תּוֹרָה, עַד חַנּוּכָּה, וּבִ"זֹאת חַנּוּכָּה" יְכוּלִים עוֹד לְהַתְּעַקֵּשׁ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הוֹסֵף נָא לִי כַּמָּה אַפְסִים עַל הַסְּכוּם שֶׁהַקְּצִבָּת לִי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, פַּה רְשׁוּם עָלַי אֵיזָה עֲנִשׁ, אֵיזָה דִּין, בַּר מִיָּנוּ, מְחַק נָא לִי אֶת זֶה". וּמִכָּל שֶׁכֵּן כִּשְׂאָדָם מוֹרִיד כַּמָּה דְּמַעוֹת בַּעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹטֵף אֶת פָּנָיו בְּדַמְעוֹת, הוּא מְצַלִּיחַ לְמַחֵק אֶת הַגְּזֵרוֹת רַעוֹת הַכְּתוּבוֹת בַּפּתָק וּלְהַפְּכֵן לְטוֹבָה. "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּאֵן כְּתִבָּת לִי שְׂיִהְיֶה לִי טוֹב, הוֹסֵף לִי עוֹד מְלָה או שְׁתֵּים: 'מְאֹד מְאֹד', שְׂיִהְיֶה לִי טוֹב מְאֹד מְאֹד", וְכֵן בְּכָל הַפּתָק שֶׁכָּתְבוּ לְאָדָם, יְכוּל לְהוֹרִיד וּלְהוֹסִיף, וְהַכֵּל בְּזִכּוֹת

שְׂמֵכָנִים בְּשִׁלְחָנוֹ אֹרַח עָנִי. וְלָכֵן כָּתוּב בְּשִׁלְחֹן עֲרוּדָה, שְׂבִימֵי חֲנֻכָּה הָעֲנִיִּים הוֹלְכִים עַל דְּלֹתוֹת פֶּתַחֵי יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיכִים לְקַרְבָּם וְלִתְּנוֹתָ לָהֶם. כִּי אָדָם צָרִיד לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְעֹזֵר לְזוֹלָתוֹ, וְלִסְמִיעַ לְעֲנִיִּים, כִּי הַשִּׁלְחֹן זֶה הַמְּזֻבָּח, וּכְמֵאמָרָם ז"ל: כָּל זְמַן שְׂבִית-הַמִּקְדָּשׁ קָיָם מְזֻבָּח מְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל, וְעֹכְשׁוֹ שִׁלְחָנוֹ שֶׁל אָדָם מְכַפֵּר עָלָיו, וְכִיצַד? עַל-יְדֵי שְׂמֵכָנִים עָנִי וְנוֹתֵן לוֹ גַּם-כֵּן לְאָכַל, וְאוֹמֵר דְּבָרֵי תוֹרָה, זֶה הוּא הַמְּזֻבָּח, וְזֶה "זֹאת חֲנֻכַּת הַמְּזֻבָּח". וְלָכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא תְּרוּמָה): מַהוּ מְזֻבָּח? מ' – מַחִילָה, ז' – זְכוּת, ב' – בְּרָכָה, ח' – חַיִּים. אִם אָדָם שׁוֹמֵר מַה הוּא אוֹכֵל, שְׁלֵא יִכְשַׁל, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, בְּבֶשֶׂר וְחֵלֶב, אוּ בְטַרְפוֹת וְנִבְלוֹת, הַמְּזֻבָּח – שֶׁזֶה הַשִּׁלְחֹן שָׁלוֹ, וְבִיא לוֹ מַחִילָה, שְׂיִמְחִלוּ לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו, וְיִמְשִׁיד עָלָיו זְכוּת אַבוֹת, וְיִבִּיא עָלָיו בְּרָכָה, שְׂיִהְיֶה מְבָרָךְ, וְיִמְשִׁיד לוֹ חַיִּים טוֹבִים. וְזֶה מְזֻבָּח – רֵאשִׁי תְבוֹת: מ'חִילָה ז'כוּת ב'רָכָה ח'יִים. וְלָכֵן בְּיוֹם "זֹאת חֲנֻכָּה", עָלִינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה לְשֹׁמֵר מַה אָנוּ אוֹכְלִים, וּמַה שְּׂנֻכָּנִים הַבִּיטָהּ, אֵיזָה בְּשֹׁר בְּפֶרֶט, וְאֵילוּ מוּצָרִים בְּכֻלָּל, כִּי כָּל הַמַּחְלוֹת וְהַחֲלָאִים רָעִים שְׂאָדָם סוֹבֵל הֵם מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ נִזְהָר בְּמֵאכָלִים אֲסוּרִים. וּבְפֶרֶט הַיּוֹם, שְׁכָל הַשּׁוֹק מוּפָץ עִם טַרְפוֹת וְנִבְלוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, אֲסוּר לְקַנּוֹת מִיַּיִן מִתִּיקָה לִילְדִים לְפָנֵי שְׂבוּדָקִים אִם יֵשׁ עַל זֶה הַכֶּשֶׁר מְהֻדָּר שֶׁל בֵּית-דִין יִרְאִי ה', כִּי עֲלוּל לְהִיּוֹת בְּתוֹכָם שְׁמוֹן חֹזֵר. הָעֶרֶב-רַב בְּכַנּוּנָה תַחְלָה מַחְדִּירִים בְּעַם יִשְׂרָאֵל טַרְפוֹת וְנִבְלוֹת, כְּדֵי שְׁלֵא יִקְלָטוּ, בַּר מִיָּנִין, אֶת הָאֲמוּנָה. וְלָכֵן צָרִיכִים לְהַשְׁמֵר מְאֹד, וּבְפֶרֶט לְהִזְהִיר אֶת הַיְלָדִים לֹא לְקַנּוֹת מִמֵּתִיקִים שְׂנֵאָרִים חִיצוֹנִית כָּל-כַּד יִפְּהוּ,

וּמוֹשְׁכִים אֶת הָעַיִן וּמְגַרִּים מְאֹד. צְרִיכִים לְדַעַת, שֶׁהַכֹּל כְּסוּת עֵינַיִם לְהַכְשִׁיל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים.

”זאת חַנּוּכַת הַמִּזְבֵּחַ”, עֲכָשׁוּ חוֹנְכִים אֶת הַמִּזְבֵּחַ, עֲכָשׁוּ אָנּוּ מִקְבָּלִים עַל עֲצֻמְנוּ לְשִׁמּוֹר מָה אָנּוּ אוֹכְלִים, וְלַהֲזִיֵּר אֶת הָאִשָּׁה שֶׁתִּשְׁמֹר מַה הִיא קוֹנָה, וְלֹא לְקַנּוּת שׁוּם מוֹצֵר שְׂאִין עָלָיו הַכָּשֶׁר. וְלַהֲזִיֵּר אֶת יְלָדֵינוּ. אֲשֶׁר כָּל מִינֵי מַתִּיקָה, בְּהִכְרַח שְׂיִהְיֶה עַל זֶה הַכָּשֶׁר שֶׁל בֵּית-דִּין יֵרְאִי ה'. וְלֹא דֵי בְּהִכְשֶׁר 'רִבְנוֹת', כִּי כְּלִי רַב יֵרֵא שְׂמַיִם, צְרִיכִים לִידַע שֶׁזֶה טְרַפּוֹת וּנְבִלוֹת. וְצְרִיכִים לְהִשְׁמֹר בְּדַבָּר זֶה בְּמֵאֹד מְאֹד. וְזֶה הָיָה בַּכַּח שֶׁל הַיּוֹנִים, שֶׁהַכְּשִׁילוֹ אֶת גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עִם כָּל הַבָּא בְיָדָם. וְלָכֵן בְּיוֹם זֶה ”זֹאת חַנּוּכָה”, עָלֵינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצֻמְנוּ קְבִלוֹת טוֹבוֹת, שֶׁנּוֹזְקָה לְשִׁמּוֹר עַל הַשְּׁלֶחָן שְׁלָנוּ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְעַרְבַּב בּוֹ, חֶסֶם וְשִׁלּוּם, בְּשׂוֹר וְחֶלֶב, וְלֹא יַעֲלֶה עָלָיו, חֶסֶם וְשִׁלּוּם, טְרַפּוֹת וּנְבִלוֹת, וְלֹאכֹל בְּדַרְדָּר אֲרִיז, וְלַהֲקַפִּיד מְאֹד עַל גְּטִילַת יָדַיִם, עַל מַיִם אֲחֵרוּנִים, וְעַל בְּרַכּוּת-הַמִּזּוּן מִתּוֹךְ הַסְּדוּר, כִּי מִי שֶׁמְבַרֵךְ מִתּוֹךְ הַסְּדוּר, מְבַטֵּחַ לוֹ שְׂיִתְעַשֵּׂר.

וְהִנֵּה בִימֵי חַנּוּכַת הַקְּדוּשִׁים, עִם יִשְׂרָאֵל מְדַלִּיקִים אֶת הַנְּרוֹת, וּמְגַלִּים וּמְפָרְסְמִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכֹל, וְכֹל מַה שֶׁרָצוּ הַיּוֹנִים וְהַמְתַּנּוּנִים מִשְׁוֹךְ אֲלֵפִים שְׁנָה, לְגַתֵּק אֶת עִם יִשְׂרָאֵל מִהַמּוֹרָשָׁת, מִהַתּוֹרָה שֶׁקְּבִלְנוּ בְּהַר סִינַי – לֹא הִצְלִיחוּ, כִּי תָמִיד תִּשְׁאַרְנָה גִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל חֲזָקוֹת בְּאִמּוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, וְנִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר, וְזוֹ הַשְּׂמִיחָה הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵר שְׁלָנוּ. וְלָכֵן יָמֵי חַנּוּכָה הֵם יָמֵי הוֹדָאָה, וְכַמוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב'),

סימון ב'), שִׁימִי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי תוֹדָה וְהוֹדָאָה, וְעֲלִינוּ לְהוֹדוֹת וּלְשַׁבַּח לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָדִים שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּנוּ, וְעֲלִינוּ לְצֵאת מֵעֲצֻמְנוּ, מֵהִדְכָאוֹן הַפְּנִימִי שֶׁדָּבַק בָּנוּ, וּמִתַּקַּף הַצָּרוֹת עֲלִינוּ לְהִתְחַזֵּק וּלְהִחְזִיק מֵעַמֵּד. רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ סוּד נִפְלָא (לקוטי- מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימֹן קצ"א), שֶׁדוֹד הַמְּלֶךְ אוֹמֵר בְּעַת הַצָּרוֹת שֶׁעָבְרוּ עָלָיו (תְּהִלִּים ד. ב.): "בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִּי", דְּוֹד הַמְּלֶךְ סָבַל סָבַל גְּדוֹל מְאֹד, עִם כָּל זֹאת לֹא אֵבֵד עֲשֵׂתוֹנוֹתַי, אֶלֶּא כֹּא לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וְאָמַר: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִּי, בְּכָל הַצָּרוֹת שֶׁעָבְרוּ עָלַי – הִרְחַבְתָּ לִּי. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁזֶּוּ הָעֵצָה לְכָל יְהוּדֵי – לֹא לְהִשָּׁבֵר בְּעַת צָרָה. בְּלָנוּ עוֹבְרִים צָרוֹת, בְּלָנוּ עוֹבְרִים יְסוּרִים, בְּלָנוּ סוֹבְלִים סָבַל, אֲבָל אָנוּ נִשְׁאַרִים בְּתוֹךְ הַצָּרוֹת, חוֹשְׁבִים תָּמִיד מֵהַצָּרוֹת וּמִתְיַאֲשָׁים. אֲבָל עַל-יְדֵי שְׂמוֹצְאִים אֶת הַהִרְחַבּוֹת שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לָנוּ אֶפְלוּ בְּתוֹךְ הַצָּרוֹת אִזֵּי מַחְזִיקִים מֵעַמֵּד.

וְלִכֵּן אִם אָנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֱמֶת כְּזֶה, אִם אָנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי כְּזֶה שֶׁמִּגְלָה לָנוּ גְלוּי כְּזֶה – 'הַמְּלֶךְ', שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא אֶצְלָנוּ, 'הַמְּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ', 'הַמְּלֶךְ הַמְּשֻׁפָּט', כָּל הַמְּשֻׁפָּטִים הֵם מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, אִזֵּי מוֹצְאִים הִרְחַבּוֹת גַּם בְּמִצּוֹקוֹת הַגְּדוּלוֹת בְּיֹתֵר. וְזֶהוּ שֶׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְרוּשָׁלַיִם תַּעֲנִית דָּף י"א): אָמַר דְּוֹד לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כָּל צָרָה שֶׁהֵייתִי נִכְנָס בָּהּ, הֵייתִי מְרַחֶבֶה לִּי, נִכְנָסְתִּי לְצָרְתָהּ שֶׁל בֵּית שֶׁבַע, נִתְּתָ לִי אֶת שְׁלֹמֹה, נִכְנָסְתִּי לְצָרְתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִתְּתָ לִי אֶת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ. דְּוֹד הַמְּלֶךְ סָבַל סָבַל גְּדוֹל מְאֹד כָּל יְמֵי חַיָּו, סָבַל צָרוֹת צָרוֹת מִבְּנוּ אֲבִשְׁלוּם שֶׁגִּרְשׁוּ, אֲשֶׁר הֵיכָן שׁוֹמְעִים דְּבַר כְּזֶה שֶׁבֵּן יִגְרַשׁ אֶת אָבִיו?! וְדוֹד הַמְּלֶךְ

מצא הרחבה בתוך הצרה, והחל לומר אז: "מזמור לדוד בברכה מפני אבשלום בנו" (תהלים ג, א). שואלים חכמינו הקדושים (ברכות 11): איזה מזמור זה? בן שיגרש את אביו?! וכי יש כאן מזמור?! הלא היה צריך לומר: "קינה לדוד", שאני צריך לברח מפני בני, האם זהו מזמור? אלא אומרים חכמינו הקדושים, שדוד המלך בשעת צרתו מצא לעצמו הרחבה. ומי יכול להראות דבר כזה? רק דוד המלך! הלא היינו נשברים לגמרי, אם היילדים שלנו, חס ושלום, היו רודפים אותנו מה – אם אדם היה רודף אותנו, ומצר ומציק לנו – היינו נשברים, כל שכן אם האשה או היילדים רודפים אותנו, בודאי לא היינו מחזיקים מעמד, דוד המלך סבל סבל מאשתו שבזתה אותו, מאבשלום שגרשו, והכרח לצאת מירושלים בבזיונות, ואף-על-פי-כן הוא אומר: "מזמור לדוד ברחו מפני אבשלום בנו, ה' מה רבו צרי, רבים קמים עלי". הקדוש-ברוך-הוא תראה כמה צרות יש לי, וכמה קמים עלי, ואם לא די בזה, ממשיך דוד המלך: "רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלה", הרבה אומרים: הקדוש-ברוך-הוא עזב אותך, ואינו אוהב אותך, והראיה – שלשונאיך לא קרה מאומה, ואתה נמצא בצער ובגלות אבל דוד המלך לא אבד את עשתונותיו: "ואתה הווי"ה מגן בעדי, כבודי ומרים ראשי", אני בטוח, רבוננו של עולם, שאתה מגן בעדי, ותרים את ראשי שהשפילוני כל-כך.

זה הלמוד שרבנו ז"ל מגלה לנו – לא להתיאש במצבים הכי קשים, להחזיק מעמד; ישנם הרבה אנשים שסובלים

עניות, אבל אסור לפל בְּדַעְתּוֹ, ואם אדם חזק בְּזֵה, שלא יעזב את הקדוש-ברוך-הוא בכל מחיר, אף, שעוברות עליו עניות ודחקות, סוף כל סוף הפל יתהפך לטובה. ומה עלינו לעשות בעת צרה? להודות ולהלל ולשבח להקדוש-ברוך-הוא, וזה יתן לנו כח לבקש להבא. שזוהו מה שאומרים חכמינו הקדושים (מדרש תהלים מזמור כ'): אמר הקדוש-ברוך-הוא: בַּשְּׁעָה שֶׁמִּגַּעַת צָרָה לְיִשְׂרָאֵל, וּמִבְּקָשִׁים אוֹתִי וּמִשְׁתַּתְּפִים בְּכַבּוּדִי, כְּבוּדִי עִמָּהֶם, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אֲנִי עוֹנָה אוֹתָם; אֵימָתִי נִשְׁמָעוֹת תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל? בַּשְּׁעָה שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם צָרוֹת גְּדוֹלוֹת, וּמִסָּבֵב עִם הַמּוֹן שׁוֹנְאִים, עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת סוֹבְבִים אוֹתוֹ, וְאֵף-עַל-פִּי-בֵן אֵינוֹ מִתְיַאֵשׁ וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר, וּבוֹרַח אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיוֹצֵא לְשִׁדָּה, וּמִתְנַשֵּׁב עַל סֵלַע, אוֹ מִטְּפָס עַל הַהָר וּמִתְנַשֵּׁב עַל הַדָּשָׁא, וְשׁוֹטֵחַ כַּפָּיו לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וּמִבְּקָשׁ: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵין לִי אֵף אֶחָד, בְּלֶם עֲזוּבוֹנִי, וְנִשְׁאַר לִי רַק אוֹתָךְ, בְּאוֹתוֹ רָגַע רוּאָה יִשׁוּעָה. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּנִיחֻמָּא בְּהַר ג'): בֵּן אָדָם, בֵּינּוֹן שֶׁמִּגִּיעָה לוֹ צָרָה וְעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַצִּילוֹ, וְאִם לֹא – הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִיא עָלָיו עוֹד צָרָה. וְלִכֵּן הֵבָה נִקְבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ עֲכָשׁוּ, שֶׁהִנֵּה לִילוֹת טַבַּת הָאָרְכִים נִכְנָסִים, אֲזִי כָּל לִילָה נַעֲשֶׂה קְבִיעוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל-פֶּה: מִשְׁנֵה וּגְמָרָא, מְלַבֵּד מַה שֶּׁאֵנוֹ לוֹמְדִים בַּיּוֹם: מְקָרָא, מִשְׁנֵה, גְּמָרָא, מְדַרְשׁ, אֶלָּא כָּל לִילָה נַעֲשֶׂה לְעֲצָמֵנוּ סֵדֵר בְּמִשְׁנֵה וּבְגְמָרָא, אֲשֶׁר אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹתֵר"ו, חֶלֶק א', סִימָן ג'), שֶׁהַקּוֹלוֹת שֶׁל הַסְּטָרָא אַחֲרָא, וְהַנְּגוּגִים שֶׁהַזְּמָרִים הִרְשָׁעִים מְזַמְרִים, לֹא יוֹכְלוּ לְהִזִּיק לָנוּ. כִּי כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (חֲגִיגָה טו:): אֵיךְ אֶלְיָשָׁע בֶּן אֲבוּיָה,

שְׁהִיָּה מֵאַרְבָּעָה שְׁנֵי־כַסּוֹ לַפְּרֹדֶס, אֵיךְ יֵצֵא וְכִפֵּר בְּעֵקֶר, הֲלֹא
הִיָּה בְּיַחַד עִם רַבִּי עֲקִיבָא, עִם בֶּן עֲזַאי, עִם בֶּן זֹמְרָא, וְכִיֵּצֵד יֵצֵא
לְתַרְבוֹת רָעָה? אֵלֶּא הָיוּ לוֹ שְׁנֵי דְבָרִים שֶׁהַכְּשִׁילוּהוּ, וְזֶה לָנוּ
לְמוֹד גַּם עַל עֲכָשׁוֹ: הָיוּ בְּכִיסוֹ סְפָרֵי מֵיָנִים וְאַפִּיקֹרְסִים, וְלֹא
הִפְסִיק לְזָמֵר וְזָמַר יָנִי; גַּם הַיּוֹם יִשְׁנֶה הַקְּלֶפֶה הַזֶּה, מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ
אֶת קְלֵי הַתְּקַשְׁרֶת וְקוֹרֵא בְּעֵתוֹנִים, שֶׁהֵם קְלֵי שׁוֹפְכִין, אֲשֶׁר
מְדַבְּרִים שָׁם פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעוֹשִׂים לְצַנּוֹת מִכָּל
הַקְּדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, זֶה סְפָרֵי מֵיָנִים. וְהִנֵּה יְהוּדֵי כּוֹתֵב סֵפֶר
קְדֹשׁ, אַחֵר שֶׁהִתְיַגַּע הִרְבֵּה בַתּוֹרָה, אֲבָרְךָ יוֹשֵׁב בְּפוֹלֵל, וְיַגַּע
חֲדָשִׁים וְשָׁנִים וּמְבַרֵר הֶלְכוֹת, וְסוּף וְסוּף מְצַלִּיחַ לְחֵבֶר סֵפֶר,
וְשׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ: הֵיכֵן הַסְּכָמָה, אֵינִן לָךְ הַסְּכָמָה עַל הַסֵּפֶר?! הֲלֹא
הוּא בִּרְרַת הֶלְכָה, חֲדָשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה... כָּל יוֹם, מִתְרִיעַ מוֹהֲרַנְ"ת
ז"ל (לְקוּשִׁי-הֶלְכוֹת, קְדוּשִׁין, הֶלְכָה ג'), יוֹצֵאִים זָבֵל שֶׁל עֵתוֹנִים, שֶׁהַכּוֹתֵרֶת
בָּהֶם מְלֹאָה כְּפִירוֹת וְאַפִּיקֹרְסִיּוֹת, עִם תְּמוּנֹת תּוֹעֵבָה מְהִכֵּי
גְרוּעַ, וְקוֹרְאִים אֶת זֶה הַמוֹן-הָעַם בְּצִמְאֹן וּבִשְׂקִיקָה, רַחֲמָנָא
לְצַלּוּ, וּמְהַדְרִין מִן הַמְהַדְרִין לֹאֲקַחִים אֶת הָעֵתוֹן לִפְנֵי הַתְּפִלָּה
בְּבִקְרָא – "מָה חֲדָשׁ, מָה חֲדָשׁוֹת?!!" לָמָּה לֹא שׁוֹאֲלִים עַל זֶה –
הֲאִם צָרִיךְ הַסְּכָמָה?! אִזּוֹ אַתֶּם רוֹאִים אֵיךְ הַסֵּמ"ךְ-מ"ם תּוֹפֵס
אֶת הָאָדָם?!... כְּמוֹ-כֵן כָּל הַזְּמָרִים צָרִיכִים רַחֲמֵי שָׁמַיִם, אֲפִלּוּ
זָמַר שֵׁישׁ לוֹ זָקֵן וּפְאוֹת, אִם שָׁר שִׁירֵי גוֹיִים, צָרִיךְ רַחֲמֵים רַבִּים
וְכוּ', אֲבָל אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, אִם אָדָם לוֹמֵד בְּלִילָה תּוֹרָה שְׁבַע-עַל-
פֶּה, זֶה מָה שֶׁמְצִיל אוֹתוֹ. וְלָכֵן מֵאַחַר שְׁנֵי־כַסּוֹסִים עֲכָשׁוֹ יִלּוֹת
טְבַת הָאֲרָכִים, תִּרְאוּ לְנַצֵּל אֶת הַלִּילוֹת לְלִמּוֹד כְּמָה פְּסוּקִים
חֲמֹשׁ, כְּמָה מִשְׁנִיּוֹת, כְּמָה מֵימְרוֹת, כְּמָה סְגִיּוֹת, כְּמָה הֶלְכוֹת

וכו', ולא להשבר משום צרה שעוברת, אלא לברח תקף אל הקדוש-ברוך-הוא. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (שבת קלט): אם ראית דור, שצרות רבות באות עליו צא ובדק בדיני ישראל; מי אשם בכל הצרות? דיני ישראל. אומר רבנו ז"ל, שהסמ"ך-מ"ם הקים רע-בנים בכל עיר ועיר להכשיל בני אדם, כי קשה לו לרוץ מעיר לעיר וממקום למקום, וצריכים מאוד מאוד להשמר מהם, כי הם גורמים כל הצרות. ואף שלא כל אחד מסגל להבין ולקלט את זאת, איך יכול להיות דבר כזה, אבל זו המציאות. חכמינו הקדושים אינם מבהירים שהצרות מגיעות בעבור דברים אחרים, אלא אומרים בפרוש: אם ראית דור, שצרות רבות באות עליו, צא ובדק בדיני ישראל, שכל הצרות אינן באות אלא בשבילם; ומדוע? כי ברגע שישנם מביניהם, אשר אינם מגלים את הקדוש-ברוך-הוא, ואינם שומרים על קדשת נשמות ישראל, שהמקוה יהיה כשר למהדרין, שיהיה חנוף כשר לנשמות ישראל, אלו הם שליחי הסמ"ך-מ"ם, וצריכים להשמר מהם מאוד מאוד. כי הסימן לרב ירא שמים – שמחזק ומעודד ומשמח את נשמות ישראל, ומחדיר בהם דרך לדעת את השם. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות בושח, סימן ב): מתר לביש את הרבנים ששוכרים את הרבנות לשם גאווה, וראוי לבזותם, ואין עומדים לפניהם ואין קוראים אותם 'רבי', והטלית שעליהם כמרדעת של חמור; כי רב ירא שמים צריך לקרב את הבריות אל אביהם שבשמים, ולגלות להם את הבורא ותברך שמו, וכמאמרם ז"ל (עין מדרש תהלים צ): אם באה על האדם צרה, לא יצוח לא למיכאל ולא לגבריאל, אלא להקדוש-ברוך-הוא לבד;

וזו צְרִיכָה לְהִיּוֹת עֲבוּדָתוֹ שֶׁל רַב יִרְא שָׁמַיִם – לְעוֹרֵר פְּעַם אַחַר פְּעַם אֶת אַנְשָׁיו, שִׁיקְפִידוּ עַל קִלְה כְּבַח־מוֹרָה, וְיִתְמִידוּ בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִתּוֹךְ יִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְיִשְׁמְרוּ בְּמֵאֵד מְאֵד עַל קְדוּשָׁה וְטְהָרַת הַמְּשַׁפְּחָה, וְיִקְפִידוּ עַל שְׁמִירַת שַׁבַּת כְּהַלְכָתָהּ, וְעַל צְנִיעוּת מְרֻבָּה, וְיֵאָכְלוּ מֵאֲכָלִים כְּשֵׁרִים בְּתַכְלִית הַפְּשָׁרוֹת, וְיִקְפִידוּ עַל הַכָּשֶׁר הַבָּשָׂר שִׁיְהִיָּה מִשׁוּחַט יִרְא שָׁמַיִם, (אַחֲרַת זֶהוּ טְרַפּוֹת וְנִבְלוֹת, וְרַחֲמָנָא לְצַלָן, הַיּוֹם מְכַשִּׁילִים רַבִּים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּבָשָׂר פְּגוּלִים). וְיִשְׁלַחוּ אֶת הַיְלָדִים לְבֵתֵי חֲנוּךְ תּוֹרְנִיִּים אֲמִתִּיִּים, כִּי אִם אֵין נוֹתְנִים לְיְלָדִים חֲנוּךְ תּוֹרְנֵי טְהוֹר, רַחֲמָנָא לְצַלָן, עוֹקְרִים אוֹתָם לְגַמְרֵי מִהַעוֹלָם הַזֶּה וּמִהַעוֹלָם הַבָּא. זֶה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עֲבוּדָתוֹ שֶׁל רַב.

וְלִכֵּן "זֹאת חַנּוּכַּה" שִׁקּוּרָאִים אֵז אֶת חַנּוּכַּת הַמִּזְבֵּחַ, זֶה הַיּוֹם הַמְּבַחֵר שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה, כִּי בְּזֶה גּוֹמְרִים אֶת כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁהִתְחַלְנוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה – לְגַלוֹת אֶת 'הַמְּלֶכֶךְ', וְאֵנוּ מְקַבְּלִים עַל עַצְמֵנוּ רַב יִרְא שָׁמַיִם, רַב צַדִּיק הַדְּבוּק בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא יִנְחֵנוּ בְּדֶרֶךְ הַמְּלֶכֶךְ, בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא יַחְזֵקנוּ וְיִדְרִיכֵנוּ אִיךָ לְעַבֹּר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּנִקְלָה, לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד וְלֹא לְהִיּוֹת שְׁבוּרִים, לֹא לְהִיּוֹת בְּעַצְבוֹת וּבְמִרְרוֹת וּבְדַפְאוֹן, וּמֵעוֹרֵר אוֹתֵנוּ עַל קְדוּשָׁה וְטְהָרָה. וְלִכֵּן הַיּוֹם הַזֶּה זֹאת חַנּוּכַּה, הוּא יוֹם גְּדוֹל מְאֹד, בָּאוּ וְנִמְלָא אוֹתוֹ עִם טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שֶׁבְּמָה שֶׁהִתְחַלְנוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְגַלוֹת אֶת הַבוּרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, בְּזֶה נְסִיִּים עֲכָשׁוּ בְּ"זֹאת חַנּוּכַּה" – לְגַלוֹת אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ לְעַצְמֵנוּ, לְבְּנֵי בֵיתֵנוּ, לְבְּנֵינוּ וּלְבְּנוֹתֵינוּ, לְשִׁכְנֵינוּ, לְקְרוּבֵינוּ, וְלְכָל

עם ישראל. ולכן באו נקבל על עצמנו להפיץ את אור רבנו ז"ל לכל עם ישראל, שזו המצוה הכי גדולה, כי מספנים עם ישראל רוצים לחזור בתשובה, עם ישראל חפצים להתחזק, ועוברים על כלם כל-כך הרבה צרות ויסורים, כל-כך הרבה דכאונות ואסונות, בכן באו נקבל על עצמנו ביחד לאהב את עם ישראל. בחורי ישראל עומדים בסכנות גדולות ברוחניות ובגשמיות, הבה נרחם עליהם, הבה נתן לכל אחד ואחד קמע, שאני מכריז ומודיע: מי שיחזיק את הקמע אצלו, לא יארע לו מאום, ולכן נפיץ לבחורי ישראל העומדים מול ספנת האויב את הקמע שיחזיקו בכיסם, ואז יהיו שמורים מכל רע. והקדוש-ברוך-הוא ישמר אותנו, ונזכה כבר במו עינינו לראות בהתגלות השכינה ובהתגלות מלך המשיח, שבא יבוא ולא יאחר, ויגאלנו גאלת עולם!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס

זאת הנקה

יגלה נפלאות רבות ממעלת היום הזה,
שהוא גמר החתום, שהתחילו בימים
נוראים, ועכשו הוא גמר כל התקונים,
ויכולים לפעל ביום הזה, כל מה שרוצים.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר זֹאת חֲנֻכָּה
הוא היום האחרון של חֲנֻכָּה, וְנִקְרָא
"זֹאת חֲנֻכָּה", כִּי זֹאת הִיא הָאֲמוּנָה, וּבַיּוֹם
הָאֲחֵרִים שֶׁל חֲנֻכָּה, אִזּוֹ נִשְׁלַמֶת הָאֲמוּנָה,
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וּמֵה שֶׁהִתְחַלְנוּ לְבְנוֹת
אֶת פְּרָצוּף הָאֲמוּנָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְלַגְלוֹת
וְלַפְרָסָם לְכָל־אֶשֶׁר "וַיִּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי
אֵתָּה פָעַלְתָּ, וַיִּבִין כָּל יִצְחָר כִּי אֵתָּה יִצְרַתָּ,
וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס הַיּוֹנִי" הַאֲלֹקִי
יִשְׂרָאֵל מְלֹךְ, וּמְלֻכּוֹתוֹ בְּכָל מְשִׁלָּה", עֲכָשׁוּ
בַיּוֹם הָאֲחֵרִים שֶׁל חֲנֻכָּה נִשְׁלָמִים בְּשִׁלְמוֹת
כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁהִתְחַלְנוּ בָּהֶם, וְלִכֵּן אֵצֶל
צַדִּיקִים הָיָה הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם מְיֻחָד.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ג' סימן ט)



קונטרס זאת חַנּוּכָה

א.

בני ובנותי היקרים! אנו נמצאים ביום קדוש ונורא, היום האחרון של חַנּוּכָה, שנקרא "זאת חַנּוּכָה". ומקבל מהבעל-שם-טוב זי"ע, שביום הזה, היום האחרון של חַנּוּכָה, אז הוא גמר החותם, מה שהתחלנו בימי אלול הקדושים, להכין עצמנו ליום הדין הקדוש והנורא בראש השנה, שאז דנים את האדם מה יקרה אתו כל השנה, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ראש השנה ח): מראש השנה אדם נדון מה יהיה בסופה; ובראש השנה כתובים לאדם את התקציב (עין ביצה 10); ונותנים לו שבוע ימים עד יום הכפורים, לקבץ את החלטה שנגזרה. וביום הכפורים חותמים על אשר גזרו בראש השנה, ומחכים עד הושענא רבא, שאז מחלקים את הפתקין, שבהם כתוב מה שכתבו וחתמו, והרצים יצאו דחופים, ונותנים לכל אדם את אשר כתבו לו בראש השנה וחתמו לו ביום הכפורים (עין יזר חלק א רכ). ולכן נתנו לנו יום הושענא רבה, לבקש רחמים ותחנונים מהקדוש-ברוך-הוא, אולי נוכל לתפס את השליח ולשנות את הפתק בידו. אומר הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, שהשליחים הללו יוצאים, וכל אחד יש לו פתבתו, אבל יש אנשים שעברו מקום ואין מוצאים פתבתם, או מאיזו סבה לא מצאו אותם עד "זאת חַנּוּכָה", שאז אפלו כל אלו שעדיין לא מצאו אותם, ב"זאת חַנּוּכָה" מוסרים לכלם

את הפתק. ולכן "זאת חנכה" – היום האחרון של חנכה, זהו יום גורלי, יום קדוש ונורא, וצדיקים עושים מדורה מכל השמנים והפתילות שנותרו, ומבקשים את הבורא יתברך שמו: רבוננו של עולם, שיהיה טוב לעם ישראל, שיזכו לבריאות, ולבני, חיי, מזוני, רויחי, ולכן יום זה צריך להיות אצלנו יום של חשבון הנפש, יום של שמחה, יום של חיל ורעדה. אנו עדים מה קורה לעם ישראל בימים טרופים אלו, שאין יודעים מה ישא עמו היום הזה, ומפל שכן מה המחר גביא, ולכן עלינו לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך; כי כל אשר קורה עם האדם בזה העולם, יש בזה פנה מיחדת, כי כל הצרות והיסורים והמרירות והענשים קשים ומרים שאנו עוברים, זה רק בשביל סבה אחת, שהקדוש-ברוך-הוא קורא אותנו שנחזר אליו, הקדוש-ברוך-הוא רוצה לגאל אותנו. והנה לדאבוננו, מלכות ון מתגברת ומתפשטת, ובפרט על נשמות ישראל, שהערב-רב עושים שמות בהם, אותו ערב-רב, אותם מתווננים שהיו אז, נמצאים עתה בינינו, ורוצים לעקר לגמרי את שם ישראל. חכמינו הקדושים אומרים, שגזרו ה'יונים, שלא יזכירו שם שמים בפיהם, ובכלל לא ידברו מהקדוש-ברוך-הוא. ודאבוננו הרב, אנו רואים שזה נתקיים גם בדורותינו אלו, אחר שעם ישראל עברו שואה גשמית, שהרגו, שרפו, חנקו בכל מיני מיתות משנות שליש מעם ישראל, אשר דבר זה לא היה מימות בריאת העולם כמו-כן עבר ועובר על נשמות ישראל שואה רוחנית, שעוד לא היתה כזאת מאז קבלת התורה, שיקומו אנשי רשע, אנשי בליעל, ערב-רב, אשר אינם מעם ישראל, ומדברים פתוח נגד הקדוש-ברוך-הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל, ומתלוצצים מהמצוות, ועוקרים את השבת

לְגַמְרִי, וְרוֹצִים לְהַשְׁבִּיחַ אֶת הַתּוֹרָה מִגִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמַחְשִׁיכִים אֶת עֵינֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמֵאֲמָרָם ז' ל' (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה ט): "וַחֲשֵׁד" – זֶה יוֹן, שֶׁהַחֲשִׁיבֵי עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֵיהֶם, שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִים לָהֶם: 'כִּתְבוּ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר שָׁאִין לָכֶם חֶלֶק בְּאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל', אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז' ל': שׁוֹר – לְשׁוֹן הַסְּתַפְלוֹת, בְּמָקוֹם לְהַסְתַּכֵּל עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, לִידַע שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַיֶּה וּמְהַיָּה אֶת הַבְּרִיאָה, הַכְּנִיסוּ בְּעַם כְּאֵלוֹ הַכֹּל טָבַע, מִקְּרָה וּמִזֶּל, שִׁזּוֹ תִּרְבּוֹת יוֹן. אָבֵל אָנוּ עִם יִשְׂרָאֵל, שֶׁכְּלָנוּ עֲמָדוֹ רְגָלֵנוּ עַל הַר סִינַי, וְקִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא גְלוּי הַשְּׁגָחַתוֹ הַפְּרָטִי פְּרָטִית, אָנוּ יוֹדְעִים שָׁאִין מְשֻׁגַּשׁ שֶׁל טָבַע, מִקְּרָה וּמִזֶּל, אֲלֵא כֹּל דְּבַר בְּהַשְּׁגָחַה פְּרָטִית, דְּבַר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינּוּ נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְּׁגָחַת הַמֵּאֲצִיל הַעֲלִיּוֹן. וְכֵּן מֵאֲמָרָם ז' ל' (תְּלִי"ג): אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְּמַטָּה, אֲלֵא אִם-כֵּן מְכַרְזִים עֲלָיו מִלְּמַעְלָה; וּמִכֹּפֵל שָׁכֵן וְכֹל שָׁכֵן כְּשִׁקְוֶרָה, רַחֲמָנָא לִישְׁזָבוּ, שְׁלֵא יַדַּע מַצְרוֹת אֵיזָה פְּגוּעָה, אֵיזוֹ הַרִיגָה, חֶסֶם וְשִׁלּוּם – הַכֹּל מְשֻׁגָּח; וְלִכֵּן עֲלִינוּ עִתָּה לַחֲזוֹר בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, לִידַע שֶׁכֹּל הָעוֹבֵר עֲלֵינוּ זֶה רַק כְּדִי לְמַשְׁכְּנוּ חֲזָרָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב הַרְחָמָן, וְרוֹצֵה שְׁנַחֲזוֹר אֵלָיו בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְכֵּן מֵאֲמָרָם ז' ל' (מְנַחֲת ג): מָה זֵית אֵינּוּ מוֹצִיא שְׁמֵנוּ, אֲלֵא עַל-יַדֵּי כְּתִית, כִּי יִשְׂרָאֵל אֵינָם חוֹזְרִים לְמוֹטָב אֲלֵא עַל-יַדֵּי יְסוּרִים; לְצַעֲרָנוּ הָרַב, תִּרְבּוֹת יוֹן, הַחֲקָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, הַנְּבוּל פָּה, הַגָּבֵל וְהַלְכָלוֹךְ עוֹשִׂים פְּרָצוֹת בְּגִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַכְּפִירוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת מַחְשִׁיכִים אֶת עֵינֵינוּ. וּמָה עֲלֵינוּ לַעֲשׂוֹת עִכְשָׁו? לְגַלּוֹת וּלְפָרְסֵם לְכֹלָם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ; אוֹמֵר מוֹהֲרַנְ"ת ז' ל' (לְקוּטֵי הַלְכוֹת, תְּנַבָּה הַלְכָה ו'), שֶׁחֲנֻכָּה הוּא עֲנָן שֶׁל חֲנוּכָּה, שֶׁעֲלֵינוּ לְחַנּוּךְ עֲצָמָנוּ מִחֲדָשׁ, כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ וּלְקַיְמָה

מחדש, ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר"ו, חלק א', סימן ז): עקר הגלות זה רק מחמת חסרון אמונה; כל מה שאנו סובלים גלות, זה רק עקב העדר האמונה, כי אם היינו מתחזקים באמונה פשוטה בו יתברך, ובורחים אל הקדוש-ברוך-הוא, היינו נגאלים מכל הצרות, וכמאמר ז"ל (עין פנחומא בשלח סימן י'): אין ישראל נגאלים, אלא על-ידי אמונה; כשיהודי מתחזק באמונה פשוטה, זה מה שמציל אותו ומאיר לו כל הברכות, וכמאמר החכם מכל האדם (משלי כח, ט): "איש אמונות רב ברכות", לאמונה יש סגולה אמתית, כשאדם חזק באמונה הוא ממשיד אור אלקי, כי אמונה זו הדבקות והדבקות זו האמונה, וכשיהודי מאמין שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל, על-ידי-זה הוא מספק, והקדוש-ברוך-הוא שומרו מכל רע. ולכן בימי הנגדה הקדושים הללו, שאנו מדליקים את הנרות על פתח ביתנו, שכלם יראו את הנסים והנפלאות שעשה עמנו הקדוש-ברוך-הוא, שעמדו נגדנו רבים, טמאים ורשעים, כלל תרבות זון, ורצו לעקר מאתנו את האמונה בהקדוש-ברוך-הוא, ולהחדיר טבע, מקרה ומזל, רצו לשרש מאתנו מצות מילה, לטמא את בריתנו בכל מיני עריות, רחמנא לישזבן, רצו לעקר מאתנו את השבת, שזה גלוי השגחה פרטית, וכמובא בזהר (זהר חלק ב' פה): שבת שמא דקדשא בריך הוא ההוא דשלים מכל סטרוי; בשבת מתגלה האור אין סוף ברוך הוא. וכמובא בתקוני-זהר (תקון ע', דף קכו): שב"ת – שתי מלים: ש' בת, תלת גונין דעינא ובת עין, העין רואה על-ידי האישון, שמצמצם את כל מה אדם רואה, ומביא אותו אל השכל, אדם רואה לפניו הר גבה, שהוא פי מליון גדול מהעין הקטנה, אבל הקדוש-ברוך-הוא הטביע אישון עין, שמקטין הכל ומביא אל

השכל. זה שבת: ש' – שלשה גונין דעינא, בת – אישון העין, נמצא, שבשבת יש גלוי ההשגחה, ולכן בשבת נאמר (שמות טו, כט): "ראו כי הוי"ה נתן לכם את השבת", אם יהודי שומר שבת, הקדוש-ברוך-הוא שומר עליו, הקדוש-ברוך-הוא משפיע לו שפע על כל ששת ימי החל, וכמוכא בזהר (חלק ב' פח), שכל ההשפעות הטובות שבאות לאדם, הן רק בזכות שבת, וכמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה יא, סימן א'): ברכת שבת היא תעשיר – זו ברכת שבת; כשיהודי שומר שבת ושומח בה, נשפע עליו שפע ברכה והצלחה בששת ימי החל. וזהו מה שהיונים והערב-רב עוקרים מאתנו את השבת, ואחר-כך אנו מתפללים – למה עובר עלינו מה שעובר, ואשר כד אומרים חכמינו הקדושים (שבת י'): אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה – לך והודיעם; הנה נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא מתנה יקרה כזו, ואנו זורקים אותה מאתנו, ואחר-כך אנו תמהים – מדוע עובר עלינו סבל כל-כך גדול, למה דם ישראל נשפך, בשעה שאנו מחללים את השבת בריש גלי, ואם לא די בזה – עוקרים את החדש, שזה סוד אמונת חכמים, אשר הם הקובעים אימתי יהיה ראש חודש, מועדי ה' חגי ישראל ומועדיו, וזאת רצו היונים לעקר – את האמונת חכמים, שיזלזלו בתורה שבעל-פה.

ולכן כתוב בספר "בני יששכר", שחנכה זהו חג של תורה שבעל-פה, שהיונים רצו לעקר מאתנו, ובזה שאנו מדליקים בימי חנכה הקדושים שלשים וששה גרות, זה כנגד שלשים ושש מסכתות שיש לנו בתלמוד בבלי, ובזה אנו מאירים עלינו האור הגנוז שהאיר על אדם הראשון שלשים ושש שעות.

ולכן עכשו ב"זאת חנכה" עלינו לקבל על עצמנו אמונה בקדוש-ברוך-הוא, כי בפרוש גלה רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן קכח), שקדם הגאולה יהיה נסיון קשה מאוד, כי מלמעלה ירדו כפירות ואפיקורסות, ויהיה קשה מאוד להתחזק. ולכן בזה שיהודי מתחזק עכשו כשהחשך על פני תהום, בעת שיונים מחשיכים עינינו, ואף-על-פי-כן איננו מתפעלים מהם, אלא מתחזקים באמונה, ומכניסים ילדינו בבתי חנוך שלומדים בהם תורה, מכניסים בנותינו בבתי ספר שלומדים בהם אמונה וקיום מצוותיו יתברך, בזה אנו מבטלים את החשך של תרבות זון, כי בזה שנקבל על עצמנו לשמור שבת ולשמח בה, בזה אנו עוקרים את תרבות זון, כי בזה שנקבל על עצמנו לשמור שבת ולשמח בה, בזה אנו עוקרים את תרבות זון, בזה שנתחזק בקדשת הברית ובטהרת הצניעות והמשפחה, בזה אנו מבטלים את כח הטמאה של תרבות זון והערב-רב, בזה שנתחזק באמונת חכמים – בזה נבטל את כלל הרע והזמהמה. ולכן עלינו להתחזק עכשו ביתר שאת ועז, ולגלות ולפרסם את הקדוש-ברוך-הוא לכלם, ולהשתדל לקרב מה שיותר יהודים אל הקדוש-ברוך-הוא, שזו עבודת הצדיקים שהקדוש-ברוך-הוא שולח לנו בכל דור ודור. כמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן קצב): כלשם שהקדוש-ברוך-הוא נמצא וקיים לעד, כן נמצאים צדיקים בכל דור ודור. וזהו מה שאנו אומרים: "צור כל העולמים צדיק בכל הדורות", כמו שהקדוש-ברוך-הוא נצחי, כך יש צדיקים בכל דור. וכמאמר ז"ל (תויגה יב): כל העולם עומד על עמוד אחד וצדיק שמו, שנאמר (משלי י, כה): "וצדיק יסוד עולם"; כל הבריאה עומדת על הצדיק שמפרסם את הקדוש-ברוך-הוא, וכן אומרים (ספח מה): לא פחית עלמא מתלתין

ושיימא צדיקניא, אשר הם מפרסמים את הקדוש-ברוך-הוא, ולכן
 עלינו להתחזק בהם, כי גם היום יש צדיקים, חכמי התורה, ראשי
 ישיבות, ראשי פוללים, ועלינו לראות למלא את כל ארץ ישראל
 וכל העולם בלז בתלמודי תורה, שבהם ילמדו תינוקות של בית
 רבן, ובתי ספר שבהם יחנכו את בנות ישראל בצניעות. שהרי
 מה היתה גזרת הייננים (בראשית רבה, פרשה ב): כתבו לכם על קרן השור
 שאין לכם חלק באלקי ישראל; מדוע דיקא על קרן השור? אלא
 אומרים חכמינו הקדושים: במה יכולים להשתמש בקרן? המותר
 לטלטל קרן בשבת? אלא יכולים לעשות ממנו בקבוק חלב, בצד
 הרחב הכניסו את החלב, ומהצד הצר התינוק ינק, הייננים רצו
 שנהקק על קרן השור הינו כבר מגיל תינוקות פעוטים ששזותים
 מקרן השור, כבר יראו שם, שאין להם חלק, חס ושלום, באלקי
 ישראל. ולכן אם נבנה בתי ספר וחדרים פשרים וטהורים בכל
 עיר ועיר, ומדינה ומדינה, ונכניס בהם ילדי ישראל, ונחנכם לתורה
 ואמונה, בזה נבטל תרבות יון ותרבות הערב-רב. ולכן אנו עדים,
 שהם מתפשטים ביותר על תלמודי התורה ובתי ספר, על ישיבות
 וכוללים, להעבירם מן העולם, חס ושלום, אבל לא יצליחו, כי
 עם ישראל חזקים באמונה, ומוכנים לילך במסירות נפש, לפתח
 יותר ויותר בתי חנוך לילדינו, ישיבות וכוללים לבחורי ישראל
 ואברכי, להוציא מהם מורי הוראה. לכן היום הזה "זאת הנקה",
 זהו יום קדוש, ואף אלו שעדין לא קבלו פתקתם עד עתה, לא יוכלו
 להתחמק מזה, כי השלוחים מצאו אותם. ולכן נתנו לנו היום הזה
 יום אחרון לשוב בתשובה שלמה, ועלינו לבקשו יתברך, שאם
 נגזרה עלינו, חס ושלום, איזו גזרה רעה, שהכל יתבטל, ונזכה ביחד

לקבל פני משיח צדקנו, שבא יבוא ולא יאחר, ויגאלנו גאלת עולם,
ונזכה לראות במו עינינו בבני בית-המקדש.

ב.

בני ובנותי היקרים! "זאת הנפה" הוא יום קדוש ונורא מאד, ומיהי מעלתו, ולמה נקרא כך? אלא הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, הקדוש-ברוך-הוא אהב אותנו, ונותן לנו חדש אחד בשנה לחזר בתשובה, הוא חדש אלול, ובו אנו יכולים לזכות לתקן את כל חטאינו. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן קמא): כשאדם חוטא, בר מינו, בפגם הברית, על-ידי כל טפה וטפה היה יכול להוצר ולד, רחמנא לצלן, על-ידי שחוטא, בזה הורג את בנו או בתו, וזהו עון חמור במאד מאד. עם כל זאת נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא חדש אחד, הוא חדש אלול, שזה ראשי תבות (דברים ל, ו): "את' ל'בבד ו'את' ל'בב זרעך", בחדש אלול יכולים לתקן כל אשר חטאנו בפגם הברית, רחמנא לישיבן. והנה בא ראש השנה, ודנים את האדם מה יהיה עמו כל השנה, בראש השנה, אומרים חכמינו הקדושים (ראש השנה ח.), אדם גדון מה יהיה בסופה, מה יקרה אתו כל השנה, בראש השנה פותבים לאדם את התקציב, קובעים את הבריאות לכל השנה, גוזרים מי יחיה ומי ימות, מי יעני ומי יעשיר. הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ונותן לנו זכות לגסע אל צדיק. רבנו ז"ל אמר (ת"י מוהר"ו, סימן ט): כל מי שמאמין בי, שיעשה פרוז שיבואו אלי לאומן.

מהו הענין שבאים אל רבנו ז"ל בראש השנה? אלא כשיש לאדם

משפט, חס ושלום, הוא מחפש עורך דין גדול מאד. וככל שאדם יודע שהמשפט חמור ומסכן, ומי יודע כמה שנים ישימו אותו בקלא, כמו-כן הוא מחפש עורך-דין יותר גדול. והנה הצדיק האמת הוא העורך דין. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן קיא), שבשביל זה נוסעים אל הצדיק בראש השנה, שאז הוא ממתיק את כל הדינים מאתנו. כי מי שיבוא אצל ציונו הקדוש בעיר אומן, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר עשרה מזמורי תהלים הנקראים 'תקון הכללי', אפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, הוא יתקן אותו. מי שישומע דבורים כאלו, איזה נסיון יש לו לא להיות אצל ציון רבנו ז"ל בראש השנה?! אם נגזר, חס ושלום, על האדם שיחלה באיזו מחלה, שלא ידע מצרות, כשאדם נעשה חולה, רחמנא לישזבן, אינו שואל את אף אחד, אלא אורזי חבילתו, מגיס את הפסח, ונוסע מסוף העולם ועד סופו, פן ואולי יש איזה רופא שיכול להביא לו מזוזר. והנה יש רופא גדול בשם רבי נחמן מברסלב זי"ע, שהבטיח, שמי שיבוא אל ציונו הקדוש בעיר אומן בראש השנה, יוציא מהשאול תחתית ומתחתיו, אף שעשה מה שעשה, הלא צריך אדם להיות אויל, שוטה וקסיל ולא לבוא אל רבנו ז"ל, כי שום מניעה שבעולם אסור שתמנע אותו מלבוא לשם, שהרי אם יש לאדם משפט, לא יחסך פרוטה, העקר למצא עורך דין שיוציאו מהפח שנפל אליו.

והנה זכינו והיינו אצל רבנו ז"ל בראש השנה, ואלו שעדין לא היו, הקדוש-ברוך-הוא יתן להם את החיים, וגם-כן יסעו לרבנו ז"ל, ואם-כן אנו מאמינים באמונה שלמה, שהצדיק ממתיק מאתנו את הדינים. והקדוש-ברוך-הוא אוהב אותנו, ונתן לנו שבעה ימים בין

ראש השנה ליום הכפורים, שאם כתבו לנו תקציב לא טוב למשך השנה, אם כתבו שחס ושלום, שלא גדע מצרות, אדם פלוני צריך להפגע מאיזה פגוע, או להיות חולה וכו', נתן לנו אב הרחמן שבעה ימים אלו לראות – הנחזר בתשובה אם לאו! וברחמינו יתברך נתן לנו את יום הכפורים, אשר זהו יום אחד בשנה, שבו מכפר לנו על כל העוונות, כי עצמו של יום מכפר, ואומר הרמב"ם – למאמינים בו. יום הכפורים הוא יום החתימה. והנה אנו מחכים לפתקים, הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן נותן לנו עוד ארבעה ימים מיום הכפורים עד סכות, ומה עושים בימים אלו? קונים ארבעה מינים: לולב, אתרוג, הדסים וערבות, ובונים סכה, להסתר בצל כנפיו יתברך. כתוב בזהר (חלק א' רכא): מאן נצח? מאן דאחיז קרבא בידוהי. מיהו המנצח? מי שמחזיק נשקו בידו, מהו הנשק של עם ישראל? ד' מינים? אוגדים את הלולב, הדסים וערבות ביחד, וביד השניה נוטלים את האתרוג, הדסים וערבות ביחד, וביד השניה נוטלים את האתרוג, ומאחדים את הכל, ומנענעים לכל הפונים, להורות שמלא כל הארץ כבודו, הקדוש-ברוך-הוא נמצא בכל מקום: מזרח, מערב, צפון, דרום, מעלה ומטה. אף אינו יכול להתחמק ממנו יתברך, כי הוא יתברך נמצא אתנו, עמנו ואצלנו. מה הוא סוד הד' מינים? לולב זה נוטריקון: לו לב, יש לו לב אחד להקדוש-ברוך-הוא, הצדיק בטל ומבטל לפניו יתברך, בבטול נורא ונפלא מאד, עד שאין רואים אצלו שום דבר. רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוה"ר, חלק ב' סימן קטז): בני-אדם חושבים שאות הצדיק צריכים להכיר מבחוץ, אומר רבנו ז"ל זו טעות, כי הצדיק מבחוץ נראה כשאר אנשים, אבל העקר הפנימיות שלו, וזאת אף אחד אינו יודע. הצדיק מוכן

למסור נפשו בשבילו? תברך כל רגע ודקה, ולנו אין השגה מה זה צדיק, מה זאת אומרת למסור נפש בשביל הקדוש-ברוך-הוא?! זה הצדיק. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן רמג): שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ חָבַר שְׁלִשָּׁה סְפָרִים: שִׁיר הַשִּׁירִים קֹהֶלֶת וּמִשְׁלֵי; אוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (ידים ג, ה): כָּל הַשִּׁירִים קִדְשׁ וְשִׁיר הַשִּׁירִים קִדְשׁ קִדְשִׁים. מִשְׁלֵי וְקֹהֶלֶת אָדָם יָכוֹל לְהִבִּין בָּהֶם, זֶהוּ סֵפֶר מוֹסֵר גְּדוֹל מְאֹד, שִׁיר הַשִּׁירִים אֵין בְּזֶה שׁוֹם הִבְנָה, אֵין מִשְׁיָגִים כְּלוּם. כְּמוֹ-כֵן אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל – זֶה הַצַּדִּיק; כָּל מַה שֶּׁהוּא יוֹתֵר גְּדוֹל, אֵין רוֹאִים אֲצֵלוֹ כְּלוּם, אֶלָּא לְהַפְדֵּי. וְזֶהוּ הַלּוֹלֵב, שֵׁיִשׁ לוֹ לֵב אֶחָד לְאַבֵּינוּ שְׁבַשְׁמִים. וּמְקַשְׂרִים אֵלָיו אֶת הַהַדְסִים, שֵׁיִשׁ לָהֶם רִיחַ וְאֵין לָהֶם טַעַם, שְׁנֵה מְרַמְזוֹ עַל הַבֵּינוּנִים, וְאַחַר-כֵּן הָעֲרֻבוֹת, שֵׁאֵין לָהֶן לֹא רִיחַ וְלֹא טַעַם, וְאֶת שְׁנֵיהֶם קוֹשְׂרִים אֶל הַלּוֹלֵב – הַצַּדִּיק. הַאֲתָרוּג – כְּנֶגֶד הַצַּדִּיקִים, גַּם-כֵּן מְחַבְּרִים אוֹתוֹ אֶל הַצַּדִּיק, הֵינּוּ אָדָם תְּלֵמִיד חֶכֶם, לוֹמֵד תּוֹרָה, וְאֶפְלוֹ הוּא צַדִּיק, מְכַרַח לְהִיּוֹת מְקַרֵב אֶל הַלּוֹלֵב בְּכָל הַנְּעֻנְיָעִים וְכוּ', אַחֲרַת אֵין יוֹצְאִים יְדֵי חוֹבָה. וְאִם-כֵּן אֶל הַצַּדִּיק מְקַשְׂרִים צַדִּיקִים, בֵּינוּנִים, רְשָׁעִים, כִּי זוֹ מַעֲלַת הַצַּדִּיק שֵׁיכוֹל לְקַרֵב אֶת כָּלֶם אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הִנֵּה הַתְּאֵסְפָנוּ כְּאֵן צַבּוֹר גְּדוֹל, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א' סימן נה) מַהוּ צַבֵּר? צַדִּיקִים, בֵּינוּנִים, רְשָׁעִים, הַצַּדִּיק יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַעֲלוֹת כָּלֶל נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. לְצַעֲרֵנוּ הַרֵב, מִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גְּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ, וְנִתְרַחֲקֵנוּ מֵעַל אֲדָמַתְנוּ, אֲלֵפִים שְׁנֵה הֵינּוּ מְגַרְשִׁים מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ מְפָזְרִים בְּכָל אֲרָצוֹת הַגּוֹזִים. הַגּוֹזִים יִמַח שָׁמַם וְזָכְרָם, הַרְגוּ, שְׁחַטוּ, שְׂרָפוּ בְּכָל מִינֵי מִיתוֹת

מִשְׁנֹת וְאֶזְרִיֹּת אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכִבֵּר אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי: הֲלָכָה הִיא בִּידוּעַ שֶׁעָשׂוּ שׁוֹנְאֵי לַיַּעֲקֹב (ספרי בהעלתך ט, י) וּמִדּוּעַ? וְאֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (שבת פט.) מֵאִז שֶׁיָּרְדָה תּוֹרָה בְּסִינֵי יָרְדָה שְׁנֵאת עוֹלָם לְעַם עוֹלָם: הָאֲמוֹת מְקַנְאוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וּמְרַגְּשׁוֹת נְחִיתוֹת כְּלַפֵּיהֶם. לְדַאֲבוּנֵנוּ הַרַב, חֲלָפָה מְלַחֶמֶת עוֹלָם הִרְאִישׁוּנָה וְהַשְׁנִיָּה, וְנִכְחָדוּ מִיְלִיוֹנִים מִנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וְהִנֵּה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְזִיר אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֶרְצֵנוּ הַקְדוֹשָׁה, אֲבָל רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (שיחות הר"ן, סימן קכח) שְׁקָדָם הַגְּאֻלָּה יִהְיֶה נִסְיוֹן מְאֹד מְאֹד גָּדוֹל לְעַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁיִּתְמַלֵּא הָעוֹלָם בְּכַפִּירוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, וַיַּעֲקְרוּ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִהָאֲמוּנָה, וַיִּטְמְאוּ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִינֵי זְהֻמָּה וְזָנוּת, שְׁקוּץ, תַּעֲוֹב וְזֵהוּם, וּלְצַעֲרָנוּ הַרַב נִתְקַיֵּם פֶּה, שְׁקִמּוּץ שֶׁל עַרְב-רַב, רְשָׁעִים אַרְוָרִים, שְׂאִינִים מְזַרְעֵי יִשְׂרָאֵל, הַעֲבִירוּ עַל הַדַּת מִיְלִיוֹנִים מֵאַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבִכְרַט אַחִינוּ מַעֲדוֹת הַמְזַרְחָה, וּמִמָּשׁ עֲקְרוּ אֲמוּנָתָם לְגַמְרִי. וְהִנֵּה שֶׁלַח הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רֹחַ טְהוֹרָה וְקִדְשָׁה מְפֹרָם, וְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִתְחִלִּים לְחֹזֵר בְּחֻזְרָה, זֶה הַכַּחַשׁ שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁלּוֹקַח נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל – צְדִיקִים, בְּיַנּוּגִים, רְשָׁעִים, שְׁזָה רְאִשֵׁי תְבוֹת צַב"ר וּמֵאֲחַדָּם, (לְמָה קוֹרְאִים לְמִי שֶׁנּוֹלַד בְּאַרְץ צַב"ר? אֵלֶּא הַסְּבָא הִנֵּה צְדִיק הָאֲבָא בְּיַנּוּגֵי, וְהִבּוּ נִהְיָה ר'שָׁע), וּבְכַח הַצְּדִיק לַעֲשׂוֹת צַב"ר – לְקַחַת צְדִיקִים, בְּיַנּוּגִים, רְשָׁעִים, לְחַבְּרָם יַחַד וּלְקַשְּׁרָם אֵלָיו יִתְבַּרְךָ.

וְכָל זֹאת אֲנִי עוֹשֶׂים בְּסִכָּה, וּמִתְפַּסִּים בְּצִלָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא, צַל הַסְּבָא. וְאִם-כֵּן – בְּרֵאשׁ הַשְׁנָה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֶּתַח לָנוּ מֵהַ

יקרה עִמָּנוּ כָּל הַשָּׁנָה הַזֹּאת, בְּיוֹם כְּפוּר חַתָּם עַל אֲשֶׁר כָּתַב, וּבְיוֹם הוֹשַׁעְנָא רַבָּא זֶהוּ יוֹם שְׁלִיחַת הַשְּׁלִיחִים עִם הַפִּתְקָאוֹת, וּמְבִיאִים אוֹתָם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. לְצַעֲרֵנוּ הַרְבֵּי, מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל שָׁנָה זוֹ עַד עַכְשָׁיו, כַּמּוֹה צְרוּת כָּבֵד סַפְגָּנוּ, רַחֲמָנָא לְצַלּוֹן, כַּמּוֹה אֲנָשִׁים נְהַרְגוּ, נְחָלוּ, עָבְרוּ עֲלֵיהֶם שְׂאָר מֵיַיִן מֵרַעִין בִּישׁוּין וְצְרוּת. הִנֵּה חֲלָפוּ מִתְחַלֵּת הַשָּׁנָה שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים קָשִׁים וּמְרִים מְאֹד; וְאִם-כֵּן בְּהוֹשַׁעְנָא רַבָּא יוֹצֵאִים הַשְּׁלִיחִים עִם הַפִּתְקָאוֹת, וְכָל אֶחָד מִקְבֵּל אֶת הַפִּתְקָא שְׁלוֹ. וַיֵּשׁ הַיְדֻמְנוֹת עַד הוֹשַׁעְנָא רַבָּא לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה. אֲבָל יִשְׁנָם אֲנָשִׁים, שֶׁהַשְּׁלוּחִים לֹא מְצָאוּ אוֹתָם, הֵינּוּ כָּתְבוּ לוֹ לְאָדָם בְּפִתְקָא כָּל מֵיַיִן גְּזֵרוֹת רְעוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלּוֹן, אֲבָל אָדָם שָׁב בְּתַשׁוּבָה, וְהַשְּׁלִיחַ אֵינּוּ מוֹצֵא אוֹתוֹ וְכוּ', [בְּזֵהר (פְּרֻשַׁת יְתוּר) מְבַאֵרוֹת חֻכְמַת הַיָּד וְהַפְּרָצוּף, אִם מְבִינִים בְּכַף הַיָּד, יֵשׁ שָׁם שְׁרִטוּטִים רַבִּים, וּבָהּ יְכוּלִים לְרַאוֹת אֶת כָּל אֲשֶׁר יִקְרָה עִם הָאָדָם. וַיֵּשׁ עַל זֶה הַרְבֵּה סְפָרִים, שְׁמֹגְלִים אִיךָ מְסַתְּפִלִים עַל הַיָּד, לִידַע מַה יִּקְרָה עִם הָאָדָם כָּל הַשָּׁנָה, אֲבָל כְּתוּב בְּסְפָרִים, שֶׁכָּל זֶה נֶאֱמַר עַל גּוֹי, שֶׁנִּחַתָּם לוֹ הַקּוּרוֹת, וְנִכְרַע עַל הַכַּף יָד כָּל הַמְּאָרְעוֹת וְזֵהוּ זֶה! אֲבָל יְהוּדִים הֵם מֵעַל הַטְּבַע וְהַמְּזַל, וְאִם יְהוּדֵי מַחְלִיט שְׁעוֹזֵב אֶת אֲנִלְתּוֹ, וְשָׁב אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כָּל הַקּוּרוֹת אוֹתוֹ מִשְׁתַּנִּים, וְלֹא כְּפִי שְׂרוּאִים בְּקִנּוּי הַיָּד וְהַפְּרָצוּף, וְאִם-כֵּן יִשְׁנָם אֲנָשִׁים, שֶׁהַשְּׁלוּחִים לֹא מְצָאוּ אוֹתָם] וְכְתוּב מֵהָאָר"י הַקְּדוּשׁ שֶׁב־"זֹאת הַנְּקֵה" מוֹצֵאִים אֶת כָּל אֱלוֹ שֶׁלֹּא יוֹדְעִים הֵיכָן נֶעְלָמוּ, שֶׁלֹּא הוֹתִירוּ עֲקֻבוֹת וְכוּ', וְאִזּוֹ הֵם מִקְבֵּלִים אֶת הַפִּתְקָא. וְלִכְּן הַהַזְדַּמְנוֹת הָאֲחֵרוֹנָה הִיא הַיּוֹם הַזֶּה. וְאוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (חֻלּוּן פַּנּוּ): בְּקִרְבָּנוֹת, הַלְּיָלָה הוֹלֵךְ אַחַר הַיּוֹם, וְאִם-כֵּן עֲתֵה אָנּוּ עַדִּין יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת הַכָּל וְלְצַאת זְכָאִים, אִם נִקְבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ עַל

מלכות שמים.

חנפה חל תמיד בפרשיות: וישב ומקץ. מה מספר בהן? אחי יוסף שנאו אותו. אנו איננו מסגלים להבין אידך יתכן שאחים ישנאו אח אחד, יהיה מה שיהיה, ולא סתם שנאה היתה זו, אלא "ולא יכלו דברו לשלם: (בראשית לזד), עד כדי כך, שאומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה פד, סימן יד): שמעון ולוי שסו בו את הכלבים, וראובן אמר להשליכו לבור (ובאמת היתה פונתו להחזירו לאבי), ויהודה אמר למכרו לעבד. ומאז שמכרו את יוסף, ונכנס יוסף לבית-הסתר, אנו סובלים את הסבל עד היום הזה. חכמינו הקדושים אומרים (יומא ט:): בית-המקדש הראשון למדו בו הרבה תורה, אבל עברו על שלש עברות: עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים, ולכן חרב, אבל למה חרב בית-המקדש השני, הלא אז שבו כלם בתשובה ולמדו תורה, ונזהרו מעברות? אף אומרים חכמינו הקדושים: עקב שנאת חנם, שאחד שנא את זולתו, ומסימת הגמרא: ועדין מרקד בינן (שם טט:); השנאת חנם היא עדין מתפשטת בינינו. איזה קאב, איזה צער, שיהודי שונא יהודי אחר, הלא אין דבר חמור מזה, שיש קנאה ושנאה בין אחים ואחיות, בין גיסים וגיסות, איזה צער, ועגמת נפש יש לאב, שרואה כזאת בקרב ילדיו, ושואל את עצמו: "בשביל זה הבאתי ילדים, שישנאו זה את זה!"? זה אבא גשמי. מכל שכן אבא שבשמים מצטער מאוד כשיהודים, בניו, שונאים זה את זה. מה ראינו כל הדורות? גזענות רבה ישנה בין גשמות ישראל, שנאת חנם בין אחינו בני ישראל, ועד היום הזה המציאות המרה טופחת על פנינו, שיהודים קדושים וטהורים

הרוצים לעזור לנשמות ישראל, החפצים להעלות את קרן התורה ולומדיה, דיקא עליהם חולקים, ואותם מבזים ומחרפים ומדברים עליהם כל דבר אסור, אך אין זאת אלא קמין קטן של מסיתים ומדיחים, ואיך יתכן שישנאו יהודים זה את זה?! אחי יוסף שנאו אותו, ולא יכלו לשקט, עד שמכרוהו לעבד. תתארו לעצמכם, יוסף הצדיק למד תורה אצל האבא – יעקב אבינו, והנה יום אחד בוששו אחיו לבוא, יוסף הצדיק יושב ולומד עם אביו, והאב רוצה לראות שלום בניו, ושולח את יוסף אחיהם לחפשם, יוסף הצדיק ידע שאחיו שונאים אותו, אך לא שאל שום דבר, האבא אמר – מציתים לו תקף-ומיד, אף שיידע כי בנפשו הוא, ומכנים עצמו למקום סכנה. [מכאן למדים גדל מצות כבוד אב ואם, אשר היא המצוה הקדושה ביותר, וחכמינו הקדושים אומרים עליה (דברים רבה, פרשה ב', סימן ו'): חמורה שבחמורות זו כבוד אב ואם; והנה בדור הזה, שנכנסה בנער תשוקה עצומה לשוב בתשובה, כשההורים עדין אינם יודעים מה זה תשובה, ומסתכלים על הילדים כעל מפלצות, וכאלו יצאו מדעתם, ובאמת מזה כבר יוכל להיות? שהבן יגדל זקן ופאות, יניח תפלין, יאכל פשר, ישמור שבת, מה רע בזה?! טוב יותר שהבן יברח להדו, למזרח הרחוק?! ורחמנא לצלן מביאים אותו בחזרה באלנקה וכו',?! או שמא ינוס למערב הפרוע, ואין יודעים מה אתו וכו', ושוכח מהוריו?! ההורים אינם מבינים מהי חזרה בתשובה. עם כל זאת, כששבים בתשובה צריכים לזכור – אף שחזרתי בתשובה, ואני אוהב את הקדוש-ברוך-הוא, ומוכן למסור נפשי בעבורו יתברך, ולדאבוני ההורים עדין רחוקים, ואינם יודעים עדין מה זו שבת, קדשת הברית, מה זה לא להבעיר אש בשבת,

אבל עלי לזכר, שאבא ואמא נותרים אבא ואמא! כל אלו שזוכים לחזר בתשובה שלמה, צריכים לזכר, שההכרח לכבד את ההורים, אפלו שהם עדין רחוקים, רק להסבירים בנחת: "אבא, למה תתנגד עלי כל-כך? אמא למה תתנגדי עלי?! טוב יותר שאהיה מסמם או מלא אלימות" וכו'?! וההורים בודאי יבינו דבר זה. וזה היסוד בחזרה בתשובה, וצריכים לידע, שאסור לנתק קשר מההורים, כי אותו רבוננו של עולם שאמר, שצריך לשמר שבת, אותו הרבוננו של עולם אמר: "כבד את אביך ואת אמך". אלא אומרים חכמינו הקדושים (במות ה'): למה כתוב "איש אמו ואביו תיראו, ואת שבתתי תשמרו"? מלמד שאם ההורים אומרים לחלל שבת, בזה אסור לצייתם, כי גם הם מחיבים בכבודו? [תברך].

יוסף הצדיק ראה שהאחים שונאים אותו, וידע שהוא מסכן את עצמו, עם כל זאת, אם אביו שלחו שילך לראות בשלומם – הלך, ולא אמר דבר. ותכף-ומיד בשהגיע אליהם, תפסוהו והשליכוהו לבור ומכרוהו, וקבל מכות מהמדענים ומהסוחרים וכו', עד שמכרוהו למצרים, ונמכר שם לעבד. ותארו לעצמכם, אם היינו במקום יוסף, בודאי היינו נשברים לגמרי בחרס הנשבר, "עשיתי מצוה, קימתי פבוד אב, אבא אמר לי לרדת לאחי, והנה ארע לי מה שארע". בודאי במקום יוסף, היינו נופלים ליאוש גדול. אבל יוסף הצדיק לא נשבר, קבל מאביו אמונה חזקה כל-כך, שתמיד דבר עמו יתברך, שזה נקרא בלשון רבנו ז"ל: "התבודדות היא מעלה עליונה מהכל, הינו שאדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו תפלה מלבדו, אינכם יכולים לתאר מה זה עושה למעלה בשמים –

בְּשִׂיחָוּדֵי מַדְבַּר אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל. יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק כָּל-כֶּךָ חִזַּק בְּשִׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, עַד שֶׁשׁוּם דְּבָר לֹא יִכּוֹל
 הֵיחָ לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ, עַד שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה פו,
 סִימָן ה.), שְׂאֵדוֹנוּ פּוֹטִיפֵר שְׂאֵלוֹ, מַה הוּא מְמַלְמֵל בְּשִׁפְתָיו? וְעֵנָה לוֹ:
 יֵשׁ אֱלֹקִים, וְאֲנִי מְדַבֵּר אֵלָיו. וְאַחֵר-כֶּךָ כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית לט, ט): "וַיְהִי ה'
 אֵת יוֹסֵף, וַיְהִי אִישׁ מַצְלִיחַ", כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יוֹסֵף – הַצְּלִיחַ. אָדָם
 שֶׁחִזַּק בְּאִמוּנָה בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אָדָם שֶׁמְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
 אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלוֹ, הוּא אִישׁ מַצְלִיחַ, וְאוֹתוֹ אֵין יִכּוֹלִים
 לְשֹׁבֵר, וְאִפְלוּ שְׂיַעֲשׂוּ לוֹ כָּל הַצְּרוֹת שֶׁבְעוֹלָם – הוּא אֵיתָן מְאֹד
 וּמְחִזִּיק מְעַמָּד. וְאַחֵר-כֶּךָ כְּתוּב (שֵׁם פָּסוּק ג'): "וַיֵּרָא אֲדָנָיו כִּי הִנֵּה"
 אֹתוֹ", הַמְצָרֵי רוּאָה שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא עִם יוֹסֵף, נִשְׂאֵלֶת
 הַשְּׂאֵלָה: וְכִי הַמְצָרֵי רָאָה פֵּעַם אֵת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁרָאָה
 שֶׁנִּמְצָא עִמּוֹ? אֵלָּא אוֹמֵר רִשׁ"י: שֵׁם שָׁמַיִם שָׁגוּר עַל פִּינוּ. יוֹם אֶחָד
 אֲשֶׁת פּוֹטִיפֵר תִּפְסָה אֵת יוֹסֵף וְהִסִּיתָה אוֹתוֹ לְדַבֵּר עִבְרָה, אֲשֶׁר
 זֶהוּ נְסִיּוֹן גְּדוֹל מְאֹד, וַיּוֹסֵף הַצַּדִּיק הִתְגַּבֵּר וּבָרַח לְבַחוּז, וּמִשְׂרָאֲתָה
 שְׂאֵינָה יִכּוֹלָה לְנַצְּחוֹ הַעֲלִילָה עָלָיו עֲלִילָה שְׁפֵלָה וְכוּ', וּפּוֹטִיפֵר בָּא
 וְשָׁמַע אֵת הַדְּבָרִים, וְהִכְנִיסוֹ בְּבֵית הַסֵּהר. תִּתְאַרוּ לְעֲצָמְכֶם מָה
 הֵיטָה הִרְגָּשְׁתֶּנוּ בְּמָקוֹם יוֹסֵף, "לֹא דֵי שְׁקִימְתֵי מִצְוֹת כְּפוּד אָב,
 וְהִלְכְתֵי לְחַפְּשׂ אֵת אַחֵי וּמְכֻרֹנֵי וְכוּ', אַחֵר-כֶּךָ עוֹד מַעֲלִילִים עָלַי
 עֲלִילָה נוֹרְאָה, וְהִכְנִיסוּנִי בְּבֵית-סֵהר" וְכוּ', בְּוֹדָאֵי הֵינְנוּ נִשְׁבָּרִים
 לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי. אֲבָל יוֹסֵף הֵיחָ דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּבְמָקוֹם לְהִיּוֹת שְׁבוּר
 וּמְדַכָּא בְּבֵית-הַסֵּהר, הֵלֶךְ וְחִזַּק אֵת כָּל הָאֲסִירִים וְשָׁמַח אוֹתָם, עַד
 שֶׁרוּאָה אֵת שַׁר הַמִּשְׁקִים וְהָאוֹפִים, וְהֵנָּה פָּגְיָהֶם זוֹעֵפוֹת, בְּמָקוֹם
 לְהִיּוֹת רְצוּץ וּמְדַכָּדָה, שְׁסוּבֵל סָבֵל רַב וְכוּ' וְכוּ', הוּא שָׁמַח בּוֹ

יתברך, וראה שישנם פאן שני אנשים עצבים, ואינו יכול לסבל עצבותם, ושואלם: על מה ולמה אתם פאן? והם מספרים לו את החלום, ופטר להם אותו. ובאמת מה החזיק את יוסף? אמונה חזקה בבוא יתברך שמו. וכמו שאומרים בסליחות: "מי שענה ליוסף הצדיק – הוא יעננו". עד שהקדוש-ברוך-הוא סבב, שיוסף הצדיק יצא מבית-הספר, ולא ארך זמן רב, ונעשה מלך במצרים, אבל פאב לו מאד על שאחיו מכרוהו, וידע שעליהם לשלם מחיר, לא שרצה לנקם בהם, חס ושלום, אלא רצה שישונו בתשובה, ולכן סבב עמהם סבובים פאלו, שבאו לקנות אכל, והתנפר אליהם, ולא הפירוה, כי כשמכרוהו היה בן שבע-עשרה ללא זקן, ועתה היה בן שלשים, ונראה היה שונה לגמרי, בכן עברו עליהם הרבה משברים, עד שנשברו ואמרו: "אבל אשמים אנחנו על אחינו, אשר ראינו צרת נפשו בהתננו אלינו ולא שמענו" (בראשית מב, כא), והחלו לשוב בתשובה. ואת הפרשיות הללו של הספור עם יוסף קוראים תמיד בחנכה.

ומה הקשר בין פרשת מקץ לזאת חנכה, שאז השלוחים תופסים את מי שעדין לא נתנו לו את הפתקא? אלא הנה אנו במצב קשה מאד, בני עשו וישמעאל משתוללים, ודם ישראל נשפך פמים, מה הקדוש-ברוך-הוא רוצה מאתנו? אלא אומרים חכמינו הקדושים (מנחות נג): מה זית אינו מוציא שמנו אלא על ידי פתית, אף ישראל אינם שבים למוטב, אלא על-ידי יסורים. רחמנא לצלן, כדי שנשוב בתשובה עלינו לקבל יסורים. ולכן היום הזה באו נקבל על מלכות שמים, ונבקש ממנו יתברך מחילה, כפרה וסליחה, ונחליט אחת

ולתמיד, שאנו את הקדוש-ברוך-הוא איננו עוזבים, ורוצים לקיים מצוות ולשוב בתשובה שלמה, כמאמרם ז"ל (פסיקתא דרב כהנא כה) על הפסוק (הושע יד, ב): "שובה ישראל עד הוי"ה אלקיך", אפלו אדם עומד ומחרף ומגדף בשוק נגדו ותברך, אומר הקדוש-ברוך-הוא, עשה תשובה ביני לבינה ואני מקבלך; נשאלת השאלה: איך שבים בתשובה? ממשך הנביא ואומר: "קחו עמכם דברים, ושובו אל ה'", אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה לח, סימן ד): איני מבקש מכם אלא דברים; הקדוש-ברוך-הוא רוצה שנדבר אליו, זו נקראת "התבודדות". וזה היסוד אצל רבנו ז"ל, להרגיל עצמנו לדבר אליו ותברך, וכל מה שאנו צריכים, כל מה שאנו רוצים, יש לנו כתבת – הקדוש-ברוך-הוא, ואליו נפנה ונבקש! חכמינו הקדושים אומרים (תנחומא נשא): מיום שפרא הקדוש-ברוך-הוא עולמו, נתאנה שיהיה לו דירה בתחתונים; הקדוש-ברוך-הוא רוצה לגור בינינו, חפץ שנסתפל עליו ונרגיש אותו. אומרים חכמינו הקדושים (סוטה א): קדם שחטאו ישראל, היתה השכינה עם כל אחד ואחד, כיון שחטאו, נסתלקה מהם שכינה; ומזה בא שאיננו רואים את הבורא ותברך שמו. הלא השם ותברך נמצא אתנו עמנו ואצלנו, כי מי הולך בנו? מי מסתפל דרכנו? מי מדבר בנו? מי מתנועע בנו? רק הקדוש-ברוך-הוא! אם יוציא מאתנו את החיות – אנו נותרים כאבן דוממת. אומרים חכמינו הקדושים (קדושין ב): שלשה שתפים באדם: אבא, אמא והקדוש-ברוך-הוא מכניס את הנשמה, כיון שמגיע הזמן, שאדם צריך לשוב אליו ותברך, הקדוש-ברוך-הוא מוציא את הנשמה ומותיר את הגופה להורים וכו', וקוברים אותה, אך העקר זה הנשמה.

לכן עלינו לקבל על עצמנו היום הזה: "זאת חנכה", שזוהי ההזדמנות האחרונה שנתנו לנו לקבל את הפתק, ואם אין הוא טוב, אנו יכולים למחקו על-ידי דמעות התשובה שלנו, על-ידי קבלת על מלכות שמים. אומר רבנו ז"ל: בזה שיהודי מחזק את עצמו ומדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, הדבורים הללו עושים רעש בשמים, איננו מסגלים להבין בגדל הענין הזה ומדוע? מי חטאנו, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אמונה, סימן כב): הפשע של האדם מכניס כפירה לאדם; פשע אדם חוטא, אזי חשך לו, וכמו שכתוב באנשי סדום ועמרה, שהיו רשעים גדולים וגזלו וחסו (בראשית י"ט): "והאנשים אשר פתח הבית הכו בסנורים מקטן ועד גדול, וילאו למצא הפתח", כל יהודי הוא חלק אלוק ממעל, ורוצה לשוב בתשובה, אך אינו יודע היכן הפתח מחמת חטאיו. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו חלק ב', סימן פד): הפה של האדם, זה השער להפנס אל הקדוש-ברוך-הוא. אם אדם מקבל על עצמו לדבר אליו יתברך, זה פתח התשובה לשוב אליו יתברך. ולכן עלינו לקבל על עצמנו עכשו לחזור בתשובה שלמה, ולקיים את מצוותיו יתברך, להניח תפלין בכל יום. לבא לבית הפנסת בקר וערב, ועל פלם – להתחתן בגיל צעיר, לשמור על קדושה וטהרה. כהיום, הערב-רב טמאו את נשמות ישראל בטמאת הברית, עד שמסתובבים ונקים בגיל שלשים, שלשים וחמש וארבעים, ועליהם להשתדל להתחתן. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן ב'): חנכה זהו זמן של זוגים שיכולים למצא את הזוג. ולכן הדבר הראשון ראוי לא לעב זוגכם ולא למנע אותו.

חנכה הוא זמן הַדְּלָקַת הַנֵּרוֹת; תְּרַבּוֹת יוֹן גְּזֵרָה גְזֵרָה, שְׁלֵא
 לְהַזְכִּיר אֶת שֵׁם ה' בְּשׁוֹם פְּנִים, לֹא לְדַבֵּר מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְלִכְּנֹן עֵקֶר תַּפְקִידֵנוּ דִּיקָא לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ,
 וּכְשִׁיחֻדֵי מֵאֲמִין בְּה', בָּא עָלָיו שְׁפַע, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ב, כח): "אִישׁ
 אֲמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת", אֵין לְהִתְיַאֵשׁ מִשׁוֹם דְּבַר כָּלֵל, כְּמוֹ שְׂאוּמֵר
 רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו, חֵלֶק ב' סִימָן עח): אֵין שׁוֹם יֵאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל! אַף
 שְׁנִמְצָאִים בְּמִצְבֵּים הֵכִי קוֹשִׁים בְּחַיִּים, אֲשֶׁר כָּל אֶחָד נִקְלַע לְמִצְבֵּ
 קֶשֶׁה, וַיִּשְׁנֵם זְמַנִּים, שְׁחֻשְׁדֵּי וּמֵר לְאָדָם מְאֹד, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהִנֵּה הִגִּיעַ
 סוּפוֹ, עַד שֶׁאִינוֹ רוֹאֵה אוֹר בְּקִצֵּה הַמְּנַהֲרָה, אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל: אֵל
 תֵּאמֵר כִּזְאוֹת. וּמוֹבָא בְּדַבְּרֵינוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו, חֵלֶק ב' סִימָן קים): אִם אֲתָה
 מֵאֲמִין שְׁיִכּוּלִים לְקַלְקֵל תֵּאֲמִין שְׁיִכּוּלִים לְתַקּוּן; אֵין לְהַשְׁבֵּר כָּלֵל,
 אֶלָּא לְהִתְחַזֵּק מֵעַמֵּד, זֶהוּ הַכַּח שֶׁל הַצַּדִּיק, כַּח מִתְתַּיְהוּ וּבְנָיו, אֲשֶׁר
 הֵם הַכֹּנִיעוּ אֶת הַיּוֹנִים, שְׁחֻרְטוּ עַל דְּגָלָם: "מִי כְּמוֹד בְּאֵלֶם ה'". וְלִכְּנֹן
 עָלֵינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וּמִהִיּוֹם וְהִלְאָה אֲנִי מִתְחִילִים לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמִהִיּוֹם וְהִלְאָה
 אֲנִי מִתְחִילִים לְשָׁמֵר שֶׁבֶת וְלִילָךְ בְּצִיצִית, זֶה הַסְּמָל שְׁלֵנוּ. וַיַּעֲזֹר
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנִקְבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ קַבְּלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּלֵב
 אֲמֵת וּבִפֶּה אֲמֵת כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד. רַבְּנֵנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו,
 חֵלֶק א' סִימָן רל"ט), שֶׁהַכָּל תְּלוּי כְּפֵי שְׁיִחֻדֵי אוֹהֵב אֶת זוֹלָתוֹ; תַּפְלָה אֵינָה
 מִתְקַבְּלַת בְּשְׁמַיִם בְּשׁוֹם אִפְּסוֹ, אִם אֵין שְׁלוֹם בֵּין יְהוּדֵי לְיְהוּדֵי, כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קכב, ח): "אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם"; עֵקֶר הַדְּבֹר בָּא מִשְׁלוֹם,
 הַדְּבַר הָרֵאשׁוֹן שֶׁעָלֵינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ עֵתָה – לַעֲקֹר מֵעֲצָמֵנוּ
 אֶת הַשְּׁנֵאוֹת הַחֵם, אֶת הַגְּזֻעֲנוֹת הָאֲרוּרָה, שֶׁעַדִּין יִשְׁנָה מְצִיאוֹת
 שֶׁל הַשְּׁפֵלַת יְהוּדֵי כְּשֶׁאִינוֹ מִהַעֲדָה שְׁלֵנוּ, כְּשֶׁאֵין מְכַנְיָסִים אֶלְפֵי

יהודים לישיבות, גיון שהם מעדה אחרת, היתכן?! ואחר-כך רוצים את משיח? הלא הוא שוחק – "מדוע אבוא אליכם, כְּשֵׁיִשׁ ביניכם גזענות, ואתם עושים איפה ואיפה בין דם לדם! תחפזו עוד בגלות", חס ושלום. אבל כתוב בזהר (זהר חדש, פרשת נח): אם יהיה בית-הכנסת אחד, שיחזור בתשובה, הקדוש-ברוך-הוא ימחל לכל עם ישראל. באו ונראה לפניו יתברך, שהבית-הכנסת הזה יהיה אצלנו, וכלנו נקבל על עצמנו על מלכות שמים בצותא, מתוך אחדות השלמה ואהבת הבריות באמת, כמו שכתוב (ויקרא יט, יח): "ואהבת לרעך כמוך", שנאהב כל יהודי ונעזר לכל אחד, ואז נזכה, שימחל לנו הקדוש-ברוך-הוא על כל עוונותינו, ונמחק את הגזרות רעות, ונזכה לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן!

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!



סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאֵה לו

תקון הפקלי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליית
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא ליצלן
ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה בכל
הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום
יסדו, תקנו, גלו וצנה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיר הקדש יבנאל תובב"א



טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שזכני עפר, קדושים אשר בארץ הקמה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקוון זה.

לכו נרננה לוי גריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמרות גריע לו: כי אל גדול יי וּמְקַדְדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמון את פי הוֹדוֹת וְלִהְלֵל וְלִשְׁבַח אֶת בּוֹרְאִי. לְשֵׁם יְחֹד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָה בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ עַל יְדֵי הַהוּא טְמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טז * מַכְתָּם לְדוֹד שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חִסִּיתִי בָּהּ: - אֲמַרְתָּ לִּי אֲדֹנָי אַתָּה טוֹבָתִי בַל עָלִיד: - לְקֹדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְצֵי הַמָּה וְאֲדִירִי כָּל חֲפָצֵי בָּם: - יִרְבּוּ עֲצָבוֹתֶם אַחַר מְהָרוּ בַל אֲסִיד נִסְפִיָּהֶם מִדָּם וּבַל אֲשָׂא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שְׁפָתַי: - יי מִנֵּת חֲלָקִי וְכוֹסֵי אַתָּה תוֹמְקִיד גּוֹרְלִי: - חֲבָלִים נִפְלוּ לִי בִּנְעָמִים אַף נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: - אֲבָרְךָ אֶת יי אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְּלִיזְתִּי: - ח שׁוֹיִתִּי יי לְנִגְדֵי תַמִּיד כִּי מִיַּמִּינִי בַל אֲמוּט: - לָכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי אַף בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבַטַּח: - כִּי לֹא תַעֲזוֹב נַפְשִׁי לְשֵׂאוֹל לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֹאוֹת שַׁחַת: - יי תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּגִידָה נַעֲמוֹת בִּימִינְךָ נְצַח:

לב * לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִשְׁעֵי כְּסוּי חֲטָאָה: - אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יי לוֹ עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: - ג כִּי הֲחַרְשִׁיתִי בְּלוֹ עֲצָמֵי בְּשֵׂאֲגַתִּי כָּל הַיּוֹם: - כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ נִהַפֵּד לְשִׂדֵי בַחֲרַבְנִי קוֹץ סֵלָה: - ח חֲטָאֲתִי אוֹדִיעָךְ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי כְּשִׁעִי לִי וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאֲתִי סֵלָה: - עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלִיד לְעַת מְצֵא רַק לְשִׁטְף מִיָּם רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגִּיעוּ: - אַתָּה סִתַּר לִי מִצַּר תַּעֲרַנִּי רַנִּי פִלְט תִּסּוּבְכֵנִי סֵלָה: - ח אֲשִׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדָרְךָ זוֹ תִלְדָּה אִיעֲצָה עָלִיד עֵינַי: - ט אַל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרְדֵי אִין הַבַּיִת בְּמוֹתָג וְרָסוּ עֲדָיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלִיד: - רַבִּים מְכֹאֻבִּים לְרָשָׁע וְהַבוֹטַח בְּיִי חֲסִד יִסּוּבְכֵנּוּ: - יי שְׂמַחוּ בְּיִי וְגִילוּ צַדִּיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לָב:

מא * לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדוֹד: - אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דֵּל בְּיוֹם רַעָה יִמְלִטְהוּ יי: - ג יי יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְאֲשֶׁר בְּאַרְצֵי וְאֵל תִּתְגַּהֵוּ בְּנַפְשֵׁי אֲבִיּוֹ: - ד יי יִסְעֲדֵנוּ עַל עַרְשֵׁי דָוִד כָּל מוֹשְׁבֵי הַפְּכָתָה כְּחִלּוֹ: - ה אַנִּי אֲמַרְתִּי יי חֲנִנִי רַפְּאֵה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאֲתִי לָךְ: - ו אוֹיְבֵי יִאֲמְרוּ רַע לִי מִתֵּי מוֹתָ

1 אחר אתה סתר לי - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

ואבד שמו: ז ואם בא לראות שוא ידבר לבו יקבץ און לו יצא לחוץ ידבר: ה יחד עלי יתלחשו כל שנאי עלי יחשבו רעה לי: ט דבר בליעל יצוק בו ואשר שכב לא יוסיף לקום: גם איש שלומי אשר בטחתי בו אוכל לחמו הגדיל עלי עקב: י ואתה יי חנני והקימני ואשקמה להם: יא בזאת ידעתי כי הפצת בי כי לא ירע איבי עלי: יג ואני בתמי תמכת בי ותצייבני לפניך לעולם: יד ברוך יי אלהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן:

מב * למנצח משכיל לבני קרח: ב כאיל תערג על אפיקי מים בן נפשי תערג אליך אלהים: ג צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: ד היתה לי דמעותי לחם יומם ולילה באמר אלי כל היום איזה אלהיך: ה אלה אנפיה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסד אדם עד בית אלהים בקול רנה ותודה המון חוגג: ו מה תשתוחחי נפשי ותהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פניו: ז אלוהי עלי נפשי תשתוחח על בן אנפיה מארץ ירדו וחרמונים מהר מצער: ח תהום אל תהום קורא לקול צנוריד כל משבריך וגליד עלי עברו: ט יומם יצנה יי חסדו ובלילה שירו עמי תפלה לאל חיי: י אומרה לאל סלעי למה שכחתי למה קדר אלה בלחץ אויב: יא ברצח בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל היום איזה אלהיך: יב מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פני ואלהי:

נט * למנצח אל תשחת לך דוד מכתם בשלח שאול וישמרו את הבית להמיתו: ב הצילני מאיבי אלהי ממתקוממי תשגבני: ג הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: ד כי הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עוים לא פשעי ולא חטאתי יי: ה בלי עון רוצון ויפוננו עורה לקראתי וראה: ו ואתה יי אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל הגוים אל תחן כל בגדי און סלה: ז ושובו לערב יהמו כקלב ויסובבו עיר: ח הנה יביעון בפייהם חרבות בשפתותיהם כי מי שמע: ט ואתה יי תשחק למו תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמי אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם פן ישפחו עמי הניעמו בחילך והורידמו מגננו אדוני: יג חטאת פיו דבר שפתימו וילכדו בגאונם ומאלה ומפחש יספרו: ד פלה בחמה פלה ואינמו וידעו כי אלהים משל בעקב לאפסי הארץ סלה: ט ושובו לערב יהמו כקלב ויסובבו עיר: טו המה יניעון לאכל אם לא ישבעו וילינו: טז ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: טז עזי אליך אומרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז * למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי² אל אלהים ואצעקה קולי אל אלהים

2 באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אלהי למי"ד אלהי למי"ד היי יו"ד מ"ם

והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד
 אוקרה אלהים ואהמיה אשיחה ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא
 אדבר: ו חשבתי ימים מקדם שנות עולמים: ז אוקרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה
 ונחפש רוחי: ח הלעולמים ינח אדני ולא יסיף לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר
 אמר לדר ודר: י השכח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלוני היא שנות
 ימיו עליו: יב אזכור מעללי יה כי אוקרה מקדם פלאה: יג והגינתי בכל פעלך ובעלילותיך
 אשיחה: יד אלהים בקדש דרךך מי אל גדול באלהים: טו אתה האל עשה פלא הודעת
 בעמים עצה: טז גאלת בזרוע עמד בני יעקב ויוסף סלה: יז ראוד פנים אלהים ראוד פנים
 יחילו אף ירגזו תהמות: יח זרמו מים עבות קול נתנו שחקים אף חצצאיך יתהלכו: יט קול
 רעמד בגלגל האירו ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרךך ושבילך במים רבים
 ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמד ביד משה ואהרן:

צ * תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר: ב בטרם הרים
 ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד דפא ותאמר
 שובו בני אדם: ד כי אלף שנים בעיניך יום אתמול כי יעבר ואשמורה בלילה: ה
 זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלף: ו בבקר יציץ ויחלף לערב זמולל ויבש: ז כי בלינו
 באפך ובחמתך נבהלנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: ט כי כל ימינו פנו
 בעברתך בלינו שנינו כמו הגה: י מי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים
 שנה ורבהם עמל ואון כי גז חיש ונעפה: יא מי יודע עז אפך וכיראתך עברתך: יב למנות
 ימינו פן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יי עד מתי והנחם על עבדיך: יד שבענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו: טו שמוחנו בימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז וראה
 אל עבדיך פעלך והדרך על בגיהם: יז ויהי נעם אדוני אלהינו עלינו ומעשה ידנו כוננה
 עלינו ומעשה ידנו כוננה:

קה * הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו: ב שירו לו זמרו לו שיהו בכל
 נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יי: ד דרשו יי ועזו בקשו פניו תמיד:
 ה זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו ומשפטיו פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו:
 ז הוא יי אלהינו בכל הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור: ט אשר
 פרת את אברהם ושבועתו לישחק: י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא
 לאמר לה אתה את ארץ כנען חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה:
 יג ויתהלכו מגוי אל גוי מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח אדם לעשקם ויזכח עליהם
 מלכים: טו אל תגעו במשיחי ונביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב על הארץ כל מטה לחם

שָׁבַר: ^ט שֶׁלַח לַפְּנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכַר יוֹסֵף: ^י עָנָו בְּכָבֵד רָגְלוֹ בַרְזֶל בָּאָה נִפְשׁוֹ: ^י
 עַד עַת בֹּא דְבָרוֹ אֲמַרְתָּ יְיָ צִרְפַּתְתָּהוּ: ^כ שֶׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתְּרֶהוּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְתָּהוּ: ^כ
 שָׁמוֹ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל כָּל קַנְיָנוֹ: ^כ לְאִסּוֹר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וּזְקָנָיו יִחַסּוּ: ^כ וַיְבֹא יִשְׂרָאֵל
 מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם: ^כ וַיִּפְרֹ אֶת עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרַיִם: ^כ הַפֶּדָה לָבֶם לְשֵׁנָה
 עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָיו: ^כ שֶׁלַח מִשָּׁה עֶבְדוֹ אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: ^כ שָׁמוּ בָם דְּבָרֵי אֲתוּתָיו
 וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: ^כ שֶׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֶׁךְ וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: ^כ הַפֶּדָה אֶת מִימֵיהֶם לְדָם
 וַיָּמוּת אֶת דְּגָתָם: ^ל שָׁרִץ אֲרָצָם צִפְרָדִיעִים בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם: ^ל אָמַר וַיְבֹא עֹרֵב בְּנִים בְּכָל
 גְּבוּלָם: ^ל נָתַן גֹּשְׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: ^ל וַיָּדַ גִּפְנִים וַתֵּאֱתַנְתָּם וַיִּשְׁבַּר עֵץ גְּבוּלָם:
^ל אָמַר וַיְבֹא אֲרָבָה וַיִּלֶּק וַאֲיוֹן מִסָּפֶר: ^ל וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: ^ל
 וַיָּדַ כָּל בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם: ^ל וַיּוֹצִיאֵם בְּכַסֶּף וַזָּהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו בּוֹשֵׁל: ^ל
 שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם כִּי נָפַל פְּחָדֶם עֲלֵיהֶם: ^ל פָּרַשׁ עֵנָו לְמִסְדָּה וַאֲשׁ לְהֵאִיר לְיָלָה: ^מ
 שָׁאֵל וַיְבֹא שָׁלוֹ וְלַחֵם שְׂמִים יִשְׁבִיעֵם: ^מ פֶּתַח צוּר וַיּוֹזִיבוּ מַיִם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נֶהַר: ^מ כִּי
 זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת אֲבֵרָתָם עֶבְדוֹ: ^מ וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשׁוֹן בְּרִנָּה אֶת בְּחֵירָיו: ^מ וַיִּתֵּן
 לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֵמִים יִירָשׁוּ: ^מ בְּעַבּוֹר יִשְׁמְרוּ חֻקָיו וְתוֹרָתוֹ וַיִּנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז * על נהרות בגל שם ישבנו גם בכינוי בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: * על עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְוֵנוּ
 בְּנִירוֹתֵינוּ: * כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי שִׁיר וְתוֹלְלוּנוּ שְׁמֹחָה שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: * אֵיךְ
 גִּשִׁיר אֶת שִׁיר יְיָ עַל אֲדָמַת נָכַר: * אִם אֲשַׁבְּחֶךָ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁבַּח יְמִינֵי: * תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי
 לְחֵבִי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: * זָכַר יְיָ לְבִגְיֵי אֲדוֹם
 אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם הַאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹסוּד בָּהּ: * בַּת בְּבַל הִשְׁדוּדָה אֲשֶׁרֵי שִׁישְׁלָם
 לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגֻמְלָתְךָ לָנוּ: * אֲשֶׁרֵי שִׁיאֲחֹז וְנִפְץ אֶת עַלְלֶיךָ אֵל הַסַּלְעַ:

קנ * הִלְלוּ יְיָ הִלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ הִלְלוּהוּ בְּרַקִיעַ עֲזוֹ: * הִלְלוּהוּ בְּגִבוּרָתוֹ הִלְלוּהוּ כְּרֹב
 גְּדָלוֹ: * הִלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הִלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר: * הִלְלוּהוּ בְּתֶהֱמָה וּמְחוּל הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים
 וְעוּגָב: * הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: * כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלַל יְיָ הִלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל: ותשועת
 צדיקים מני מעוזם בעת צרה: ויעזרום יי ויפלטם ויפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו:

הספר הקדוש הזה בדפס
לעילוי בשמת
**אימני מורתי אורה נתלה בת
אסתר**

נולדה בי"א אדר יום חמישי
תענית אסתר מוקדמת תרצ"ט
נפטרה בי"א אדר יום חמישי
תענית אסתר מוקדמת תשע"ז

ולזכות בנה
שתרם בעילום שמו להצלחתו וישועתו



הספר הקדוש הזה נדפס
להצלחה ברו"ג
לאליעזר שלמה בן רחל
ולפייגא בת חדווה
שיזכו לבנות
בית ביבנאל
ולנחת מהילדים ובריאות
ולכל הישועות
ולילדיהם
אברהם ויהודה לייב
ואסתר מלכה ונחמן נתן

הספר הקדוש
הזה נדפס
להצלחה ברו"ג
לאליעזר שלמה בן חדווה
ואדל בת חגית
שיצליחו בכל
מעשה ידיהם

הספר הקדוש הזה נדפס
להצלחה ברו"ג
לנפתלי בן שרה שמחה
ומלכה בת סיוון
שיזכו לבנין עדי עד
ולבית משלהם
ובנים ובנות יראי השם
וקדושים וטהורים
ולהצלחת משפחת יעקב
סלמה בכל העניינים
ולכל הישועות

הספר הקדוש הזה נדפס
להצלחה ברו"ג
למשה יהושע בן אסתר
ומרים בת שרה
שיזכו לבניין ביתם
בקרוב בית ביבנאל ללא
חובות
וללא צמצומים
ושיזכו לראות הרבה
נחת מהילדים אמון



הספר הקדוש הזה נדפס
לעילוי נשמת הבחור
אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין נ"י
כ"ה ניסן ה'תשע"ו
רוח ה' תניחנו בגן עדן
הוא וכל בני ישראל השוכבים עמו בכלל
הרחמים והסליחות
אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

בנימין בן אילנה

והדסה בן תמר

וילדיהם:

רבקה צופיה, אמונה מירב, שמואל, משה אהרן,
תרצה, מלכה, רחל ציפורה, ישראל מאיר, נחמן נתן
הקדוש ברוך הוא יעזור לכולם שיצליחו ברוחניות
ובגשמיות ויזכו לבריאות ופרנסה טובה ואריכות
ימים ויזכו לנחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם

